

ΠΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μια Ζωή... Έλληνες

ΕΚΕΜΕ

ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ 2002

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:42 PM Page 3

Published by: The National Centre for
Hellenic Studies and Research

La Trobe University

Bundoora, Melbourne, Australia

Typesetting: Inkprint Publishing

Melbourne, Australia

Cover Design: Inkprint Publishing

Cover & inside Cartoons by: Costas Pothoulakis

Melbourne, Australia

Printed by: SAS General Printing

Melbourne, Australia

Copyright © Panos Georgiou 2000

ISBN No: 1 864465 174

Στη *Janice*,

την *Κατίνα* και το *Θωμά*

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ	13
Στατιστικά (ανεπίσημα) στοιχεία	13
Απ' την αρχή	15
Πενσιονέριδες.....	27
Συμπάροικε, άσπιλε, αμόλυντε!	33
Χελλένικς ή ... Χελλάδικς;	37
Δι άγαλμα	40
B.Y.O (Φέρε τη δική σου) ... πάπια!	43
Παζάρι της Βαγδάτης!	47
Η Ροτόντα από τ' Ασβεστοχώρι!	51
Απογραφή!	54
Αν ήτανε ο Τζο Έλληνας	58
Βαλίτσα ... παρτάιμ	62
Διακρίσεις	67
Επιτροπή Εθνικών Θεμάτων.....	71
Δι Χάουζ Παρέλαση	75
Ποντιόμπικς!	79
7	
Αν μιλάς αγγλικά ... ζεις στην Ελλάδα!	83
Τοις εκατό	87
Το Κάπι του Σέμη	91
Μπιζνεσγούμαν	95
Μολοχομαϊντάν!	99

Χαζοχαρούμενοι!	102
Δι Στρατός Υπόθεση	105
Ψηφίστε ... Ιντερνέτ.....	109
Γουέικ-απ ορέ ... Έλληνες	114
Κάμπινγκ!	117
Κάτω τα χέρια απ' τη Μαρκέτα	121
Εμείς μονοιασμένοι;	125
Ρεφιουτζήδες	129
ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ.....	133
Αστέρω.....	139
“Μή με σηκώνητι ... τ' αυγά μο!”	147
Δηλώνει ο Πρόεδρος του “Ανέγγιχτου” – Συνέντευξη	147
Η επιστροφή του Οδυσσέα!	152
ΧΡΟΝΙΑΡΕΣ ΜΕΡΕΣ	155
Ένα γράμμα στο Σαιντ Μπάζιλ	157
Κίνηση καλής θέλησης!	161
Περαστικά μας	165
Τρεις ... Κάρτες με τα Δώρα!	169
Υποσχέσεις	172
ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ	175

ΠΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πρόλογος

Το Εθνικό Κέντρο Ελληνικών Μελετών και Έρευνας του Πανεπιστημίου του La Trobe της Μελβούρνης με ιδιαίτερη περηφάνια παραδίδει στη δημοσιότητα το έργο ενός καταξιωμένου δημοσιογράφου ομογενή, μια συλλογή από ευθυμογραφήματα, μνημεία του παροικιακού λόγου.

Η προβολή και δημοσιοποίηση ενός τέτοιου πεζογραφικού έργου από το ΕΚΕΜΕ, μέσα στα πλαίσια της διείσδυσης του ελληνικού πολιτισμού στην Αυστραλοασία, αποτελεί επιτακτική ανάγκη, ώστε να βρει το έργο αυτό μιμητές ανάμεσα στα παιδιά των Ελλήνων της δεύτερης και τρίτης γενιάς.

Ο Πάνος Γεωργίου είναι ίσως ο πλέον χαρισματικός σατιρικός συγγραφέας του αυστραλιώτη Ελληνισμού. Η κειμενικότητά του χαρακτηρίζεται από το συγκερασμό της ελλαδικής ηθογραφίας με τη φολκλορική παράδοση των ομογενειακών παροικιών της Αυστραλίας. Καυστικά ρεαλιστικός και ασυγχώρητα ρομαντικός στην αναζήτηση του πάθους, μια αντίθεση που ουσιαστικά εναρμονίζει και οδηγεί στην κάθαρση.

Μέσα από το έργο του αναβιώνει ο ήσυχος χαρακτήρας της γενέτειράς του Θεσσαλονίκης, με τα σοκάκια και τις φτωχογειτονιές της, με τους ήρωες της βιοπάλης της φτωχομάνας της ρωμιοσύνης που διαμόρφωσαν μια κοινωνία φιλόξενη και φιλότιμη, όπως ταιριάζει στις βαλκάνιες χώρες.

Ο τσαγκάρης, ο κουρέας, ο μικροπωλητής, οι κωδικοί επαγγελματίες της πιάτσας, τα πρότυπα μοντέλα που κυριάρχησαν στην ελληνική ηθογραφία των δύσκολων δεκαετιών της μεταπολεμικής και μετα-εμφυλιοκρατικής Ελλάδας.

Ο Πάνος Γεωργίου με το έργο του ζωγραφίζει την προσωπικότητα

της αυστραλιώτικης καθημερινότητας. Οι ήρωές του είναι στην ουσία αντιήρωες, οι οποίοι προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα σε ένα περιβάλλον που τους ζητά επιτακτικά να θυσιάσουν την πολιτιστική τους ταυτότητα, τη φυσιογνωμία που τους κληροδοτήθηκε εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια.

Μέσα από την υπερβολή και την αντίθεση, ο Πάνος Γεωργίου θέλει να παρουσιάσει, μεταρραλιστικά, το δοκιμαζόμενο μετανάστη που, παρά την προκοπή του, δε νιώθει τελείωση και πλήρη ικανοποίηση.

Καθηγητής Δρ. Αναστάσιος Μ. Τάμης

Διευθυντής Εθνικού Κέντρου Ελληνικών

Μελετών και Έρευνας

Πανεπιστήμιο La Trobe

Μελβούρνη, Αυστραλία

10

ΠΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Εισαγωγή

Πριν μερικά χρόνια, συνεπαρμένος ιδιαίτερα από τις βαρύγδουπες δηλώσεις των Ελλήνων πολιτικών, που επισκέπτονται κατά καιρούς την Αυστραλία, με τις οποίες μας κάνουν γνωστό ότι εμείς οι εδώ Έλληνες “είμαστε πιο Έλληνες από τους εκεί”, ξεκίνησα μια σειρά εύθυμων ιστοριών, οι οποίες έχουν δημοσιευθεί κατά καιρούς στα παροικιακά περιοδικά και εφημερίδες.

Πρόκειται για μια σατυρική ματιά σε μια σειρά από γεγονότα και στιγμιότυπα της καθημερινής μας ζωής, εδώ στην Αυστραλία, γραμμένα στη μοναδική “αυστραλο-ελληνική διάλεκτο” ή την “εθνόλεκτο”, όπως επιστημονικά αποκαλείται, με την οποία οι παλιοί χρησιμοποιούν πολλές εγγλέζικες λέξεις προφέροντας όπως τους είναι ευκολότερο ή μεταφράζοντάς τες στα ελληνικά κατά λέξη, όταν, για παράδειγμα, δίνουν “κονγκρατσουλέσιο” στο γιο τους που πήρε το ντιπλόμα ... Μπεκιάρης Καλών Τεχνών (Bachelor of Arts) και Ταγματάρχης στα Οικονομικά (Major in Economics), ενώ οι νεότεροι προσθέτουν ελληνικές λέξεις στη δική τους πλέον αγγλική γλώσσα, όταν λένε “Αλ μπι χόμ αργά”, “μάαμ, ιζ δι μπουγάδα φίνις;”, ή ακόμη “Ιτ γουόζ ωραία ετ δι πανηγύρι...”.

Η συζήτηση του κάθε θέματος γίνεται με το “Σέμη” τον κουρέα ο οποίος δρα και αντιδρά στο χώρο του κλασσικού κουρείου

11

της γειτονιάς, όπου εκεί λύνονται όλα τα προβλήματα, όπου πέφτουν ή εκλέγονται κυβερνήσεις και όπου έχει πάντα δίκιο ο μπαρμπέρης και όχι ο πελάτης!

Οι ιστοριούλες που έχουν επιλεγεί γι’ αυτό το βιβλίο, γραμμένες στην πολύ υπαρκτή και ομιλούμενη παροικιακή διάλεκτο, δεν διεκδικούν παρά ένα χαμόγελο από τους αναγνώστες, προσπαθώντας να τους πείσουν ότι δεν πρέπει να παίρνουμε τον εαυτό μας πολύ σοβαρά.

Αλλωστε η παροικία μας δεν είναι μόνο για κλάματα, είναι και για γέλια!!

Σ’ αυτό το σημείο, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Καθηγητή Τάσο Τάμη, Διευθυντή του Εθνικού Κέντρου Ελληνικών Μελετών και Ερευνών, του Πανεπιστημίου La Trobe, για την έκδοση του

βιβλίου, τον σκιτσογράφο Κώστα Ποθουλάκη, την Κική Παπαδοπούλου και τη Μαρία Σακελλαρίδη για τη προσωπική τους συμβολή στην έκδοση αυτού του βιβλίου!

Αυτά λοιπόν σαν εισαγωγή και όπως θα έλεγε και ο κουρέας ο Σέμης:

“Ατσίτ, μάιτ, κάνε τώρα τερν τη σελίδα εν γκετ του δε ψητό!...”

Πάνος Γεωργίου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

Στατιστικά (ανεπίσημα) στοιχεία

Πληθυσμός:

Σύμφωνα με επίσημα στατιστικά στοιχεία: 210.000

Σύμφωνα με υποψήφιους πολιτειακούς βουλευτές: 260.000

Σύμφωνα με υποψήφιους ομοσπονδιακούς βουλευτές: 350.000

Σύλλογοι: 400

Παροικιακό Κέντρο:

Λονσντέιλ Στριτ, μεταξύ Ράσελ και Σουάνστον Στριτς.

Χωρητικότητα: 15 τραπεζάκια και 175 καρέκλες.

Κύριοι Χώροι Λατρείας:

Τ.Α.Β., Ιππόδρομος, Καζίνο, Πόκις, Βικτόρια Μάρκετ, γήπεδα ποδοσφαίρου, πανηγύρια.

Κυριότερη πολιτισμική εκδήλωση:

Η Ελληνική Εβδομάδα που έγινε Ελληνική Φεστιβαλική Εβδομάδα, που έγινε Ελληνικό Φεστιβάλ, που έγινε Φεστιβάλ Αντίποδες, που έγινε ... Παζάρι της Βαγδάτης!

Κυριότεροι ... Ιδιοτελείς Οργανισμοί:

Συμβούλιο Αργόσχολων Ελλήνων (ΣΑΕ)

Σπορ (κατά σειρά δημοτικότητας):

No.1 Μπάρμπεκιου με σουβλάκια

No.2 Ίδρυση Επιτροπών

No.3 Ποδόσφαιρο

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:42 PM Page 13

Δημοφιλέστερα Χόμπι:

Η Προεδρία συλλόγων και η λύση των προβλημάτων της παροικίας.

Εθνικές Γιορτές:

Η γιορτή του Κρασιού, της Φασουλάδας, της Σαρδέλλας, της Μπουγάτσας, της Μπομπότας και το ... Μέλμπουρν Καπ.

14

Απ' την αρχή

Πρωτοχρονιά του 1965, ημέρα Παρασκευή. Μια ομάδα 30

περίπου νεαρών, συγκεντρώθηκε τις πρωινές ώρες στο Νέο Σιδηροδρομικό Σταθμό της Θεσσαλονίκης, για να πάρει το τραίνο για την Αθήνα απ' όπου θα συνέχιζε για τον Πειραιά, για να επιβιβασθεί στο υπερωκεάνιο *Πατρίς* το οποίο θα έφευγε στις 5 Ιανουαρίου για την Αυστραλία.

Το προηγούμενο βράδυ, ενώ όλη η Ελλάδα υποδέχονταν τον καινούργιο χρόνο γλεντώντας και χαρτοπαίζοντας, εμείς ετοιμάζαμε

τις ... καρό βαλίτσες μας.

Η δική μας η ομάδα, όλοι από τη Βόρεια Ελλάδα, μαζί με την ομάδα της Αθήνας και ... περιχώρων, είμασταν γύρω στους 130 συνολικά νέοι άνδρες, οι οποίοι συμπληρώναμε όλες τις προϋποθέσεις για να μεταναστεύσουμε στην Αυστραλία, στα πλαίσια του μεταναστευτικού προγράμματος της “Διακυβερνητικής Επιτροπής Μεταναστεύσεως εξ Ευρώπης”, της περιβόητης Δ.Ε.Μ.Ε. Είμασταν δηλαδή—σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Επιτροπής—ανύπανδροι, χωρίς στρατιωτικές υποχρεώσεις, με “καθαρό” ποινικό μητρώο και πιστοποιητικό “κοινωνικών φρονημάτων” (για να μην πάθαινε—τότε—κανένα εγκεφαλικό ο Μένζις) και φυσικά με άριστη υγεία.

Είμασταν δηλαδή όλοι μας παιδιά για ... σώγαμπροι.

Μαζί με την ομάδα της Θεσσαλονίκης, συνταξίδευε στο τρένο και μια ομάδα νεαρών γυναικών, οι οποίες ήταν όλες αρραβωνιασμένες και θα έφευγαν στις 3 του Γενάρη από την Αθήνα με αεροπλάνο, “πακέτο” για την Αυστραλία και ιδιαίτερα την Αδελαΐδα όπου οι αρραβωνιαστικοί τους, άλλοι από Μελβούρνη άλλοι από Σίδνεϊ και άλλες πόλεις, τις περίμεναν με λουλούδια στα χέρια για να τις παραλάβουν.

Φθάνοντας στην Αθήνα η ομάδα μας χώρισε. Άλλοι έμειναν στην Αθήνα σε συγγενείς τους και άλλοι στον Πειραιά. Η δικιά μου παρέα βρήκε ξενοδοχείο κοντά στο σημείο του λιμανιού όπου ήταν αγκυροβολημένο το *Πατρίς* και μας περίμενε.

Είχαμε τρεις μέρες στη διάθεσή μας, πριν ανεβούμε στο πλοίο, και την πρώτη την ξοδέψαμε στην ουρά έξω από κάποιο κτίριο της αρμόδιας υπηρεσίας, απ' όπου θα παίρναμε τα διαβατήρια. Κάποιος μας είχε πει ότι η δραχμή δεν περνούσε πάνω στο πλοίο και αφού αγοράσαμε λίγες λίρες Αυστραλίας—για να δούμε και τι χρώμα έχουν—ξοδέψαμε όσες δραχμές μας είχαν απομείνει στις ταβέρνες της Πλάκας.

Σηκωθήκαμε πολύ νωρίς την Τρίτη το πρωί και φτιάξαμε τις βαλίτσες.

Ήταν η μέρα επιβίβασης στο *Πατρίς*.

“Είμαστε έτοιμοι...” μουρμούρισα.

“Καλή τύχη παιδιά!” ακούστηκε η φωνή της καθαρίστριας.

Μια νεκρική σιγή απλώθηκε στο χώρο υποδοχής του ξενοδοχείου.

“Ρε σεις, καταλάβατε πού πάμε;” ακούστηκε κάποιος της παρέας να λέει.

Κοιταχθήκαμε με κάποια νευρικότητα. Όλη εκείνη η ευθυμία της προηγούμενης βραδυάς, το μυστήριο τυχοδιωκτισμού που μας είχε περιβάλλει καθώς “φιλοσοφούσαμε” την απόφαση να “φύγουμε για τα ξένα”, με κάποιες κοπέλλες της Αθήνας που ήλθαν παρέα για την “τελευταία βραδυά”, —ήρωες κάποιων τραγουδιών του Καζαντζίδη—ξαφνικά έσβησαν και νοιώσαμε την καρδιά ν' αδειάζει φάτσα με την πραγματικότητα.

Δε μίλησε κανένας. Σηκώσαμε τις βαλίτσες και βγήκαμε απ' το ξενοδοχείο.

Όταν φθάσαμε στο λιμάνι, εκεί που ήταν αγκυροβολημένο το *Πατρίς*, μείναμε μ' ανοικτό το στόμα. Πάνω από πεντακόσια άτομα

ήδη είχανε μπει στην ουρά, που άρχιζε από την πόρτα του πλοίου.
—Ρε σεις, τόσοι πολλοί είμαστε για την Αυστραλία; φώναξε κάποιος.
—Κι άλλοι τόσοι έφυγαν και φεύγουν κάθε μήνα. Ψωρο-Ελλάδα, πού μας διαλοστέλνεις ... μουρμούρισε κάποιος μπροστά μου.

—Κανέννας δε μας στέλνει, εμείς τ' αποφασίσαμε, λέει κάποιος άλλος και αρχίσανε μια πολιτική λογομαχία που ευτυχώς τέλειωσε ήσυχα.

Η επιβίβαση γινόταν σε αργό ρυθμό αλλά χωρίς φωνές και σπρωξίματα. Κανέννας, εκείνο το χειμωνιάτικο ηλιόλουστο πρωινό, δε βιαζόταν.

Μπήκα απ' την πόρτα σε ένα είδος προθαλάμου.

“Ονοματεπώνυμο;” με ρώτησε η νεαρή γυναίκα με τον κατάλογο επιβατών μπροστά της.

Της είπα το όνομά μου, το βρήκε στον κατάλογο και μου είπε τον αριθμό της καμπίνας.

Ήμουν πολύ τυχερός. Η καμπίνα που μου έδωσαν ήταν στο πρώτο πάνω κατάστρωμα. Ήταν δίκλινη. Συγκάτοικος ήταν κάποιος Μιχάλης ... δε θυμάμαι πλέον το επώνυμό του. Μόνο το πρώτο βράδυ κοιμήθηκε εκεί. Μετά εγκαταστάθηκε μόνιμα στην καμπίνα της αρραβωνιαστικιάς του και δεν τον ξαναείδα.

Άλλοι δεν ήταν τόσο τυχεροί. Οι καμπίνες στο κατάστρωμα Νο 4 ήταν βαθειά κάτω στην κοιλιά του πλοίου, πάνω από το μηχανοστάσιο. Έμοιαζαν περισσότερο με στρατιωτικό θάλαμο με τα τρίκλινα παρά με καμπίνες.

Τακτοποίησα τις βαλίτσες μου και βγήκα έξω στο ανοικτό κατάστρωμα κι αυτό που αντίκρισα μου έδωσε την εντύπωση ότι ήμουν σε κηδεία!

“Κλαυθμός και οδυρμός” στην κουπαστή. Κοπέλες με τσεμπέρια στο κεφάλι φώναζαν κλαίγοντας: “Μάνα, πού μ' αφήνεις να πάω, δε θα σε ξαναδώ”, “σε δυο χρόνια θα γυρίσω, μάνα”. Ενώ από την προβλήτα οι μανάδες φώναζαν: “Πες του Θανάσ' να παντρευτείτε αμέσως”, “να μη μας ξεχάσεις, να μας στέλνεις και καμιά λίρα”.

Άλλοι χαιρετούσαν μηχανικά, ανέκφραστοι, με τα μαντήλια στα χέρια καθώς αναρωτιόταν πού πηγαίνανε.

Μαντήλια, σακάκια, κασκόλ, οι σημαιοούλες του караβιού, όλα ανεμίζανε. Κλασική εικόνα της ακόμη πιο κλασικής Ελλάδας, εκείνης της εποχής, όπου έφτανε μόνο ένα γράμμα από την Αυστραλία με τις λέξεις “τόσα βγάζω την εβδομάδα...” για να ξεσηκώσει και να ξεριζώσει ολόκληρες οικογένειες.

Ήταν γύρω στις πέντε όταν έκλεισαν οι πόρτες. Λύθηκαν τα παλαμάρια. Βόγκηξε η τσιμινιέρα. Ένα μέτρο, δύο μέτρα, τρία μέτρα, ο σκυλοπνίχτης το *Πατρίς* (πρώην στρατιωτικό πλωτό ψυγείο μεταφοράς κατεψυγμένων κρεάτων) ξεκολλούσε σιγά σιγά από την προκυμαία.

Φεύγαμε! Ένα παράξενο αίσθημα με κυριέυσε. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω αν ήταν χαρά ή λύπη.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει και ο Πειραιάς να χάνεται σιγά σιγά.

Τα δάκρυα άρχισαν να στεγνώνουν από το βραδυνό αεράκι.

Μερικοί επιβάτες “έριχναν μαύρη πέτρα πίσω τους” και ορkiζόταν να μην ξαναγυρίσουν “στον παλιότοπο που τίποτα καλό δεν είχε”. Σκοτεινίασε και ακούστηκε εκείνο το ρημάδι το ξυλόφωνο που καλούσε τους επιβάτες για το βραδινό φαγητό και εκεί έγινε ο χαμός...

Άλλοι έτρεχαν από δω, άλλοι από κει, μανάδες ψάχνανε για τα παιδιά τους, άλλοι μπήκαν μέσα στην ιδιωτική τραπεζαρία του καπετάνιου και δε λέγανε να φύγουνε γιατί πιάσανε “καλές θέσεις”.

Αβεβιαιότητα, άγνωστοι χώροι κι ακόμη πιο άγνωστοι μεταξύ τους οι επιβάτες, ρωτούσαμε ο ένας τον άλλον και όλοι μαζί τους θαλαμηπόλους που κόντευαν να τρελαθούν.

Κι αυτά μέχρι να βρούμε πού ήταν το εστιατόριο. Δε θα αναφέρω το τι έγινε στην πρώτη “άσκηση-κινδύνου”, όπου, κάτω από το επίμονο ουρλιαχτό των σειρήνων συναγερμού, έπρεπε να φορέσουμε τα σωσίβια και να παραταχθούμε ανάλογα με το φύλο και την ηλικία δίπλα στις βάρκες. Αυτό το αφήνω στη φαντασία σας.

“Και να σκεφθείς, φίλε μου, ότι είχα βάλει πολύ μέσο για να πιάσω εδώ μέσα δουλειά, ο ... κόπανος”, μου λέει ένας θαλαμηπόλος ζητώντας να τον βοηθήσω να πάμε σηκωτό στην καμπίνα έναν τύπο με ρεπούμπλικο, που ήταν σχεδόν αναίσθητος από το ουίσκι με το οποίο ... γνωρίστηκε για πρώτη φορά στο μπαρ του πλοίου. Νάτο πάλι το ξυλόφωνο και η ανακοίνωση: “Προσοχή! Η αίθουσα εκδηλώσεων είναι τώρα ανοικτή...”

Γέμισε η αίθουσα. Η ορχήστρα έπαιζε “τανγκά” και “γιάνκα”, τον χορό που κατά προσέγγιση μοιάζει με τα πηδήματα των καγκουρώ. Ο διάσημος πλέον για το χιούμορ του Πέτρος, ο ντράμερ της ορχήστρας, φώναζε στο μικρόφωνο: “Οι αρραβωνιασμένες που ταξιδεύουν μόνες, μπορούν τώρα να βγάλουν τις βέρες ... και απαγορεύονται τα ραντεβού στις βάρκες!”

Δεν χρειαζόταν η ανακοίνωση. Βέρες, μαύρες μαντήλες, μεσοφόρια και χαμηλό κοίταγμα αντικαταστάθηκαν από μπλουτζίνς, καρό πουκαμισάκι, τσιγαράκι και ιδού η μέχρι προ τίνος κλαίουσα και χαμηλοβλεπούσα Ελληνίς της δεκαετίας του '60, απελευθερωμένη τώρα, χαμογελαστή, διασκεδάζουσα και φουμάρουσα τσιγαράκι “Άσσος”.

Διάλογοι της στεριάς όπως: “Καπνίζετε;” “Καλέ για ποια με περάσατε;” αντικαταστάθηκαν με διαλόγους της ... πρύμνης:

“Καπνίζετε;”

“Ξέρετε δεν είμαι καπνιστή ... αλλά θα το πάρω. Τί μάρκα είναι;”

“Στούκας Ματσάγκου.”

“Δεν έχετε Άσσο; Ευχαριστώ δε θα πάρω.”

Μέσα στο πρώτο δεκαήμερο όλα είχανε στρώσει. Ήξερε ο καθένας πού να πάει, τι να κάνει, πού να καθίσει. Οι “ωραίες” μάθανε να μην πηγαίνουν στην αίθουσα χορού με τις νυχτικιές-ρόμπτες. ρομάντζα άρχιζαν ν' ανθίζουν. ο αστυνομικός του πλοίου έκοβε βόλτες στις βάρκες τα βράδια και σήκωνε το καναβάτσο που τις σκέπαζε για να δει μήπως παρανομούσε κανείς, και στη δικιά μου παρέα θαυμάζαμε την εφευρετικότητα του αρχιμάγειρα που είχε μια ποικιλία από 200 διαφορετικά φαγητά με βάση τις πατάτες. Από πατάτες γιαχνί και πατάτες με βακαλάο, μέχρι πατάτες με ... πατάτες!

Όμως, το κέντρο περιέργειας, ίσως και θαυμασμού, ήταν οι περίφημοι “επιστρεφόμενοι”.

Επιστρεφόμενοι—όπως το λέει και η λέξη—ήταν αυτοί που έμεναν ήδη στην Αυστραλία, ή ήταν αυστραλογεννημένοι και επέστρεφαν από διακοπές στην Ελλάδα.

Οι ερωτήσεις ήταν αδιάκοπες αλλά στερεότυπες: “Πώς ζείτε στην Αυστραλία; Τι δουλειά κάνετε; Πόσα παίρνετε;” Πολλοί ήταν αυτοί που έπεσαν από τα σύνεφα όταν ένας “επιστρεφόμενος” που ήταν στην παρέα μας, ο Τομ, λογιστής από το Σίδνεϊ, τους έλεγε ότι το μέσο εβδομαδιαίο ήταν 17 λίρες.

“Μα ο ξάδελφός μου έγραψε ότι στο εργοστάσιο που δουλεύει, στη Μελβούρνη, βγάζει 50 λίρες την εβδομάδα. Γι’ αυτό σηκώθηκα κι έφυγα”, είπε κάποιος.

“Σου έγραψε πόσες ώρες δουλεύει;”

“Όχι.”

“Για να βγάζει 50 λίρες θα πρέπει να δουλεύει 18 ώρες την ημέρα, επτά μέρες την εβδομάδα, μάι φρεντ”, εξήγησε ο Τομ.

Του ξάδελφου δεν του άρεσε καθόλου η ανάλυση. Δεν είχε αναφέρει ώρες και μέρες ο ξάδελφος στο γράμμα.

Οι μέρες περνούσαν άλλες ανιαρές άλλες ευχάριστες, εκτός για όσους τους πείραζε η θάλασσα. Οι περισσότεροι προτιμούσαν να μένουν στις καμπίνες τους, άλλοι πάλι είχαν μετατρέψει μια αίθουσα σε καζίνο και μάταια προσπαθούσε να τους σταματήσει ο αστυνομικός του πλοίου.

Η παρέα μου μαζευόμασταν τα βράδια στη μεγάλη σάλα, τα λέγαμε, ακούγαμε για τη ζωή στην Αυστραλία από το λογιστή, τον Τομ, τις αυστραλογεννημένες, Μαίρη και Ελένη, από το Σίδνεϊ, την Αυστραλέζα, την Γκουέν, από το Έλστερνγουϊκ της Μελβούρνης και προσπαθούσαμε να μάθουμε όσα περισσότερα μπορούσαμε για τον τρόπο ζωής στην “τυχερή χώρα”.

Από την παρέα ήμουν ο μόνος που πήγαινα στη Μελβούρνη. Οι υπόλοιποι πήγαιναν στο Σίδνεϊ.

Οι επικεφαλής της αποστολής είχαν οργανώσει μαθήματα αγγλικής, κάθε πρωί, τα οποία έδιναν οι αυστραλογεννημένοι σε όσους ήθελαν να μάθουν. Οι δύο αξιωματικοί ψυχαγωγίας, ο Αλέκος και η Λία, οργάνωναν εκδηλώσεις, παιχνίδια μπίνγκο, διαγωνισμούς γνώσεων, χορούς κ.λ.π. Ήταν δυο θαυμάσιοι άνθρωποι και κάναμε συχνά παρέα.

Η Βραδυά των Επιβατών ήταν η τελευταία και μεγαλύτερη εκδήλωση. Μια παραδοσιακή τελετή, το τελευταίο γλέντι πριν πιάσουμε Φριμάντλ.

Ο Αλέκος, ο αξιωματικός ψυχαγωγίας, δυο μέρες πριν μας ρώτησε αν είχαμε καμιά ιδέα για τη μεγάλη βραδυά.

“Έχετε καμιά καλή ιδέα, ρε παιδιά; Κάτι, ένα παιχνίδι, ένα σκετς ... ο,τιδήποτε. Πάνο, μπορείς να γράψεις κάτι; Στη βιβλιοθήκη έχει χαρτί για γράψιμο αν χρειασθείς”, μου είπε.

Την άλλη μέρα το πρωί κάθισα στη βιβλιοθήκη και έγραψα τους “Χαιρετισμούς του Πατρίς” σε τύπο ψαλμών, σατιρίζοντας τα πάντα, από το ίδιο το καράβι μέχρι τον καπετάνιο και ό,τι συνέβαινε πάνω στο Πατρίς. Οι ψάλτες που έψελναν τους “Χαιρετισμούς” ήταν ο Κώστας κι εγώ. Η Αυστραλέζα, η Γκουέν, φρόντισε για

τα ρούχα και το μίκ-απ. Η παράσταση στη Βραδυά των Επιβατών είχε μεγάλη επιτυχία, πολύ γέλιο. Δυστυχώς τα κείμενα έχουν χαθεί ή έμειναν στα αρχεία του αξιωματικού ψυχαγωγίας. Του τα έδωσα για να βγάλει φωτοαντίγραφα αλλά πάνω στη φασαρία, με την άφιξη στη Μελβούρνη, τα ξεχάσαμε και οι δυο.

Μερικά χρόνια αργότερα, όταν συναντήθηκα τυχαία με την αξιωματικό ψυχαγωγίας, τη Λία, στη Μελβούρνη, μου είπε ότι οι “Χαιρετισμοί του Πατρίς” ακούγονταν σε κάθε ταξίδι, στη Βραδυά των Επιβατών και ότι θα φρόντιζε να μου στείλει φωτοαντίγραφα. Δεν τα έστειλε.

Φθάνοντας στο Φριμάντλ γνωριστήκαμε για πρώτη φορά με μια ελληνική λέξη η οποία, τότε, για πολλούς λόγους, ήταν άγνωστη στους περισσότερους. Ήταν η λέξη “Αποταμίευση”.

Τη μάθαμε όμως από μια ομάδα αυστραλογεννημένων Ελλήνων υπαλλήλων της Τράπεζας Commonwealth, οι οποίοι ανέβηκαν στο καράβι και ταξίδεψαν μέχρι και το Σίδνεϊ, ζητώντας να ανοίξουμε λογαριασμό στην τράπεζα, έστω και με δύο σελίνια.

Το τελευταίο δείπνο πριν την “εκτέλεση” είχε τελειώσει για όσους θα κατέβαιναν στη Μελβούρνη.

Ο Πέτρος, ο ντράμερ, έκανε την τελευταία ανακοίνωση: “Κορίτσια, μην ξεχάσετε να βάλετε τις βέρες σας” και “όσοι χάσατε τίποτε στις βάρκες, δείτε τον αστυνομικό του πλοίου...”

Όσοι είχαμε δικούς μας στη Μελβούρνη που μας περίμεναν, δώσαμε τα ονόματα και τις διευθύνσεις τους. Οι υπόλοιποι, της Δ.Ε.Μ.Ε., στην Μπονεγκίλα!

Το καράβι έδεσε στη Μελβούρνη, Τρίτη 26 του Γενάρη, αργά το βράδυ.

Βγήκαμε στο ανοικτό κατάστρωμα για να δούμε την πόλη. Ένα ρίγος μας είχε διαπεράσει όλους. Φτάσαμε! Από αύριο αρχίζει η νέα ζωή!

Χαιρέτησα την παρέα που συνέχιζε για το Σίδνεϊ, με υποσχέσεις να ξαναβρεθούμε. Βρεθήκαμε τρεις-τέσσερις φορές στα πρώτα δυο χρόνια και μετά χαθήκαμε.

Την επόμενη το πρωί, στο Princess Pier άρχισαν να συγκεντρώνονται στην προκυμαία αυτοί που μας περίμεναν. Μέσα στο καράβι ήμασταν όλοι έτοιμοι να αποβιβαστούμε. Ξαφνικά οι υπεύθυνοι της ομάδας της Δ.Ε.Μ.Ε. μας συγκέντρωσαν στην αίθουσα εκδηλώσεων και μας είπαν:

Με εντολή της κυβέρνησης δε θα φύγει κανένας για τη Μελβούρνη.

Όλοι θα πάτε στην Μπονεγκίλα γιατί χρειάζονται χέρια εκεί...

Κανένας δε μιλούσε. Ακούστηκαν κάτι βρισιές και κάποιος μου φώναξε:

—Εσύ, που μιλάς εγγλέζικα, ρώτα την κυρία γιατί μας κοροϊδεύουν; Δεν πάμε πουθενά.

Με βγάλανε μπροστά από την ομάδα.

—Εμείς που δώσαμε διευθύνσεις στη Μελβούρνη, δεν πάμε στην Μπονεγκίλα, θα βγούμε εδώ στη Μελβούρνη. Όλοι μου λένε να σας πω ότι αν δε βγούμε στη Μελβούρνη δεν κατεβαίνουμε από το πλοίο ... ούτε κι αυτοί που πάνε για την Μπονεγκίλα, λέω στην επικεφαλής της αποστολής, κ. Βέρνον (αν θυμάμαι καλά το όνομά

της).

—Δεν περίμενα από σας κάτι τέτοιο. Έχετε όλοι υπογράψει διετές συμβόλαιο να εργασθήτε για δυο χρόνια όπου σας στείλει η κυβέρνηση της Αυστραλίας, μου λέει.

—Κανένας δεν έχει υπογράψει κανένα συμβόλαιο. Ή βγαίνουμε στη Μελβούρνη ή δεν κατεβαίνει κανένας από το πλοίο, απάντησα. Ανέβηκαν επάνω κάποιοι αξιωματούχοι του Υπουργείου Μετανάστευσης και ένας από αυτούς μου λέει άγρια:

—Εσύ είσαι ο αρχηγός τους;

—Όχι, του λέω, είμαι ο διερμηνέας τους και σου λέω αυτό που είπα και στην κυρία ότι δεν πάμε στην Μπονεγκίλα.

Ακολούθησε μια επί τόπου σύντομη και χαμηλόφωνη συνεδρίαση μεταξύ των αξιωματούχων, και μερικά λεπτά αργότερα ακούστηκε κάποιος να λέει ψιθυριστά: “Let the bastards go!” Γυρίζουν μετά και με χαμόγελο στα χείλη μου λένε:

—Πείτε στους φίλους σας, ότι μπορούνε να πάνε όπου θέλουν...

Νο πρόμπλεμ!

Ακολούθησαν ζητωκραυγές, θενκ γιου, και νάμαστε να πατάμε το πόδι στην αυστραλιανή γη.

Περάσαμε τελωνείο και πέρασαμε στις αγκαλιές των συγγενών και φίλων που μας περίμεναν. Ήλθαμε στην πολυδιαφημισμένη “τυχερή χώρα”!

Πρώτη μου εντύπωση από την Αυστραλία; Η δυνατή μυρωδιά βενζίνης από τα πολλά αυτοκίνητα.

Πρώτη μου κατοικία; Στο Φουτσκρέι.

Πρώτη μου δουλειά; Φίτερ (Fitter) στο “Κουτάδικο” του Φουτσκρέι. Το πενταετές πρόγραμμα “οικονομικής ανάπτυξης” που είχαμε καταστρώσει όλοι μας έμπαινε πλέον σε εφαρμογή.

Τον μπαρμπέρη το Σέμη (συμπτωματικό το όνομα) τον συνάντησα αργότερα, προσπαθώντας να ξεφύγω από την ιταλική μπαρμπέρικη δυναστεία.

Αμέσως έγινε η πηγή των θεμάτων της εποχής και οι συζητήσεις μας έπαιρναν καμιά φορά διαστάσεις άνισης μονομαχίας, όπου ο Σέμης είχε πάντοτε το “πάνω χέρι” μια και μ' αυτό κρατούσε φονικό όργανο: το ψαλίδι ή το ξυράφι.

Μέχρι που μια μέρα αποφάσισε να επεκταθεί σε άλλες μπίζνες: στη βιομηχανία των Fast Foods, δηλαδή τεκαγουέι φις εν τσιπς και ντιμισίμια που λέμε στη ... γλώσσα μας.

—Νο μο τρίχες, μάιτ, μου λέει ένα Σάββατο μεσημέρι, αφού πρώτα μου έδωσε ένα “τίπι – νο λουζ” για τη “ρέσα νάμπα σιξ στο Φλέμιγκτο” και έκανε μπετ ότι η ομάδα του “Σάουθ Εταμόγκα Δι Ανέγγιχτος” θα έκανε λιώμα τους Μαλτέζους.

—Το πούλησες το μαγαζί; τον ρωτάω.

—Ατσίτ, μάιτ. Πάω για τεκαγουέι. Μορ μάνι! Ξύπνα μάλι φρεντ, εκεί είναι τα λεφτά.

Προτίμησε τη λιγδοσπάτουλα από τα ψαλίδια, ο Σέμης, κι εγώ έμεινα από μπαρμπέρη. Όχι όμως για πολύ καιρό γιατί δεν άντεξε τη ... βιομηχανία της λαδοκαμένης πατάτας, του τηγανητού καρχαρία και του κινέζικου ντολμά.

Πρώτη διαπίστωση ότι θα περάσει καιρός μέχρι να είμαι σε θέση να καταλαβαίνω τα αγγλικά των Αυστραλών ήταν η προφορά τους.

Όταν μπήκα για πρώτη φορά στο πρώτο μιλκ μπαρ, της πρώτης μου γειτονιάς, για ν' αγοράσω το πρώτο μπουκάλι λεμονάδας "Ταράξ", η πρώτη Αυστραλέζα γυναίκα που με σερβίρισε, ρώτησε: "Ντιπ γιου αράιβ φρομ Γκρις τουντάι;"

—Όχι, κυρία μου, δεν ήλθα σήμερα για να ... πεθάνω, για να δουλέψω ήλθα, της λέω και καθώς αυτή έβαλε τα γέλια μου έγραψε σ' ένα κομμάτι χαρτί: "I mean today, not to die." Έτσι έμαθα ότι οι Αυστραλοί προφέρουν το άλφα "άι" και όχι "έι".

Γι' αυτό άλλωστε και ο μπαρμπέρης μου ο Σέμης τη λέξη "μείτ" (φίλε) την προφέρει "μáιτ".

Ευτυχώς δηλαδή που το έμαθα νωρίς, αλλιώς το πενταετές πρόγραμμα "οικονομικής ανάπτυξης" το οποίο είχαμε καταστρώσει όλοι μας κινδύνευε να γίνει ... δεκαετές, δεκαπενταετές, κάτι δηλαδή που έγινε, μέχρι να μάθουμε να μιλάμε αυστραλέζικα, ελληνοαυστραλέζικα και αυστραλοελληνικά!

Πενσιονέριδες

είξτε μου, αγαπητοί μου, έναν αρχισυντάκτη που να μη

θέλει τα κείμενα γραμμένα εδώ και τώρα και θα σας δείξω ένα Σκοτσέζο που δίνει λεφτά σε έρανο!

Κάθισα, λοιπόν, να γράψω δυο αράδες, προσπαθώντας βέβαια να βρω θέμα για να γλυτώσω απ' την γκρίνια του.

Πού να βρεις όμως θέματα; Δεν υπάρχουν. Έγιναν άφαντοι κι αυτοί που δημιουργούσαν θέματα. Για να μην πω, ακόμη, ότι και αυτοί που οι ίδιοι ήταν θέματα ή έχουν αποχωρήσει από τα "κοινά", ή έγιναν πρόεδροι κάποιας επιτροπής—το δεύτερο μεγάλο εθνικό παροικιακό μας σπορ, μετά το μπάρμπεκκιου με σουβλάκια—και, φυσικά, λείπουν σε ... "αποστολή" στην Ελλάδα για την τακτοποίηση κάποιου μεγάλου παροικιακού μας προβλήματος. Το θέμα όμως πρέπει να το κυνηγήσεις, γι' αυτό κι εγώ θα πρέπει να ξαναγυρίσω στην πηγή των θεμάτων μου, δηλαδή στο Σέμη, τον μπαρμπέρη μου.

Ο Σέμης διατηρεί το "Χερντρέσιν Σαλόν Γιούνισεξ" με το όνομα "Δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα", σε μια γιούνισεξ συνοικία της Μελβούρνης. Διατηρεί επίσης έναν πενταψήφιο λογαριασμό στο μπούκο του και δυο επιχρυσωμένους τραπεζίτες στα δόντια, τους οποίους έχω την ευκαιρία να θαυμάζω κάθε φορά που πατάει το πετάλι εκείνης της μυστήριας καρέκλας, που σε φέρνει ανάσκελα σαν αστροναύτη μέσα στο διαστημόπλοιο έτοιμο για εκτόξευση στο διάστημα.

Είχα πολύ καιρό να πάω στου Σέμη το μπαρμπέρικο γιατί το είχε πουλήσει για να επιδοθεί στις "φαστ-φουντ μπίζνες". Αλλά άλλο είναι τα ντιμ σιμς και άλλο το μπλογουάιβ!

Δεν του πήγαινε η άσπρη ποδιά και η λιγδοσπάτουλα. Ξαναγύρισε

στα ψαλίδια του, στα ξυράφια του, στις σαπουνάδες του, στις πετσέτες του και στην αστροναυτική μου καρέκλα, που με περίμενε έτοιμη για την εκτόξευση.

—Γουέλκαμ μπακ, ρε μάιτ! φώναξε μόλις μπήκα μέσα και όπως πάντοτε, με πρόλαβε πριν απαντήσω.

—Τι να έκανα; Τεκαγουέι ιζ νο φορ μι. Τρίχες ιζ μάι μπίζνες. Ο άλλος που το πήρε, μάιτ, δεν ήτανε της δουλειάς. Έχασε την πελατεία. Όλοι οι δικοί μου φύγανε όταν το νοίκιασα. Άσε που με χάλασε και το ντεκορέσιο. Κάνε λουκ το νιου σοπ. Σ' αρέσει; Έκανα λουκ. Νέα χρώματα, να αντιδρούν στα ψυχικά βάιμπς των πελατών, ελληνικά συνθήματα και αφίσσες στους τοίχους: “Παοκάρα το μεγαλείο σου”

“Γουέλκαμ του δι Σουβλάκι εντ Κλαρίνο

Γκρικ Φέστιβαλ οβ Μέλμπουρν”

“Αφήστε άλυτα τα προβλήματα της παροικίας.

Λύστε μόνο τα κορδόνια σας”

“Δι Φερστ Ιντερνάσιοναλ Συμπόσιουμ ον Γκρικ Ραδίκια”

“Η Μακεδονία είναι Ελλάδα, ρε!!”

—Πολύ ωραία. Μ' αρέσουν οι αφίσσες, μουρμούρησα.

—Αυτό είναι το μοντέρνο χερντρέσιν σαλόν, μάιτ. Να είσαι γουίθ ιτ. Έβαλα και λίγο γιουθ στο ντεκορέσιο. Λίγο νιάτα να πούμε.

Βέβαια έκανε χελπ και ο γιος μου, ο Κον. Είσαι κάμφι στην καρέκλα; Κουρεματάκι και λίγο σέηβ ή μόνο μαλλιά;

Προτίμησα μόνο μαλλιά. Ένα χρόνο με χάμπουργκες και ντιμ σιμς, το χέρι του, όσο νάναι, θα έχει πάρει τις κινήσεις της λιγδοσπάτουλας, που είναι τρεις κινήσεις ξυσίματος προς τα εμπρός πάνω στην πλάκα και τρία χτυπήματα κατακόρυφα για να φύγουν τα λάδια. Όχι, μάιτ, το πρόσωπό μου δεν είναι ... χοτ πλέιτ.

Δεν είχε ξεχάσει όμως την κίνηση για το άπλωμα της σαβανοπετσέτας.

Σκερτσόζο τίναγμα και των δύο χεριών μπροστά και νάτο το σάβανο, σόρι, η πετσέτα, να κατεβαίνει σαν αλεξίπτωτο.

Τον ρώτησα για το γιο του.

—Ο Κον μου, που λές, είναι γκουτ μπόι. Είμαστε πολύ χέπτι μαζί του. Πήρε και το ντιπλόμα από το Γιούνι ... κάνε το κεφάλι λίγο μπροστά, ατσίτ.

—Τι δίπλωμα πήρε;

—Μπεκιάρης Καλών Τεχνών!!

Δεν του άρεσε ο τρόπος που τον κοίταξα.

—Τι κοιτάς λάικ δατ, ρε; Δεν τόχεις ξανακούσει; Ντιπλόμα οβ δι Μπάτσουλα οβ Αρτς ... Αμάν ρε, θα σε κάνω τώρα και μάθημα αγγλικά; Τι θα πει μπάτσουλας στα αγγλικά; μπεκιάρης, ράιτ; Τι θα πει αρτς; καλές τέχνες. Ατσίτ! Μπάτσουλας οβ Αρτς θα πει στα ελληνικά Μπεκιάρης Καλών Τεχνών ... κάνε σιτ απ λιγάκι, μπιούτι.

—Συγχαρητήρια!

—Τάαα ... Εσύ, ρε μάιτ, θα πρέπει να ξέρεις, στις εφημερίδες δουλεύεις. Όλοι γράφετε τα ίδια μπούλσιτ, αλλά θα ξέρεις ... μην κάνεις μουβ το κεφάλι, ατσίτ.

—Τι πρέπει να ξέρω;

—Μας το κάνανε το τζόπτι, μάιτ. Ξέρεις, με τους πενσιονέρηδες.

Τις συντάξεις ντε, αυτές που θα παίρναμε στην Ελλάδα!

—Ξέρω την υπόθεση. Ξαναβγήκε στην επιφάνεια.

—Μπούλνταστ, ξέρεις. Να σου πω εγώ για το πένσιο, μάιτ ...
κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι, μπιούτι. Το μουστάκι τι να το κάνω;

—Άσ' το εκεί που είναι. Εσύ βάλτα με τις συντάξεις.

—Καλά, ρε, σε εφημερίδες δουλεύετε, δεν ξέρετε; Εδώ πάμε
να κάνουμε ντροπ το γκάβερμεν για το πένσιο. Μπιγκ τράμπολ,
να πούμε. Έγινε μεγάλο μιζάπ πάλι.

—Δεεεεν...

—Τι δεν ... ρε μάιτ. Για πόσα χρόνια ήρθαμε στην Αυστραλία
να τα κοινομήσουμε και να φύγουμε; Θα σου πω εγώ. Για πέντε,
μάιτ. Έτσι μου έγραφε ο μπατζανάκης μου. Σέμη, μου έγραφε, παράτα
τα ψαλίδια κι έλα στη Μελβούρνη. Μέσα σε πέντε χρόνια
θα τα κοινομήσεις. Μου έγραφε ότι έβγαζε πενήντα λίρες την εβδομάδα,
ο μπλάτζας, αλλά δε μου έγραφε ότι δούλευε τρία σίφτια
στα σφαγεία του Σμόρκον. Μην κουνάς το κεφάλι γιατί θα σου
πάρω κανένα αυτί με το ψαλίδι.

Περνάνε, που λές, τα πέντε χρόνια, νάθινγκ. Δεν τα κονόμησα.

Περνάνε δέκα ... νο γκουτ. Πιάσαμε τα τριάντα χρόνια και πάμε
για πένσιο. Και εδώ είναι το μεγάλο μιστέκι.

—Ποιο είναι το μιστέκι;

—Μείναμε παραπάνω από δέκα χρόνια στην Αυστραλία, αυτό
είναι το μιστέκι ... μουβ λιγάκι δεξιά, βέρι νάις. Βγαίνει, που λες,
το Λέιμπα Γκάβερμεν και μας λέει ότι άφτα τεν γίαρς μπορούμε
να γυρίσουμε στην Ελλάδα και θα μας στέλνουν εκεί το πένσιο.
“Γκόου, ρε κορόιδα, στην Ελλάδα και θα περνάτε εσείς καλά κι
εμείς καλύτερα, γιατί θα λιγοστέψει εδώ και το ανεπλόιμεν”, μας
λένε, ράιτ;

—Ράιτ, αλλά...

—Νο αλλά ... Δεν έχει αλλά, γιατί εμείς μια ζωή Έλληνες είμαστε.
Δεν κάναμε ριτέρν στην Ελλάδα αμέσως. Μείναμε για να
τα πάρουμε πρώτα και μετά να φύγουμε, και την πατήσαμε. Να
σου πάρω λίγο τις φαβορίτες; Οκέι; γύρνα το κεφάλι δεξιά, ασιίτ.

—Γιατί την πατήσαμε;

—Γιατί μας το κάνανε το τζόπι προτού τους το κάνουμε εμείς.
Μας λένε τώρα ότι τα δέκα χρόνια που έπρεπε να δουλέψουμε
συνέχεια εδώ, έγιναν εικοσιπέντε για να μας στέλνουνε το πένσιο
με τσέκι στην Ελλάδα.

—Και είναι άδικο αυτό;

—Ή είσαι στούππετ ή κάνεις το στούππετ. Και οι μανάδες και πατεράδες
που φέραμε εδώ για να πάρουν κι αυτοί το πένσιο τι θα
κάνουν; Θα περιμένουν εικοσιπέντε χρόνια; Εντάξει, τους φέραμε
για να τους κάνουμε “μπέιμπι σίτες” για τα παιδιά μας. Καθίσανε
εδώ να μεγαλώσουν τα παιδιά μας. Πιάσανε τα 65 και αντί
το γκάβερμεν να τους πει “θενκιού, για τις υπηρεσίες ‘μπέιμπι σίτα’,
γυρίστε στην πατρίδα σας και θα σας στέλνουμε εκεί το πένσιο”,
τους λέει ότι έπρεπε να τους είχαμε φέρει πριν 25 χρόνια. Και μετά
σου λένε φρι κάντρι είναι, ταυτότητες δεν έχει, μπορείς να είσαι
στο ντολ και να έχεις και δυο παρτάιμ τζόπια με ψεύτικο όνομα,
και να συντηρείς με το ταξέσιο δυο ανύπαντρες μανάδες! Είναι
φέαρ αυτό, ρε μάιτ; Είσαι ρέντι και με γεια σου. Φιφτίν μπακς.

—Δεκαπέντε δολάρια για ένα κούρεμα, ρε Σέμη; Μήπως πληρώνω
για τις συντάξεις;

—Σόρι, μάιτ, σε δημοκρατική χώρα ζούμε! Ας έφευγες μόλις έκλεισες δεκαετία.

—Έχεις απόλυτο δίκιο. Και απορώ γιατί η κυβέρνηση να μη μας στέλνει στην Ελλάδα και τα ... επιδόματα ανεργίας, του λέω καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα.

—Καλή ιδέα, μάιτ! Να το γράψεις αυτό. Όσοι μετανάστες είναι άνεργοι πάνω από δέκα χρόνια, θα πρέπει να μπορούν να γυρίσουν στην πατρίδα τους και να τους στέλνει το γκάβερμεν εκεί το τσέκι για το ανεπλόιμεν.

—Είναι κι αυτό ένας τρόπος για τη μείωση των ανέργων.

—Ατσιίτ, μάιτ, έτσι έκανε και η Ελλάδα στις δεκαετίες 60-70. Ξεφορτώθηκε όλους τους άνεργους που είχε στέλνοντάς τους στην Αυστραλία.

—Δε μας έστειλε όμως ούτε δραχμή.

—Ράιτ, μάι φρεντ. Ενδιαφέρον ζίρο. Μόνο όταν σταματήσαμε εμείς να στέλνουμε τα τσέκια κάθε μήνα, τους κακοφάνηκε και άρχισαν να ενδιαφέρονται και να μας στέλνουν βουλευτές για να μας παραμυθιάζουν. Αλλά εμείς έτσι θα είμαστε και να το γράψεις αυτό.

—Μια ζωή ... Έλληνες!!

—Ατσιίτ!

Συμπάροικε, άσπιλε, αμόλυντε!

Ασπιλε, αμόλυντε, άχραντε, μεγάλη συμπάροικε, μας την

πέσανε! Τολμήσανε, μάιτ, να βγούνε και να σε κατηγορήσουνε ότι είσαι τύραννος, ότι σκοτώνεις, λέει, σιγά σιγά τη γυναίκα σου!

Κατηγορήσανε εσένα, το άκακο αρνάκι, που κάθε πρωί δίνεις πάντα ευγενικότατα την παραγγελιά: “Κάνε καφέ μωρή ...” Εσένα, που της χαρίζεις και κάνα δυο καντήλια έτσι κι αργήσει τον καφέ, επειδή πρέπει να ετοιμάσει τα παιδιά για το σχολείο. Εσένα, που πίνεις τον καφέ σίγουρος ότι το φλυτζάνι δεν έχει κανένα παράξενο αφέψημα παρά το ... δικαιολογημένο βρισίδι που της έριξες το προηγούμενο βράδυ γιατί, όταν γύρισες στο σπίτι από τη μανίλα, στις τρεις το πρωί, δεν τη βρήκες δίπλα στην κατσαρόλα να σε περιμένει για να σου βάλει να φάς!

Της φέρθηκες δηλαδή τυραννικά; No, ρε μάιτ. Ο νοικοκύρης είσαι. Τα εθίματα κρατάς!

Και σου βγαίνει τώρα ένας γιατράκος στο τηλεβίσιο για να σου λερώσει το μέτωπο. Και κάνει και δηλώσεις! Τι ξέρει, ρε μάιτ, αυτός από δηλώσεις; Να ήτανε κανένας προπονητής ... εντάξει, ξέρει τι λέει ο άνθρωπος.

Δηλαδή, εγώ τι να πω τώρα στον μπαρμπέρη μου, το Σέμη; Μπήκα μέσα στο “Χερντρέσιν Σαλόν” και τον βλέπω με μάτια σε τριχρωμία και το χέρι που κρατούσε το ξυράφι να τρέμει. Ούτε που πρόλαβα να πω καλημέρα.

—Σιτ ντέον, ρε! Είμαι πολύ απσέτ σήμερα. Κούρεμα και ξύρισμα;

Το χέρι του έτρεμε. Διάλεξα κούρεμα.

—Σε ρωτάω, ρε μάιτ, είναι φέαρ πράματα αυτά; Να βγει στο τηλεβίσιο δικός μας και να μας κατηγορήσει έτσι στα ίσια και να πει ότι δι Γκρικς κάνουν σλόου κιλ δι γουάιφς; Εγώ λέω σ' αυτόν τον ντόκτα να πάει να δει κανένα γιατρό! Αλλά εγώ ξέρω γιατί τα κάνουνε όλα αυτά ... κάνε λίγο απ το κεφάλι, γκουτ.

Ήξερα ότι πριν απαντήσω, θα απαντούσε ο ίδιος.

—Γράψτο αυτό! Όλα αυτά τα κάνουνε για ένα λόγο...

—Ποιος είναι ο λόγος;

—Πόλιτικς μάιτ. Να τ' αλαφρώσω λίγο ακόμα; Νο; Ινοράιτ. Πόλιτικς, μάι φρεντ. Πάνε να ρίζουμε το Λέιμπα Γκάβερμεν! Τι με κοιτάς απ' τον καθρέφτη, ρε; Έβριθιν είναι φίγκα των Λίμπεραλ! Θα μου πεις, χάου καμς, ράιτ; Βέρι σίμπτολ. Μας βάζουμε να κάνουμε φάιτ με τις γυναίκες μας ... σιτ απ λιγάκι, ασιίτ. Ποιος κάνει σήμερα κουμάντο μέσα στο σπίτι; Ο άντρας; Ρονγκ, μάιτ. Η γυναίκα! Βγαίνει ένας μπλάτζας στο τηλεβίσιο και λέει ότι δι Γκρικς κάνουν σλόου κιλ τις γυναίκες τους, τσατίζονται αυτές και πλακώνουν την γκρίνια: “Η κάνεις βόουτ Λίμπεραλ ή βγαίνω στο τηλεβίσιο και λέω ότι μ' έδειρες, γιατί είπα στο φίλο σου για ποια με πέρασε όταν με ρώτησε αν καπνίζω.” Μη γελάς, ρε, όταν κόβω τη φαβορίτα. Μουβ το κεφάλι αριστερά, ασιίτ.

Κάτι πήγα να πω, ότι κάπως αλλιώς είναι τα πράγματα, αλλά με πρόλαβε.

—Σεί νο μο! Με ποιο δικαίωμα, ρε μάιτ, μας μπαίνουν έτσι; Εμείς, ρε; Δι μπεστ ράτσα στον κόσμο, κάνουμε κιλ τις γυναίκες μας; Ποιος έγγραψε το τραγούδι “θα σε πάρω να φύγουμε σ' άλλη γη σ' άλλα μέρη...” και αμέσως χιλιάδες Έλληνες πήρανε τις γυναίκες τους και φύγανε για την Αυστραλία; Έλληνας τόγραψε. Τι νασιονάλιτι ήτανε ο εργένης, εδώ στην Αυστραλία, που του έδειχνε η σπιτονοικοκυρά του πίκτσες της χωριανής της και του έλεγε ότι είναι βέρι νάις κοπέλα, έχει και καλά πιασίματα, ότι θα του δουλεύει δυο σίφτια στο φάχτορι, θα του κάνει σέμιτσες για τη δουλειά και θα τρώνε τη μια γουέντζα και θα βάζουν την άλλη στο μπούκο; Έλληνας! Δι μπεστ ράτσα για σώγαμπρος, μάιτ, όχι φονιάς που λέει ο άλλος ... κάνε λίγο φροντ το κεφάλι, μπιούτι.

—Δεν εννοούσε ... πήγα να του εξηγήσω.

—Τι δεν εννοούσε; Εμείς, ρε, κάνουμε κιλ τις γουάιφς, που κρατάμε τα ελληνικά έθιμα; Τι παράπονα έχουν από μας οι γυναίκες μας;

Μέχρι και σαράντα ώρες οβερτάιμ τις αφήναμε να δουλέψουν στα φάχτορι. Είπαμε τίποτα όταν εμείς θέλαμε αγόρι για πρώτο παιδί κι αυτές έκαναν κορίτσι; Ινοράιτ, είπαμε. Ρίξαμε βέβαια μια κρυφή κλωτσιά στην ανθοδέσμη πηγαίνοντας στο χόσπιταλ, αλλά της είπαμε και θενκιού!

Μήπως δεν τις βγάζουμε έξω; Μια φορά το χρόνο το χορό του συλλόγου δεν τον χάνουμε, και μπαίνει και η πίκτσα μας στην εφημερίδα. Μην κουνάς το κεφάλι όταν κόβω φαβορίτα, θα σου φάω το αυτί. Δατς μπέτα.

—Εντάξει όλα αυτά, ρε Σέμη, αλλά ο γιατρός...

—Ποιος γιατρός, ρε μάιτ; Οι Λίμπεραλ είναι στη μέση. Είδε, ρε, ο γιατρός τα σπίτια που χτίσαμε για τις γυναίκες μας; Δε θέλουμε

να βγουν από τα παλάτια τους. Τις λές πάμε έξω και σου λένε
δεν μπορώ, τα πόδια μου από τα είκοσι χρόνια στα φισ εν τσιπς,
τα νεφρά μου, οι πλάτες μου ... δικαιολογίες, μάιτ. Θέλουνε να χαρούνε
το σπιτάκι τους. Όχι ότι τις σκοτώνουμε σιγά σιγά εμείς.

Αυτά τα κάνουν άλλες εθνικότητες, μάιτ. Όχι οι Έλληνες. Εμείς
έχουμε ιστορία, παραδόσεις. Πας μη Έλλην, βάρβαρος! Εντάξει
ρίχνουμε σαμ τάιμ και καμιά κλοτσά στο σκύλο, αλλά βάρβαροι
νέβα. Είσαι ρέντι, μάιτ, με γεια σου.

—Τι σου οφείλω;

—Φιφτίν μπακς, θενκιού.

—Τόσα λένε οι παραδόσεις μας; γκρίνιαξα.

—Είσαι πενσονιέρης;

—Όχι.

—Σόρι, μάιτ, μου λέει, καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη
βούρτσα, δατς μπίζνες. Γράψτο αυτό.

Τόγγραφα μ' ένα παράπνο. Για τις βάρβαρες τιμές, που μας
γδέρνουν ζωντανούς, δεν είπε τίποτε ο γιατρός! Αυτές είναι που
μας σκοτώνουν σιγά σιγά όλους, μάιτ!

Χελλένικς ή ... Χελλάδικς;

Η φωνή του εκφωνητή, του δελτίου ειδήσεων στο ελληνικό

ραδιοφωνικό πρόγραμμα, έφτασε στ' αυτιά μας σωστή
και σοβαρή μέσα στο “Χερντρέσιν Σαλόν Γιουνισέξ”
του Σέμη, ανάμεσα στους ήχους του ψαλιδίσματος και του “χερντράιερ”:
Και τώρα οι ειδήσεις από τον ελλαδικό χώρο...

Αυτό ήτανε! Σταμάτησε το ψαλίδισμα και το μόνο που φύσαγε ήταν
ο μπαρμπέρης μου που έκανε μισή στροφή και στάθηκε δίπλα
μου με τον αριστερό αγκώνα πάνω στο μέτωπό μου και το δεξί του
χέρι να δείχνει το ραδιοφωνάκι πάνω στο τραπέζι.

—Τ' ακούς, ρε; Κάνε λίσεν τι λέει ο άνθρωπος. Θα μας μάθει
τώρα και ελληνικά. Άκουσες τι είπε;

Του εξήγησα ότι με τη σαβανοπετσέτα μέχρι τ' αυτιά, και το χερντράιερ
να φυσάει δίπλα στ' αυτί μου, δεν άκουγα και πολλά πράγματα.

—Δεν άκουσες, ρε μάιτ, τι είπε; Ειδήσεις από τον ελλαδικό χώρο.

Τι θα πει ελλαδικό, ρε; Δηλαδή το ... ελληνικό τι έγινε; Πειράζει
στ' αυτιά; Τόσα χρόνια γιατί οι φάδες μας κάνανε γιουζ το
ελληνικό και τα ελληνικά;

Γράφουνε και οι εφημερίδες ... ελλαδικός χώρος;

—Γράφουνε ... του λέω.

—Μπούλνταστ! Από πότε αρχίσατε, ρε, ν' αλλάζετε την ελληνική
γλώσσα και να την κάνετε ελλαδική; Μη μου πεις γιατί, ξέρω,
θα μου κάνεις καμιά ανάλυση με όλα τα ντιτάλες της γραμματικής
για να με κάνεις μιζάπ ... κάνε το κεφάλι απ λιγάκι, πέρφεκτ.

Κάτι πήγα να πω, ότι το χελλάδικ δεν είναι λάθος αλλά μ' έκοψε.

Είχε τώρα μπεί σε οβερντράιβ και δε σταματούσε με τίποτα.

—Σεί νο μο, μάιτ. Ξέρω τι θα πεις: επειδή κάναμε σκρατς την
καθαρεύουσα και κάνουμε γιουζ τη δημοτική, το ελληνικός έγινε

ελλαδικός, ράιτ; Θέλεις δηλαδή να μου πεις ότι θα βγαίνει ο Αντρέας στο μπαλκόνι και θα φωνάζει: “Για σας έγινε η αλλαγή ... ελλαδικά νιάτα και ελλαδικά γηρατειά” και ότι τους Κυπραίους θα τους λέμε Ελλαδοκύπριους, ράιτ; Ρονγκ, μάιτ. Δεν ακούγεται καλά. Κάθε φορά που ο σπίκας στο ράδιο λέει ελλαδικό νομίζω ότι μιλάει για αγελαδικό χώρο ... λίγο ιν φροντ το κεφάλι σου, ατσίτ.

Έκανα δεύτερη προσπάθεια να του εξηγήσω ότι είναι σήμερα της μόδας να ζεις και να εκφράζεσαι ελλαδικά και όχι ελληνικά, αλλά δεν τα κατάφερα.

—Σέι νο μο. Είσαι ρονγκ ό,τι και να πεις. Εγώ, μάιτ, έμαθα την ελληνική γλώσσα, όχι την ελλαδική. έμαθα ελληνική ιστορία, όχι ελλαδική. ελληνικά τραγούδια όχι ελλαδικά. Δηλαδή, τι θα βάλουμε πάνω στα γραμματόσημα και στα χαρτονομίσματα; Ελλαδική Δημοκρατία; Σιτ στρέιτ γιατί θα σου κάνω σκρατς το ... ελλαδικό σου αυτί, δατς μπέτα.

Κάνω τρίτη προσπάθεια για να πω ότι δεν είναι λάθος αλλά με κόβει πάλι καθώς το ψαλίδισμα γίνεται νευρικότερο.

—Για φαντάσου, μάιτ, τον πρόεδρο του Ελληνικού Φεστιβάλ να λέει στα εγγλέζικα: “Γουέλκαμ του δε Χελλάδικ Φέστιβαλ”, και φαντάσου τώρα το Γραμματέα του Χελλένικ Ασοσιέισιο όταν δίνουν εκείνα τα ντισκ ... νταστ ... πώς τα λένε...

—Ντιστίνκσιονς.

—Ατσίτ, αυτό. Το φαντάζεσαι το Γραμματέα του Χελλένικ να λέει: “Το Χελλάδικ Ασοσιέισιο, σας κάνει γουέλκαμ στην τελετή απονομής των Χελλάδικ Ντιστίνκσιονς;” Νο γκουτ, μάιτ!

Από το ραδιόφωνο ήλθε πάλι η φωνή: “Ακολουθεί το δεκαπεντάλεπτο της ελληνικής ποίησης, έξω από τον ελλαδικό χώρο”.

—Λίσεν του χιμ, ρε μάιτ, ελληνική ποίηση έξω από τον ελλαδικό χώρο. Δηλαδή ποιο είναι ελληνικό και ποιο ελλαδικό; Μας δουλεύουνε; Μαστ ντου σάμθινκ, ή το ένα ή το άλλο, ή ελληνική γλώσσα ή ελλαδική. Είσαι ρέντι, με γεια σου και τουέλβ μπιακς.

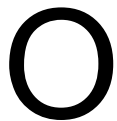
—Μήπως παίρνεις ελλαδικές δραχμές;

—Νο τζόκιν, μάιτ. Έχουμε κάνει μιζάπ τη γλώσσα μας κι αυτό είναι νο γκουτ. Μεθ' αύριο τα παιδιά μας θα νομίζουνε ότι το χελλάδικ είναι ντίφερεντ από το χελλένικ. Νο γκουτ, μεγάλο μιστέκι.

Καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα ο μπαρμπέρης μου, σκέφθηκα ότι έχει και λίγο δίκιο.

Μπορεί τέλος πάντων να μας πει κανείς τι ράτσα είμαστε; Χελλένικ ή Χελλάδικ;

Δι άγαλμα

μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, συμπαθεί πολύ τα αγάλματα.

Του θυμίζουν πολλά τα αγάλματα. Το παλιό άγαλμα του Κωνσταντίνου, στο Βαρδάρη, στη Θεσσαλονίκη, που έδειχνε προς τα Λαδάδικα και τα “πράσινα παράθυρα”. του θυμίζουν το άγαλμα του Βότση στην παραλία. του Σφυροβόλου στο

Αλεξάνδρα Παρκ της Μελβούρνης ... του αρέσουν γενικώς τα αγάλματα.

Μπαίνω λοιπόν στο μπαρμπέρικο και τον βλέπω καθισμένο στην αστροναυτική καρέκλα να θαυμάζει το άγαλμα του Μεγαλέξανδρου σ' ένα περιοδικό.

—Νάθινγκ ρονγκ με τα αγάλματα, ρε μάιτ, μου λέει και μου έδωσε τη θέση του. Κουρεματάκι και λίγο σέηβ; Σιτ ντέον.

Κάθισα στην αστροναυτική, απλώθηκε πάνω μου εκείνο το πολύχρωμο σάβανο—που συμφωνεί με τα ψυχικά βάιμπς του Σέμη— κλάνγκ το πετάλι, ανάσκελα εγώ και ο “μπάρμπας” μου συνέχισε:

—Λοιπόν, μάιτ, έχεις άδικο που πας κόντρα με τα αγάλματα. Γουάι νοτ, ρε; Άμα θέλουνε οι συμπάρκοι να στήσουνε ένα άγαλμα, γιατί να μην το στήσουνε; Εσύ θα το στήσεις; Κάνε μουβ το κεφάλι αριστερά, ασιίτ.

—Είναι χαμένα λεφτά και ικανοποίηση της ματαιοδοξίας ορισμένων.

Υπάρχουν καλύτεροι και πρακτικότεροι τρόποι να τιμηθεί η μνήμη κάποιου μεγάλου Έλληνα, τολμάω να πω.

—Μπούλσιτ, μάιτ. Ποιοι τρόποι, ρε; Να κάνουνε στη μνήμη του μπάρμπακιου με σουβλάκια και να βγάλουν και λαχείο, ή να οργανώσουνε φιλικό παιγνίδι σόκα και να κληρώσουνε δυο μπουκάλια ουίσκι και ένα κάδρο του ηγέτη; Αυτό είναι τσιπ σταφ, ρε.

Κάνε απ το κεφάλι, μπιούτι.

—Ξέρεις πόσο θα κοστίσει ένα άγαλμα;

—Σο γουάι! Ποιος δουλεύει σήμερα φορ νάθινγκ; Οκεί, θα πάρει τα περισσότερα ο γλύπτης που θα πουλήσει και τέχνη, αλλά άγαλμα είναι αυτό, μάι φρεντ, δεν είναι γλάστρα ... μην κουνάς το κεφάλι, θα σε κάνω σκρατς. Σιτ απ λιγάκι, γκουτ. Μπορεί να είναι λίγο εξπένσιβ αλλά ινοράιτ, θα τα βρούνε τα λεφτά.

—Και σε τι θα ωφελούσε την παροικία γενικότερα ένα άγαλμα; Θα μπορούσαν να διαθέσουν αυτά τα χρήματα για τη δημιουργία μιας ελληνικής βιβλιοθήκης και να της δώσουν το όνομά του.

Τι θα μάθουν από ένα άγαλμα τα ελληνόπουλα της Μελβούρνης;

—Τώρα ή είσαι σίλι ή κάνεις το σίλι. Θα αφήσουνε, ρε μάιτ, τα πιτσιρίκια το τι-βι και τα βίντεο-γκάιμς για να πάνε στη βιβλιοθήκη; Εδώ, μάι φρεντ, με το ζόρι πάνε στο ελληνικό σχολείο ... θα πάνε σε βιβλιοθήκη; Ή νομίζεις ότι θα αφήσουνε οι μεγάλοι τη μανίλα και τα βίντεο με τα τρία Χ, για να πάνε στο λάιμπραρι; Γιου κίτιν, μάιτ. Σκύψε το κεφάλι, τζαστ λιγάκι, μπιούτι.

—Έχεις δίκιο. Μπορεί τώρα ένας μεγάλος Έλληνας να συναγωνιστεί έναν ... Σχουαρτσενέγκερ ή ένα βίντεο σεξ με τρία Χ;

—Ασιίτ, μάιτ. Τόπιασες το νόημα ... ενώ με το άγαλμα, κάθε φορά που το βλέπουνε θα θυμούνται τον μεγάλο Έλληνα για τον οποίο έγινε. Θα μου πεις ότι μετά το πρώτο τσιφτετέλι στο χορό θα τον ξεχνάνε, αλλά όταν φεύγουνε πάλι θα το βλέπουνε. Άσε Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:42 PM Page 41 που θα έχουμε και καταθέσεις στεφανιών στις παρελάσεις. Θα είναι μπιούτι, θα το δεις. Είσαι ρέντι, με γεια σου.

Πάνω που μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα, τον ενόχλησα πάλι.

—Θα μπορούσαν να διαθέσουν αυτά τα χρήματα για μια πτέρυγα στο ελληνικό γηροκομείο και να της δώσουν το όνομα αυτού

που θέλουν να τιμήσουν, να πιάσουν τόπο τα λεφτά. Και το όνομά του θα τιμηθεί και θα μπορούν μ' αυτό το έργο να δικαιολογήσουν οι συμπάροικοι το φιλανθρωπικό ρόλο του συλλόγου τους. Το άγαλμα δεν είναι φιλανθρωπικό έργο και δεν εξυπηρετεί, ειδικά εδώ στη Μελβούρνη, κανένα ιδιαίτερο σκοπό. Μπορείς να τιμήσεις τους μεγάλους Έλληνες της ιστορίας, εδώ στην Αυστραλία, και χωρίς αγάλματα.

—Εσύ εκεί, ρε μάιτ, το βιολί σου. Επιμένεις. Εγώ όμως θα σου κάνω ένα λαστ κουέστιο.

—Πριν κάνεις την ερώτηση πες μου τι σου οφείλω.

—Φιφτίν μπακς. Είναι ρισέσιο πράις!

—Ευτυχώς!

—Λαστ κουέστιο.

—Ακούω...

—Δε μου λες, ρε μάιτ, άμα δεν έχουμε αγάλματα, μπορείς να μου πεις τίνος το κεφάλι θα κουτσουλάνε τα περιστέρια;

—!!!!

Είχε δίκιο ο μπαρμπέρης μου. Αν δε στηθεί το άγαλμα θα έχουν πρόβλημα τα περιστέρια. Και θα καταθέτουν το δικό τους ... στεφάνι, πάνω στα δικά μας τα κεφάλια!

B.Y.O (Φέρε τη δική σου) ... πάπια!

Δείξε μου, ρε μάιτ, ένα Μελβουρνιώτη που δεν ξέρει τι σημαίνουν

τα αρχικά B.Y.O.—στα αγγλικά—και θα σου δείξω έναν που δεν έχει πατήσει το πόδι του σε εστιατόριο ή ταβέρνα της Μελβούρνης.

Για όσους δε γνωρίζουν, τα αρχικά B.Y.O., που έχουν στην είσοδό τους τα εστιατόρια και οι ταβέρνες της Μελβούρνης, είναι των αγγλικών λέξεων “Bring Your Own”, που μεταφρασμένες στη γλώσσα μας σημαίνουν “Φέρε το δικό σου”, και εννοούν “Φέρε το δικό σου ποτό”. Δηλαδή, σύμφωνα με έναν περίεργο πολιτειακό νόμο της Βικτόριας μπορεί ο πελάτης να φέρει το δικό του ποτό—από ένα μπουκάλι κρασί μέχρι εκδρομική παγωνιέρα γεμάτη με μπίρες—στο εστιατόριο ή στην ταβέρνα που δεν έχει άδεια πώλησης οινοπνευματωδών ποτών.

Δείξε μου όμως μια πολιτειακή κυβέρνηση, σαν αυτή της Βικτόριας, η οποία τα έχει βάλει με το γιούνιον των νοσοκόμων, και θα σου δείξω τα πρώτα νοσοκομεία της Αυστραλίας με πινακίδες B.Y.O. στην είσοδο, που θα σημαίνουν: “Φέρε το δικό σου ... κρεβάτι!”

—Γιου μπέτα μπιλίβιτ, μάιτ, μου λέει ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, μόλις μπήκα μέσα στο “Χερντρέσιν Σαλόν Γιουνισέξ δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα”.

Είχε τη δική του εμπειρία ο μπαρμπέρης μου με τα νοσοκομεία. Φυσικά δε χρειάστηκε να του ζητήσω να μου μιλήσει γ' αυτή, διότι μόλις κάθισα στην αστροναυτική μου καρέκλα και απλώθηκε πάνω μου η σαβανοπετσέτα, μπήκε αμέσως στο θέμα.

—Άλλο να σου τα λέω κι άλλο να τα βλέπεις, μάιτ. Μας το έκανε

το τζόπι το γκάβερμεν με τα χόσπιταλ. Μόνο κούρεμα; Νο πρόμπλεμ.

Πάω που λες στο χόσπιταλ για το πρόβλημα με τα νεφρά μου και η σίστα, που ήταν και δικιά μας και έκανε και τη διερμηνέα παρτάιμ, μου δίνει να συμπληρώσω μια φόρμα και μου πετάει το κουέστιο: “Γιου λάικ γιορ όουν κρεβάτι;” Φορ σουρ λέω εγώ και μου πασάρει το πράις λιστ. Κάνε το κεφάλι λίγο απ, ασιίτ.

—Πόσο κόστιζε το ιδιωτικό; ρωτάω.

—Θρι χάντρετ μπακς τη βραδιά, μάιτ. Ούτε το Χίλτον κάνει τσαρτζ τόσα πολλά. Αλλά ινοραίτ, έχω πράιβετ ασφάλεια, λέει ο Σέμης, και μου είπε την όλη ιστορία.

Πάνω λοιπόν που πήγε να της δείξει το χαρτί απ' το γιατρό, η σίστα του πετάει άλλο κουέστιο.

—Το έχετε φέρει;

—Ποιο;

—Δι κρεβάτι φορ δι θεραπεία...

—Σόρι, νο αντερστέντ, της λέει ο Σέμης.

—Το κρεβάτι σου, βρε, το έφερες; του πετάει ελληνικότατα η παρτάιμ διερμηνέας.

—Το δικό μου κρεβάτι;

—Ναι...

Ο Σέμης αγρίεψε.

—Να φέρω το δικό μου κρεβάτι από το σπίτι μου; Γουάι, ρε;

—Το γκάβερμεν έχει μπιγκ τράμπολ με τα νοσοκομεία...

—Έκοψε τα κρεβάτια το γκάβερμεν;

—Έβριθιν.

—Νοσοκόμες έχει;

—Μόνο οι μέμπες του γιούνιο. Οι άλλες απολύθηκαν.

—Έλα, ρε σίστα, γιου τζόκιν.

Η “δικιά μας” δεν αστειευόταν. Τα νεφρά πονούσαν. “Έχει γούστο να μην έχει και το μηχάνημα για τα νεφρά”, μουρμούρισε ο Σέμης και βολεύτηκε τελικά μ' ένα κρεβάτι εκστρατείας που του έφερε η ομάδα Ελλήνων προσκόπων—όταν τους ειδοποίησε ότι ήταν στο χόσπιταλ και ότι δε θα είναι στο μαγαζί για να τους κόψει τα μαλλιά, όπως έκανε δωρεάν κάθε μήνα.

Ύστερα από έξι ώρες αναμονής, έγινε η καλωδιακή σύνδεση Σέμη και μηχανής. Η σίστα του έδωσε κι ένα βιβλιαράκι με οδηγίες για το χειρισμό.

—Διάβασε καλά το μπούκο, του είπε.

—Γιατί; ρώτησε ο Σέμης.

—Για να μάθεις να κάνεις γιουζ το μασίν μόνος σου.

—Δεν έχει σπεσιαλίστα το χόσπιταλ;

—Νάα όχι. Ζητάνε του ματς μάνι και το χόσπιταλ δεν έχει να πληρώσει.

Ο Σέμης διάβασε στο εξώφυλλο του βιβλιάριου: “50 τρόποι για να χειρίζεστε το μηχάνημα μόνοι σας”.

“Τι σόι μπίζνες είναι αυτές;” αναρωτήθηκε ο μπαρμπέρης μου που πέρασε ένα πολύ άσχημο πρώτο 24ωρο στο νοσοκομείο. Κόψανε το φαγητό, “φέρε το δικό σου” του λέγανε. Κόψανε τους γιατρούς, “μπρινγκ γιορ όουν” του λέγανε. Κόψανε τις νοσοκόμες, “νοίκιασε πράιβετ” τον συμβούλευαν.

Τα νεφρά έχουν μια πολύ απάνθρωπη συνήθεια. Πρέπει να

απαλλάσσονται από τα περιττά υγρά εδώ και τώρα!

Η κραυγή του Σέμη έσκισε τη νύχτα: “Σίιστααα ... πλιιιζ ... την πάπιααα...”

Η σίστα ήλθε στο κρεβάτι του αλλά χωρίς την πάπια.

—Σόρι, πάπια δεν υπάρχει. Όσες απομείνανε τις κάνουν γιουζ άλλοι. Το χόσπιταλ δεν έχει χρήματα για ν' αγοράσει άλλες. Επιτρέπεται όμως να φέρεις δικιά σου. Β.Υ.Ο., που λέμε.

—Να φέρω μάλιστα όσες πάπια για ένα κατούρημα, ρε; βόγκηξε ο Σέμης.

—Σόρι, οι περικοπές από το γκάβερμεν, γιου νόου, είναι η αιτία για όλα αυτά τα πρόμπλεμς, του λέει “η δικιά μας” η σίστα και παρτάιμ διερμηνέας.

Από το διπλανό κρεβάτι έπεσε στο πάτωμα μια εφημερίδα. Ο Σέμης διάβασε την πρωτοσέλιδη είδηση:

“Η κυβέρνηση επιμένει στη θέση της, το γιούνιον των νοσοκόμων επιμένει στη δική του θέση, ούτε ένα σεντ παραπάνω δε δίνει η κυβέρνηση, ούτε μισό βήμα πίσω δεν κάνει το γιούνιον. Η απεργία συνεχίζεται και οι υπηρεσίες στα νοσοκομεία έχουν πέσει σε απαράδεκτα χαμηλό σημείο. Ορισμένα από αυτά ήδη έχουν βάλει στην είσοδο πινακίδες Β.Υ.Ο. 457για να φέρνουν οι ασθενείς τα δικά τους κρεβάτια...”

Δίπλα στην είδηση φιγουράρανε οι φωτογραφίες του πρωθυπουργού, του αρμόδιου υπουργού υγείας, του αρχηγού του συνδικάτου και κάποιων άλλων μεγάλων.

Ο Σέμης πόνανε, τα νεφρά πιέζανε. Νο πάπια! Σηκώθηκε, έβγαλε τα καλώδια, έκανε ένα βήμα και στάθηκε πάνω στην εφημερίδα. Έβαλε σημάδι τις φωτογραφίες και άφησε τα νεφρά του να λυθούν πάνω τους φωνάζοντας μ' όλη τη δύναμή του: “Όλοι οι άρρωστοι καμ χία, ρε, εν μπρινγκ γιορ όουν κάτουρο!”

Παζάρι της Βαγδάτης!

Π

ολύ χαρούμενος ήταν ο Σέμης όταν μπήκα μέσα στο

“Σαλόν”. Τον είχε συνεπάρει η φεστιβαλική ατμόσφαιρα που επικρατούσε στην παροικία λόγω “Αντιπόδων”.

Δεν πρόλαβα καλά καλά να καθίσω και μου μπήκε...

—Τι μήνας είναι αυτός, ρε μάιτ, φερδίνκαμ ελληνικός. Είναι φουλ οφ δι ελληνικό θινγκ, που λέει και ο γιος μου.

Πρέπει να συμφωνήσω με τον κουρέα μου. Πραγματικά πολύ φεστιβαλικός ο Μάρτης για την παροικία. Τέτοια φεστιβαλούρα που ξεχάσαμε κι αυτόν τον Κολοκοτρώνη που μέσα από ένα σκονισμένο και στραβοκρεμασμένο κάδρο, στο βιβλιοπωλείο του Σαλαπάτα, κοίταζε αγριεμένος προς τη Λονσντέιλ Στριτ, όπου με σουβλες, τσιφτετέλια και σπάσιμο πιάτων προσπαθούσαμε να προβάλουμε το πολιτισμικό μας θινγκ στους αλλοεθνείς.

—Κουλτούρα, ρε μάιτ, λοβιτούρα, μπροσούρα, φεστιβαλούρα, αγγλικούρα, φιγούρα, ανακατωσούρα, έχουμε γίνει φουλ από ... ούρα! Μπινγκ θινγκ, ράιτ; Ελληνική κουλτούρα! Μόνο μαλλιά; Νο γόρις.

—Ελληνική κουλτούρα με σουβλάκια, αρκουδιάρικα τραγούδια καιτσιφτετέλια; Ούτε τρακόσια άτομα δεν πήγανε να δούνε τις *Βάκχες* που ανέβασε ο Τερζόπουλος.

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Άλλο *Βάκχες* κι άλλο σπάσιμο πιάτων. Μερακλώνεσαι με τις *Βάκχες*; Νο! Με τα σπασίματα όμως μερακλώνεσαι. Πολιτισμός, μάιτ. Δι γκρικ θινγκ. Δεν αισθάνεσαι, να πούμε, κουλτούρα αν δε σπάσεις και δυο ντουζίνες πιάτα, ράιτ; Κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι, ατσίτ. Μέχρι και ο γιος μου ο Νικ με τράβαγε να πάμε στο Λονσντέιλ Στριτ “φορ δι σπάσιμο οφ δι πιάτα”. Δε λέω, είχαμε και κείνες τις αχυρόμαλλες τις Αυστραλέζες για να μας κάνουνε οργαναίζ το φεστιβάλ, που αν δεν τις είχαμε θα γινόταν μεγάλο τράμπολ ... κάνε λίγο απ το κεφάλι, μπιούτι.

—Αυτές οι οργανώτριες μας κόστισαν σε σαμπάνιες και κοκτέιλ πάρτι περισσότερο απ' ότι οι εκδηλώσεις.

—Σεί νο μο! Φεστιβάλ είναι αυτό, μάιτ. Έχει και έξοδα. Τρικλοπόδεια είναι αυτά.

—Αντιπόδεια, τον διορθώνω.

—No, μάιτ, Τρικλοπόδεια ... μουβ λιγάκι μπροστά, πέρφεκτ. Ένα κουλτούρα σέντερ πήγε να οργανώσει ο υπουργός, ο Παλκοσένικος...

—Πετσάλνικος!

—Αυτός. Ένα κουλτούρα σέντερ πήγε να οργανώσει ο άνθρωπος και τον πλακώσανε στις τρικλοποδιές οι δικοί μας. Του ματς λοβιτούρα στα παρασκήνια, μάιτ. Τι τους καλάμε από την Ελλάδα; Ήμουνα κι εγώ εκεί στο κοκτάλε πάρτι και σε κάνω μπετ ότι κανένas από τους βίζιτες δεν κατάλαβε τι τους λέγαμε. Πού να καταλάβουν οι άνθρωποι την παροικιακή στρουχτούρα, που λένε και οι πολυδιαβασμένοι. Έγινα πολύ απσέτ με τις τρικλοποδιές που βάλανε. Τα έχασε ο υπουργός. Δεν ήξερε πού βρισκόταν. Και συ τώρα μου μιλάς για Φεστιβάλ, *Βάκχες* και μπούλσιτ. Σκύψε λίγο ιν φροντ, ατσίτ.

—Μιλάς για το συνέδριο;

—Μιλάω για έβριθιν που έχουν κάνει οργαναίζ αυτό το μήνα. Κάνανε και μία επιτροπή για να δίνει λέει συμβουλές στον πραϊμίνιστα για την ελληνική παροικία.

—Χρειάζεται κάτι τέτοιο για να βελτιωθεί η επικοινωνία του πρωθυπουργού με την παροικία στις προεκλογικές περιόδους.

—Γιε, το ξέρω, μάιτ. Για να του μάθουν να χορεύει πεντοζάλη στα Τρικλοπόδεια...

—Αντιπόδεια!

—Για μένα είναι Τρικλοπόδεια, μάιτ. Είσαι ρέντι, με γεια σου και μην ξεχάσεις να περάσεις από το Λονσντέιλ Στριτ σήμερα, για να δεις τα ωραία του Φεστιβάλ.

Του υποσχέθηκα να περάσω και πέρασα.

Πολύς κόσμος στη Λονσντέιλ Στριτ που μύριζε ψητό και μπίρα. Πάνω στην εξέδρα η “σπέσιαλ γκεστ σταρ” έβγαζε κάτι αλαλαγμούς σε ανατολίτικους ρυθμούς, ενώ κάτι δικές μας είχανε στριμωχτεί μπροστά στην εξέδρα με τις κάμερες στα χέρια και ξεφώνιζαν στην τραγουδίστρια: “Ρίιαααα ... στέι σιλ, καλέ, να σε βγάλω μια πίκτσα!”

Πιο κάτω ξεκινούσε μια σειρά από πάγκους όπου μπορούσε να βρει κανείς από σουβλάκι, αναψυκτικά και ... πιάτα για σπάσιμο,

μέχρι φανέλες κι αναμνηστικά των ομάδων του Αλέξανδρου και της Ελλάς Μελβούρνης και παρακάτω Βιετναμέζοι πουλούσαν νομίσματα απ' όλο τον κόσμο.

Στο κέντρο του δρόμου δυο μπουζούκια έπαιζαν το “ελληνικότατο” τραγούδι “Σινανάι γιαβρούμ σινανάι...” και στο τέλος του χώρου οι “Θεές” της ελληνικής κουλτούρας ... οι σούβλες, οι οποίες μαζί με τα υπόλοιπα “φεστιβαλικά” παρουσίαζαν ένα κακόγουστο πολιτιστικό (;) αλαλούμ το οποίο δεν είχε να κάνει τίποτε με Ελληνικό Φεστιβάλ.

Μετάνιωσα που πέρασα απ' την “ελληνική” Λονσντέιλ Στριτ τόσο για το απαράδεκτο θέαμα όσο και για τις τιμές των γύρω εστιατορίων οι οποίες, μάιτ, κάθε άλλο παρά “λαϊκές” ήτανε. Όσοι δεν έκαναν περίπατο πάνω κάτω ανάμεσα στους πάγκους, είχαν αράξει στις καρέκλες των εστιατορίων και ζαχαροπλαστείων περιμένοντας τον ριπόρτερ τηλεόρασης, που γυρνούσε ανάμεσα στα τραπεζάκια, να τους πλησιάσει με την κάμερα και να τους ζητήσει τη γνώμη τους για το Φεστιβάλ Αντίποδες την οποία έδιναν πριν ακόμη προλάβει να τη ζητήσει ο ριπόρτερ.

“Καλέ εδώ είναι μπιούτιφο, μπουζούκια έχει, αρνιά στη σούβλα έχει, του ματς κόσμος, έβριθιν. Αγοράσαμε και σουβενίρ, μια φανέλα του ΠΑΟΚ για τον μπράδα μου και ένα αρχαίο βιετναμέζικο κόνιν σε γκουτ πράις. Γιε, δι φεστιβάλ Αντίποδες είναι έξελεν, μάι νέιμ ιζ Μίτσι Μπερδικλόινς (συμπωματικό) και θέλω να στείλω ένα τσίριο στην ... καλέ τζαστ ε σέκεν, γιατί φεύγεις; Δεν έκανα φίνις ακόμα...” απάντησε η πρώτη συμπάροικος που ρωτήθηκε ενώ ο πρώτος συμπάροικος άφησε την απάντηση στο γιο του: “Αι ντοντ λάικ δις πανηγύρι. Ιτ σμελς καπνό, μπίρα και σουβλάκι. Καμόν ντάαντ λετς γκόου, θα κάνω μισ το φάιναλ στο κρίκετ...” Και προσπαθώ τώρα να βρω έναν τρόπο για να πω στο Σέμη, χωρίς να του προκαλέσω φεστιβαλική αναστάτωση, ότι αυτό που είδα δεν ήταν Ελληνικό Φεστιβάλ, μάιτ. Αυτό ήταν ... Παζάρι της Βαγδάτης!!

Η Ροτόντα από τ' Ασβεστοχώρι!

Σ

ου έχει έλθει ποτέ, μάιτ, κουτσουλιά από περιστέρι πάνω

στο πουκάμισο την ώρα που οδηγείς με ανοιχτό το παράθυρο; Σου ήλθε ποτέ λάσπη στο μάτι από απρόσεχτο οδηγό, που παίρνει επίτηδες τη στροφή σε απόσταση δύο πόντων από το πεζοδρόμιο, την ώρα που τυχαίνει να είσαι εσύ στη γωνία περιμένοντας ν' αλλάξουν τα φώτα για να περάσεις απέναντι; Άτιμος ο Μελβουρνιώτικος καιρός, άτιμη η βροχή και ακόμη πιο άτιμος ο σμαρτ ντράιβας που πέρασε σύρριζα από τις σόλες των παπουτσιών του Σέμη.

—Λοιπόν, μάιτ, αυτό γράφεται αλλά με προσοχή, γιατί έτσι και το πάρει χαμπάρι η μίσης, φίνις. Μαλλιά και ξύρισμα; Νο γόρις.

—Εντάξει, θα βάλω άλλο όνομα, Πίτας.

—Ατσίτ, το πολύ πολύ να κάνουμε απσέτ κανέναν από το σύλλογο

Θεσσαλονικέων, αλλά νέβερ μάλιν. Θα καθίσεις να κάνω σάρτ;

Κάθισα στην αστροναυτική καρέκλα, απλώθηκε πάνω μου η σαβανοπετσέτα, πατάει το πετάλι ο Σέμης και νάμαι ανάσκελα έτοιμος για ξύρισμα.

—Δηλαδή, μάιτ, τον έβρισα άσχημα τον μπλάτζα τον ντράιβα.

Οδηγούσε ένα μίνι μπας και σημάδευε εμένα πάνω που έκανε τερν αριστερά και μου έκανε το παντελόني όλο λάσπη. Το κακό είναι ότι είχα και ένα πολύ σοβαρό απόιντμαν, ραντεβού που λένε.

—Με ποιόν;

—Με τη ... Ροτόντα!

—Είχες ραντεβού με τη Ροτόντα;

—Γιεε...

—Της Θεσσαλονίκης;

—Νο, ρε, του Ρίτςμοντ. Ροτόντα είναι το συνθηματικό γιατί αν σου πω το κανονικό όνομα μπορεί να το γράψεις και να έχω μπιγκ τράμπολ με τη μίσες.

—Και πώς ανακατεύτηκε το Ρίτςμοντ με τη Θεσσαλονίκη;

—Λόγω ταπαγουέαρ πάρτι. Βλέπεις η κυρά είναι βέρι μιζάπ με το σύλλογο των Θεσσαλονικέων και μας κάνανε ιντροντιούς στο πάρτι που έκανε στο σπίτι. Μουβ το κεφάλι λίγο αριστερά, ασιίτ.

—Και τι έγινε;

—Έχω ακούσει του ματς για σας, με λέει.

—Η Ροτόντα;

—Γιε... Θα μιλήσατε σ' αυτούς που χρωστάω της λέω. Έχετε και του ματς χιούμορ με λέει γελαστά. Είμαι από το Λευκό Πύργο της λέω και η κυρία έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα, ρε μάιτ. Έγινε σαρπράιζ! Καλέ τι με λέτε τώρα; Γείτονες είμαστε. Και εσείς από το Λευκό Πύργο; τη ρωτάω. Όχι εκζάκλι, μου λέει, αλλά κοντά, μισή ώρα περίπου. Κάνω ένα κουίκ υπολογισμό, μάιτ, και φτάνω στο Ασβεστοχώρι. Τι θα σας κεράσω; τη ρωτάω. Ένα Μπακάρντι με Κόκα Κόλα, πλιζ, ή αν δεν έχετε Μπακάρντι θα πιώ ένα ... τσίπουρο ... τάααα, με λέει.

—Γερό ποτήρι η Ροτόντα από τ' Ασβεστοχώρι, λέω στον μπαρμπέρη μου που τώρα είχε μπεί σε οβερντράιβ.

—Άφτα του γκλάσις τσίπουρο, μου είπε το δικό της πικραμένο στόρι.

Είχε και πικραμένο στόρι η Ροτόντα;

—Γιε, μόνη εδώ στην Αυστραλία, δουλεύει σκληρά γιατί έχει τον μπράδα της στο χόσπιταλ με βαριά αρρώστια.

—Σου τα είπε όλα αυτά η Ροτόντα;

—Έγινε πολύ απσέτ, ρε μάιτ. Της έκανα δώρο μια πιατέλα ταπαγουέαρ και έκανα μουβ για το νεζτ απόιντμαν. Στο τρίτο μίνικ μου είπε ότι ο μπράδας της έπρεπε να κάνει μεγάλο σπερέσιο και χρειαζόταν λεφτά. Της έδωσα ένα χιλιάρικο για να κάνω κι εγώ χελπ. Σιτ απ λιγάκι, ασιίτ.

—Είσαι και φιλάνθρωπος ... μπράβο!

—Τι φιλάνθρωπος, ρε μάιτ. Στούπτετ να λές. Στην αρχή αισθανόμουν σαν ταγματάρχης του Σαλβέισιον Άρμι. Τώρα αισθάνομαι σαν στρατηγός των κορόιδων!

—Εσύ, ο Σέμης, πιάστηκες κορόιδο; Αδύνατον!

—Φερδίνκαμ, μάιτ. Στο τέταρτο μίπινκ δεν ήλθε. Εξαφανίστηκε και έμαθα ότι ο μπράδας της ούτε μπράδας είναι, ούτε άρρωστος, ούτε εγχείρηση έκανε, ούτε νάθινγκ. Αρραβωνιάρης της είναι και κάνουνε αυτό το τρίκι μαζί για να βγάλουνε τα έξοδα του γάμου και να πάνε χάνιμουν. Είσαι ρέντι, με γεια σου.

—Ροτόντα μου ήθελες...

—Πάει η Ροτόντα, πάει το χιλιάρικο, μου πιπισίλισε και το παντελόني ο μπλάτζας ο ντράιβας, αλλά νέβερ μάιν. Πάμε τώρα στο παμπ να σε κεράσω μια μπίρα να πάνε κάτω τα φαρμάκια. (Όσοι διαβάσετε αυτή την ιστορία, να προσέχετε μην τυχόν και σας πέσει δίπλα καμιά Ροτόντα απ' το Ασβεστοχώρι ή απ' το Λαγκαδά. Και να μη στέκεστε στην άκρη του πεζοδρομίου σε διασταύρωση δρόμων τις μέρες που βρέχει.)

Απογραφή!

Σ

αν καλός Αυστραλός πολίτης ελληνικής καταγωγής, ήγουν

πολίτης Β΄ Κατηγορίας, και μάλιστα με δικαίωμα ψήφου, έπρεπε, λοιπόν, να συμμορφωθώ κι εγώ με την εντολή της κρατικής στατιστικής υπηρεσίας, σύμφωνα με την οποία όλοι και όλες το βράδυ της 30ής Ιουνίου, έπρεπε να βρισκόμαστε υποχρεωτικά στα σπίτια μας με το στυλό και τη φόρμα της Απογραφής στα χέρια και να βάλουμε το “τικ” της αλήθειας στο αντίστοιχο τετραγωνάκι.

Συμπλήρωσα κι εγώ τη φόρμα μου, έδωσα τις απαντήσεις μου σωστά—ότι δηλαδή είμαι γένους αρσενικού, ότι εκτός από το όνομα Παναγιώτης που μου έδωσε ο νουνός μου, επίσημα δε μου έδωσαν άλλα ονόματα (given names), αν και ανεπίσημα μου έχουν δώσει ορισμένα τα οποία όμως δε γράφονται. Δήλωσα ότι έχω σπίτι που το ξεπληρώνω, γυναίκα και παιδιά και ότι έχοντας πλήρη γνώση των συνεπειών του νόμου, περί ψευδούς δηλώσεως, ορκίστηκα με ένα “τικ” στο τετραγωνάκι δίπλα στο “No” ότι δεν είμαι ... Αμπορίτζινα! Μια εβδομάδα αργότερα, νάτος ο “κολέκτας”, ευγενικότατος, κτύπησε διακριτικά την πόρτα για να πάρει τη φόρμα και να τη βάλει στην τσάντα του, δίπλα στο σακουλάκι με τα ντιμ σιμς που είχε αγοράσει για λαντς.

54

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:42 PM Page 54

Ικανοποιημένος, λοιπόν, ότι έκανα το καθήκον μου, πήγα στον μπαρμπέρη μου, το Σέμη, για ένα ξαλάφρωμα στα μαλλιά. Μόλις μπήκα μέσα στο “Σαλόν Γιουνισέξ δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα”, μου μπήκε και ο Σέμης:

—Την έκανες φιλ απ, ρε μάιτ, τη φόρμα; Είπες το τρουθ σε όλα τα μπούλσιτ που έβαλαν στη φόρμα του Κένσου;

—Σένσου, διόρθωσα και απλώθηκα στην αστροναυτική μου καρέκλα. Πάνω μου απλώθηκε η σαβανοπετσέτα και πάνω από αυτή η φόρμα της απογραφής.

—Ράμπις, αντιδιόρθωσε ο μπαρμπέρης μου και συνέχισε. Όλα

είναι μπούλσιτ, ρε μάιτ. Να βάλω λέει τικ στο σεξ. Ένα μόνο; Εφτά έβαλα, ένα για κάθε μέρα.

—Δεν την έχεις συμπληρώσει ακόμη τη φόρμα σου; ρωτάω.

—No, μάιτ, είναι μερικά εδώ μέσα που αν τα κάνω φιλ μπορεί να κάνω μιστέκια. Μόνο μαλλιά; Μπιούτι. Βάζω που λες εφτά τικ στο σεξ, αλλά στο σπίτι έγινα λίγο μιζάπ. Εδώ, ρε μάιτ, ρωτάει αν μένω σε κοτέτσι. Λουκ, έτσι δε γράφει; Κότατζ! Κοτέτσι το σπίτι μου, ρε; Σολιμπρίκ με φορ μπέντρουμ; Γουατσεμέτα γουίθ γιου. Κάνε απ λίγο το κεφάλι, ασσίτ.

—Χρησιμοποιούνε μια παλιά αγγλική λέξη που στην κυριολεξία σημαίνει μικρό σπίτι.

—Ας βάζανε τότε: Μπιγκ κοτέτσι - Σμολ κοτέτσι. Αλλά εκεί που έγινα φερδίνκαμ μιζάπ είναι στο κουέστιο που λέει: Γκίβεν νέιμς. Τι εννοούν μ' αυτό, ρε μάιτ;

Πήγα να πω κάτι, αλλά καθώς η παλάμη του πρεσάριζε το σβέρκο μου, το σαγόνι μου πρεσάριζε το λαρύγγι μου και δεν μπορούσα να μιλήσω. Το είπε αυτός.

—Να τους πω δηλαδή τι άλλα ονόματα μου δώσανε; Οκεί, αλλά ποια ονόματα; Άλλο όνομα μου δίνει η κυρά όταν πάω αργά στο σπίτι, άλλο ο γιος μου όταν δεν του δίνω πόκετ μάνι, άλλο η χερντρέσα μου όταν μου ζητάει αύξηση, άλλο το Τάξ Ντιπάρτμεν, άλλο στο γήπεδο κι άλλο εγώ στον εαυτό μου. Και να σου τα σπελίσω σε σένα μήπως θα τα γράψεις; No, μάιτ. Άσε που είναι και το άλλο. Να γράψω, λέει, τι ακριβώς κάνω στη δουλειά μου. Ν' αφήσω φαβορίτα ή να τα φέρω λέβολ με το αυτί; Λέβολ; No γόρις.

—Για να χρεώνεις, ρε Σέμη, δεκαπέντε δολάρια το κούρεμα, με το δικίο τους ρωτάνε τι ακριβώς κάνεις στη δουλειά σου.

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Γουόρκ βέρι χαρντ, μάιτ. Τι κάνει ένας μπαρμπέρης; Κόβει μαλλιά, κόβει μουστάκια, ξυρίζει γένια. Τι τρίχες είναι αυτές που ρωτάνε; Έχω χερντρέσιν σαλόν γιούνισεξ δεν έχω δημόσια υπηρεσία. Άσε που αυτό πιο κάτω δεν το καταλαβαίνω. Τι θα πει Ανσέστ;

—Ανσέστορς είναι οι πρόγονοι...

—Ινοράιτ. Βάλε, λοιπόν, Μέγας Αλέξανδρος και ο ... ΠΑΟΚ.

Ατσιτ, μάιτ, είσαι ρέντι. Με γεια σου και φιφτίν μπακς, πλιζ.

—Δήλωσες ότι ξυρίζεις και ... πορτοφόλια;

—Νέβερ μάλιν αυτό, πες μου τι να την κάνω τώρα τη φόρμα, αφού πέρασε η προθεσμία;

Πάνω που μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα της “αποτριχώσης”, του είπα ότι μπορεί να την ταχυδρομήσει και σκέφθηκα τους φουκαράδες τους υπαλλήλους της Υπηρεσίας Στατιστικών, που θα διαβάζουν στις φόρμες τις οποίες όλοι οι συμπάροικοι συμπληρώσαμε “με το χέρι στην καρδιά”, όπως ο Σέμης, δηλώνοντας ότι το 80 τοις εκατό της ελληνικής παροικίας ψηφίζει εργατικό κόμμα. ότι όλοι είμασταν στα κρεβάτια μας το βράδυ της 30ής Ιουνίου. ότι οι πρόγονοί μας είναι ο Μεγαλέξανδρος και ο ΠΑΟΚ. ότι κάνουμε αυτό που λέει η δουλειά μας ότι κάνουμε. ότι τα σπίτια μας δεν είναι κοτέτσια και ότι όλοι πριν έλθουμε στην Αυστραλία είχαμε επιχειρήσεις στην Ελλάδα που δεν πήγαιναν καλά. Θα τραβάνε τα μαλλιά τους οι άνθρωποι προσπαθώντας να καταλάβουν τις απαντήσεις.

Το χειρότερο γι' αυτούς ή το καλύτερο για μας είναι ότι οι απαντήσεις πρέπει να τηρηθούν απόρρητες. Δε θα μπορέσουν έτσι να μας κάνουν το ανέκδοτο της ημέρας.

—Τι απόρρητες, ρε μάιτ; Μετά από δύο χρόνια θα τα μαζέψουν όλα τα ινφορμέσια, θα βάλουν όλα τα καλύτερα μέσα σε ένα μετάλλικ μπουκάλι και θα το θάψουν για να το ανακαλύψουν άφτα θάουζαν γίαρς οι απόγονοί μας. Τα υπόλοιπα θα τα πετάξουν στα σκουπίδια για να τα διαβάσει ο κόσμος ακόρδιν το νόμο για το φρίντομ στα ινφορμέσια, λέει ο μπαρμπέρης μου.

—Θα γίνει πολύ γέλιο από τους απόγονους μετά από χίλια χρόνια...

—Μάιτ, εγώ πάντα σου το λέω: η παροικία μας δεν είναι όνλι για κλάματα, είναι και για γέλια!!

Αν ήτανε ο Τζο Έλληνας

Αυτό ήτανε! Τόπε ο Τζο Μπιόλκι και καθάρισε και έβαλε

τον Μπόμπι να μονολογεί: “Ρε μήπως μου το κάνανε το τζόπι;” Ακόμη κι ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, την κατάλαβε τη δουλειά και πάνω που πατούσε το πετάλι της αστροναυτικής μου καρέκλας, φώναξε:

—Μάιτ, του το κάνανε το τζόπι!

—Τίνος;

—Του Χόκι, μάιτ, του Μπομπ Χοκ. Τον κάνανε να πιστέψει τα μπούλσιτ που έλεγε ο γερο-Τζο για να κάνει εκλογές. Μαλλιά ή κουβέντα μόνο ή και τα δύο;

Ζογκλέρ ο μπαρμπέρης μου! Είναι μοναδικός! Μπορεί ταυτόχρονα να κουρεύει, να ξυρίζει και να μιλάει χωρίς ποτέ να μπορείς να ξεχωρίσεις σε τι είναι καλύτερος.

—Εγώ, μάιτ, το είδα το τρίκι από την αρχή και λέω: Μπόμπι νο μπι σίλι. Μην κάνεις ελέξιο γιατί θα σου τη φορέσουνε.

Εγώ τα ξέρω όλα τα πολιτικά τρίκια. Εσείς οι ριπόρτες δεν έχετε ιδέα. Είμαι χρόνια μέσα στα πόλιτικς ... ίσια το κεφάλι, ασιτί.

—Έχεις κάνει και βουλευτής;

—Νο, ρε, σύμβουλος στην Κοινότητα ήμουνα. Δι σέιμ παραμύθι όπως και στη Βουλή. Του Χόκι του το κάνανε το τζόπι οι Λίμπεραλς και κρίμα που θα χάσουμε το σοσιαλισμό μας. Γιατί νομίζεις ότι βάλανε το γεροραμολιμέντο να κάνει μαντάρα το Συνασπισμό; Για να νομίσει ο Χόκι ότι κάνανε σπλιτ απ. Κάνε το κεφάλι λίγο ιν φροντ, μπιούτι.

—Έτσι φάνηκε...

—Ασιτί, μάιτ, αυτό θέλανε. Να φανεί ότι είναι σπλιτ απ, να νομίσει ο Χόκις ότι τους έχει στο χέρι και να φωνάξει ότι θέλει ελέκσιον εδώ και τώρα. Μόλις τόπε έκανε ριζάιν ο γερο Τζο, δήθεν για να μη διαλυθεί το Κοαλίσιο ... και την πάτησε την μπανανόφλουδα ο Μπόμπι. Σιτ απ λιγάκι, βέρι γκουτ.

—Ναι, αλλά η κοινή γνώμη ... τον διέκοψα.

—Ποια κοινή γνώμη, ρε μάιτ. Εδώ είναι φως φανάρι, όλα κλία. Έτσι την είχε πατήσει και ο πρώην πρόεδρος της Κεντρικής Κοινότητας.

Και εκείνον η κοινή γνώμη τον έφαγε. Νόμισε ότι το οποζίσιο— η αντιπολίτευση—χωρίστηκε. έκανε εκλογές και την πάτησε.

Ράιτ;

—Η κοινότητα την πάτησε;

—No, ρε, ο πρόεδρος. Έτσι τη φέρανε και του Μπόμπι. Άσε που κι αυτός μας τόκανε το τζόπι. Τι θα πει, ρε μάιτ, εκλογές πριν το Μπάτζετ; Κι αν τον βγάλουμε πιο μπροστά τι θα μας πει; Ιδού το Μπάτζετ ιδού και το ... πήδημα! Γιου νόου!... Πολιτικό τρίκι ο ένας, πολιτικό τρίκι και ο άλλος. Μουβ το κεφάλι λίγο αριστερά, ασιτί.

—Εσύ τι θα έκανες στη θέση του;

—Εγώ, μάιτ, θα τους έκανα ένα αντι-τρίκι.

—Δηλαδή;

59

ΜΙΑ ΖΩΗ ... ΕΛΛΗΝΕΣ

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:42 PM Page 59

—Λουκ, θα έβαζα έναν Γκρικ μετανάστη βουλευτή να κάνει τσάλεντζ την αρχηγία μου.

—Γιατί;

—Φερστ, θα έκανε μπαμ ο κόσμος. Θα βάζανε τις φωνές οι κολλητοί μου: “Τι θα γίνει ρε, θα μας φάνε οι μπλάντι γουόγκς την αρχηγία; Τι στο διάολο θέλει ο Έλληνας και πάει για λίντας του Λέιμπα πάρτι;”

Σέκεν, μόλις το μάθεται η παροικία, θα φώναζαν οι κολλητοί μου: “Τι θέλει τώρα ο μπλάτζας και πάει για αρχηγός; Ποιον ρώτησε; Ποιος κερατάς τον έβαλε εκπρόσωπο της παροικίας; Πάει, το καβάλησε το καλάμι”, ράιτ;

—Για να το λές εσύ...

—Θερντ, θα βγει η μια ελληνική εφημερίδα με γκάλοπ της Λονσντέιλ Στριτ, που αντιπροσωπεύει το νάντι περσέν του Γκρικ Κομιούνιτι, η οποία θα λέει ότι αυτός που κάνει τσάλεντζ το Σέμη δεν εκπροσωπεί την παροικία, θα βγει η άλλη εφημερίδα με πρωτοσέλιδη διάψευση του γκάλοπ, θα φωνάξουν οι “παράγοντες” ότι η επιλογή είναι κομματική και ... ασιτί. Η παροικία και το Λέιμπα πάρτι φαίνονται διαλυμένα, κάνουνε μουβ μέσα οι Λίμπεραλς με τσάμικα και χαλβά πάρτι για να μας καπελώσουν, και πάνω που νομίζουν ότι φαγωνόμαστε κάνει ριζάιν ο υποψήφιος και ... τσαφ, ον δι σποτ κάνουμε γιουνάιτ. Παραμένω εγώ αρχηγός και την πατάνε την μπανανόφλουδα οι Λίμπεραλ!!

—Δηλαδή να βγάλει η παροικία έναν δικό της Τζο Μπιόλκι;

—Ασιτί, μάιτ. Γιατί όχι; Η παροικία και στη φαγωμάρα είναι εξπίρια, και λίντερς που είναι πάνω στο καλάμι και δε λένε να κατέβουν έχει. Είναι του σμαρτ το τρίκι και σώζουμε και το Χόκι.

Είσαι ρέντι, με γεια σου και τουέλβ μπακς.

—Για το τρίκι;

—No, ρε, για το κούρεμα και μην ξεχάσεις να έλθεις για κούρεμα πριν από το μπάτζετ γιατί μετά θ' ακριβήνει.

Καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα, τον ρώτησα πού θα βρούμε έναν Έλληνα Τζο Μπιόλκι.

—Ίζι, μάιτ. Κάνε μια βόλτα στο Λονσντέιλ Στριτ, εκεί στα τραπεζάκια του “Μεντάλιον”, και θα βρεις πλέντι. Διαλέγεις και παίρνεις.

Όλοι για την κομματική κουτάλα ενδιαφέρονται!

Βγήκα από το “Σαλόν” μονολογώντας: Παραγοντισμός και κομματική κουτάλα στην ελληνική παροικία της Μελβούρνης; Πώς τολμάνε έστω και να υποθέσουνε κάτι τέτοιο; Η λέξη είναι άγνωστη στην παροικία.

Κομματική κουτάλα; Μα πώς χρησιμοποιούνε τέτοιες λέξεις, ρε μάιτ; Εντάξει, έκανε κάποιος δέκα προεκλογικά μπάρμπεκίου για να γίνει τοιχοκολλημένη αφίσσα σε κάποιο τοίχο σουπερμάρκετ με το εκλογικό σύνθημα “Ψηφίστε 1—Εμένα” και βγαίνουνε τώρα να τον κάνουνε μπλέιμ για κομματική κουτάλα; Πρώτα απ’ όλα το κόμμα του ήταν οι “Πράσινοι” και το έμβλημά τους δεν είναι η κουτάλα, είναι το κλαδευτήρι και η λονμόα!

Έκανα και τη βόλτα στη Λονστέιλ που μου πρότεινε ο Σέμης. Νάθινγκ. Δεν είδα κανένα παράγοντα. Μόνο πολιτικούς ευκαιριατζήδες είδα που συζητούσαν για έναν παμπαροικιακό διαγωνισμό μπάρμπεκίου για την ανάδειξη πρόεδρου του Συλλόγου Αργόσχολων Ελλήνων (ΣΑΕ).

Παραγοντισμός και κομματική κουτάλα στην παροικία μας; Δεν είναι δυνατόν!!

Βαλίτσα ... παρτάιμ

Ετυχώς που έχει αλλάξει τις σαβανοπετσέτες του ο

μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, και απλώνει τώρα πάνω μου τα “ψυχικά βάιμπς” του Σαλβαντόρ Νταλί, ζωγραφισμένα πάνω στην καινούργια πετσέτα. Πιο κοντή τώρα για να μπορεί ο κάστομας να είναι πιο ριλάξ και να τον χρεώνει και για το ξετρίχιασμα του παντελονιού, αλλιώς κινδύνευα να μείνω χωρίς τους δικούς μου ψυχικούς κραδασμούς όταν είδα κάτι αυτοκόλλητα πάνω στην αστροναυτική μου καρτέκλα, που τα έβαλε έτσι για “άτμοσφαιρ”, με βαρυσήμαντα σλόγκαν στα αγγλικά όπως:

Kiss me, I'm Greek

Greeks Do It Better

Eat Greek Olives You Bludgers

The Souvlaki Culture

Ένωθα τώρα σαν οδηγός της “Φόρμουλα 1” που μοιάζει περισσότερο με περίπτερο με όλες εκείνες τις διαφημίσεις πάνω στη φόρμα του.

Ο Σέμης μπήκε αμέσως στη δουλειά με γκολ από τα αποδυτήρια!

—Πώς αλλάξανε έτσι τα πράγματα, ρε μάιτ, με τις γυναίκες;

Όλες θέλουν ένα παρτάιμ. Να μας κάνουν χελπ, λένε. Να βγάλουν μόνες τους τα έξοδα τους. Κουρεματάκι μόνο; Μπιούτι.

—Είναι κακό να θέλει μια γυναίκα παρτάιμ;

—No, ρε μάιτ, δε λέω αυτό. Εγώ θυμάμαι τα πρώτα χρόνια, όταν οι γυναίκες μας ήθελαν να δουλέψουν παρτάιμ δούλευαν δυο σίφτια στο Σμόρκο, ή οβερλόκες στο σπίτι. Σήμερα, μάιτ, όλες έχουν γίνει ανεξάρτητες και θέλουν παρτάιμ μπίζνες. Κάνε λίγο ντέον το κεφάλι, ατσίτ. Μέχρι και η δικιά μου κόλλησε. Σέμη, μου λέει,

θέλω να δουλέψω, να κάνω παρτάιμ μπίζνες, να πάρω το δικό μου κάρο, να έχω το δικό μου μπουκό στην τράπεζα. Εγώ της είπα ότι αν βαρέθηκε το παλατάκι της να γίνει πρόεδρος σε κανένα παροικιακό σύλλογο, για να βρει κάτι να κάνει και να βλέπει και την πίκτσα της στην εφημερίδα ... μην απλώνεσαι έτσι στην καρέκλα, σιτ στράιτ ... πέρφεκτ.

—Τελικά βρήκε το παρτάιμ που ήθελε;

—Το βρήκε. Μου ήρθε μια μέρα στο σπίτι με δυο βαλίτσες. Τι είναι αυτά, ρε γυναίκα, της λέω, θα πας χολαντάι; Νο, μου λέει, είναι οι μπίζνες παρτάιμ. Θα κάνω πάρτι στο σπίτι, θα πουλάω το εμπόρευμα και θα παίρνω κομίσιο, μου λέει, και για να με ρίξει με φίλησε και με είπε και ντάρλι!

—Πήγε καλά; Τι πουλούσε, ταπαγουέαρ;

—Έτσι νόμιζα, αλλά όταν ήλθε στο σπίτι η μάνατζερ της εταιρίας, να της δείξει πώς θα κάνει οργαναίζ το πάρτι και πώς θα πουλούσε τις κατσαρόλες και τα μπρίκια, άνοιξε τις βαλίτσες και έβγαλε από μέσα το εμπόρευμα. Όταν το είδα, μάιτ, έπαθα σοκ ... να τα ελαφρώσω λίγο; Ινοράιτ.

—Τι είχαν μέσα οι βαλίτσες;

—Ούτε κατσαρόλες, ούτε μέικαπ, ούτε ταπαγουέαρ. Αυτό που κρατούσε, ρε μάιτ, στα χέρια της η μάνατζερ ήτανε ένα σέξι γυναικείο βρακάκι που χώραγε μέσα σ' ένα σπιρτοκούτι. Πολύ άρεσα, αλλά ρώτησα τι σόι μπίζνες είναι αυτές. Η μάνατζερ μου έκανε αμέσως εξπλάιν ότι ήτανε γυναικεία εσώρουχα για σεξ και ότι η δικιά μου θα έκανε οργαναίζ τα πάρτι στο σπίτι και θα τα έδειχνε στις καλεσμένες. Πώς θα τα δείχνει; τη ρωτάω και μου λέει ότι οι γυναίκες που κάνουν οργαναίζ τα πάρτι, τα φοράνε και τα δείχνουν, και αν δε χωράνε μέσα σ' αυτά, τα κάνει εξιμπίσιο μια από τις άλλες γυναίκες. Γέλασα με την καρδιά μου, ρε μάιτ ... κάτσε λίγο πιο στρέιτ στην καρέκλα, κάνε και λίγο απ το κεφάλι, ασιίτ.

—Τελικά το έκανε το πάρτι;

—Το έκανε το πάρτι. Και μαζευτήκανε τόσες νοικοκυράδες για να δουν τα σέξι εσώρουχα που δεν τις χώραγε ολόκληρο το σπίτι. Κυριακή πρωί και δεν πήγε καμιά στην εκκλησία. Σταυροκοπιόταν μόνο όταν βλέπανε τις σέξι νυχτικές και φώναζαν: μόοοο ... μόοοο...

—Θα πρέπει να έβγαλε αρκετά χρήματα. Ό,τι έχει να κάνει σήμερα με σεξ, πουλιέται πολύ γερά.

—Ναι, ρε μάιτ, αλλά εγώ τη σταμάτησα τη δικιά μου. Δε θέλω να δουλεύει... Είσαι ρέντι, με γεια σου.

—Και τι έγινε η παρτάιμ σέξι βαλίτσα;

—Την πούλησε σε άλλη γυναίκα. Κι αν σου πω ποια την αγόρασε θα πάθεις, μάιτ!

—Πες το.

—Η εξαδέλφη της.

—Αυτή που δε χάνει εσπερινό και θέλει να πάει σε μοναστήρι θα κάνει πάρτι για σέξι ρούχα;

—Φερδίνκαμ σου μιλάω. Κάνε λουκ και στην εφημερίδα για τζόπια παρτάιμ να δεις τι γίνεται, μου λέει ο μπαρμπέρης μου γδέρνοντας το σβέρκο μου με τη βούρτσα.

Έκανα λουκ. Στις είκοσι αγγελίες, για δουλειά παρτάιμ, τρεις ήτανε για διανομή διαφημιστικών, μία για βοηθόμπογιατζή και οι υπόλοιπες για άτομα που ήθελαν να βγάλουν καλά λεφτά μ' ένα παρτάιμ, οργανώνοντας πάρτι για σέξι εσώρουχα και άλλα σχετικά βοηθητικά ... εξαρτήματα!!

Αυτό όμως που παρατήρησα ήταν η διεύθυνση όπου έπρεπε να γράψουν οι ενδιαφερόμενοι. Η εταιρία ήταν στην Κουησλάνδη και το όνομά της μου θύμιζε το γνωστό “μην τον είδατε μην τον απαντήσατε...” και η οποία ζητούσε το “ασήμαντο” ποσό των \$1.000 για να στείλουν το στοκ για τις επιδείξεις στα πάρτι από τα οποία θα έβγαζαν μέχρι και χίλια την εβδομάδα.

—Τα βλέπεις μάιτ; Το σεξ πουλάει σήμερα, μου λέει ο μπαρμπέρης μου.

Το κυπροκούδουνο της πόρτας χτύπησε πολύ δυνατά. Σημάδι ότι κάποιος ή κάποια μπήκε ορμητικά μέσα στο μαγαζί. Ήταν η ξαδέλφη που αγόρασε τη βαλίτσα με τα σέξι ρούχα.

—Θέλω τα μάνι μου μπιακ ή θα σας κάνω ριπόρτ στην αστυνομία, λέει αγριεμένα.

—Γουάτς ρονγκ, ρε Θία;

—Θειάφι και θυμίαμα να σε κάψουν βρε κρούκη. Πάνε τα λεφτά μου!

—Τι ακριβώς έγινε; τόλμησα να ρωτήσω.

—Νάθινγκ έγινε. Έστειλα την όρντα μου, χίλια πεντακόσια σε μπανκ τσέκι και περίμενα τα ρούχα και το κομίσιο μου. Αυτό που πήρα ήταν ένα γράμμα από κάποιο σολίστα που έλεγε ότι το κόμπανι έκανε μπανκράπ. Βγάλανε, λέει, στο όκσιο τα φέρνισα του γραφείου και από τα λεφτά που έβγαλαν μου στέλνουν το μερίδιό μου σε μπανκ τσέκι.

—Πόσα; ρωτάμε ο Σέμης κι εγώ.

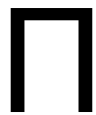
—Ενάμισι δολάριο! Τι θα πω τώρα σ' αυτές που έκαναν όρντα; Πάρτε από ενάμισι σεντ; Εσύ φταις. Γιου μαστ ντου σάμθινγκ.

—Ινοράιτ. Να πεις ότι μπορούν να έλθουν εδώ και να κάνουν φιξ απ τα μαλλιά τους μέχρι να γίνετε σκουέαρ. Αν κάνουν ριφιούζ, πες ότι πρέπει να δώσεις το όνομά τους στην αστυνομία!...

—Το σεξ πουλάει, λέω στον μπαρμπέρη μου.

—Ατσίτ, μάιτ. Όχι μόνο πουλάει, σε γδύνει κι όλας!

Διακρίσεις

Πάρε όποια απονομή βραβείων θέλεις και θα δεις ότι ποτέ

δε μένουν όλοι ικανοποιημένοι με την επιλογή και τη βράβευση.

Οι επιλογές γίνονται σύμφωνα με τους κανονισμούς του οργανισμού, του συλλόγου, της υπηρεσίας που απονέμει αυτές τις διακρίσεις.

Ο κάθε σύλλογος ή οργανισμός έχει τους δικούς του κανονισμούς επιλογής των υποψηφίων και απονομής των βραβείων

και βάσει αυτών των κανονισμών τιμά τους συμπάροικους που έχουν προσφέρει στην παροικία και στην ευρύτερη αυστραλιανή

κοινωνία.

Μ' αυτές τις σκέψεις κάθισα στην αστροναυτική μου καρέκλα στο "Σαλόν Γιουνισέξ", του Σέμη, με σκοπό να τις συζητήσω μαζί του, αλλά ο μπαρμπέρης μου ήδη ήξερε τι θα συζητούσα και μεταξύ απλώματος της σαβανοπετσέτας και ακονίσματος του ξυραφιού, πάνω στο δερμάτινο ακόνι, μπήκε ορμητικά στη συζήτηση.

—Πήγες;

—Πού να πάω;

—Στην απονομή των βραβείων.

—Πήγα.

—Εγώ δεν πήγα. Φερστ, γιατί δε μου έστειλαν ινβιτέσιο. Σέκεν,

67

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 67

γιατί δεν κάνω και πολύ λάικ τις μαντολινάδες και τρίτο, γιατί μπορούσα να γίνω και απσέτ. Μουβ ιν φροντ λιγάκι το κεφάλι, ατσιτ.

—Γιατί θα γινόσουν απσέτ;

—Δε λέω, άκουσα ότι είχε μεγάλη επιτυχία, αλλά δεν μπορώ να βλέπω τους λούζες να έχουν στη μάπα χαφ χαμόγελο και χαφ μίσος την ώρα που χειροκροτάνε τους γουίνες.

—Σε τι λοιπόν διαφωνείς;

—Φερστ, θα προτιμούσα τη λατέρνα του Στάθη Ραυτόπουλου αντί για τα μαντολίνα. Σέκεν, θα έδινα τις διακρίσεις σε άλλους. Άσε που με κάνουν απσέτ κάτι "σπεσιαλίστες" σ' αυτά που φωνάζουνε: "Με πιο δικαίωμα ο οργανισμός δίνει βραβεία σε συμπάροικους."

Γουατσεμέτα γουίθ γιου ρε; Αν θέλω εγώ να κάνω ένα πρέζεν σε σένα πρέπει να ρωτήσω αυτούς; Γουάτ φο; Δηλαδή τι θέλουν; Να τους κάνω ένα μπάρμπεκκιου και να τους ρωτήσω: "Έξκιούσμι, ρε μπόις, μπορώ να δώσω κάτι βραβεία σε κάποια άτομα.

Όχι, αν δεν θέλετε δεν δίνω τίποτα." Ρε άι γκετ λοστ! Να τα κοντύνω περισσότερο; Γιε; Νο πρόμπλεμ.

—Σε ποιους θα έδινες διακρίσεις;

—Λέγε μου εσύ τα σέκσια κι εγώ θα σου λέω. Κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι, μπιούτι.

—Τομέας Επιχειρήσεων.

—Σ' αυτό το σέκσιο θα έδινα διακρίσεις σε όλους τους πρέζιντεντ όλων των ελληνικών σωματείων της σόκα, γιατί έχουν κάνει το μπάρμπεκκιου με σουβλάκια μπιγκ μπίζνες.

—Τομέας Κοινωνικής Πρόνοιας.

—Το ντιστίνκσιο αυτό θα το έδινα στο συμπάροικο που θα είχε το γκατς να βγάλει στη φόρα πόσο κοστίζει ένα κρεβάτι στα ελληνικά γηριατρεία. Είσαι κάμφι; Έξελεν!

—Τομέας Γραμμάτων.

—Σ' αυτό το σέκσιο, μάιτ, το βραβείο θα το έδινα σ' αυτόν που καθιέρωσε νέες λέξεις και εκφράσεις στην ελληνική γλώσσα: "Ολυμπιακή Φωτιά", "Απίστευτος Θωμάς", "Για κάθε σωματική μας ανάγκη πρέπει να πηγαίνουμε στον παπά" και "Δεν πειράζει αν είναι μαύρος ή άσπρος, αρκεί να είναι Έλληνας"!!

—Εκπαιδευτικός τομέας.

—Ααα, εδώ, μάιτ, πρέπει να κάνεις μπι κέρφο γιατί το θέμα είναι σοβαρό. Σ' αυτό το σέκσιο τη διάκριση θα την έδινα σε όλους τους απόφοιτους του Δημοτικού της Ελλάδας που έγιναν δάσκαλοι

στα απογευματινά σχολεία της Αυστραλίας και μάθανε στα παιδιά μας να μιλάνε του γκουτ τα ελληνικά και να λένε: “Χέι μάαμ, ιζ δι μπουγάδα φίνις;” “ Θέλω μάι πουκάμισο του γκούου του δι πανηγύρι”, “Αλ μπι χομ αργά”, “Ο δάσκαλος γουίλ τιμωρήσει μι”, “Στο Γκρις θα με κάνουν κατς φορ δη στρατό”. Και τους πληρώναμε, ρε μάιτ, δυο λίρες την ώρα τότε. Μουβ το κεφάλι λίγο λεφτ. Μπιούτι.

—Τομέας Επιστημόνων.

—Δύσκολο σέκσιο, μάιτ. Έχουμε του μένι επιστήμονες στην παροικία. Εγώ όμως θα το έδινα στον “Κοντό με τη γραβάτα”, γιατί κατάφερε να κάνει επιστήμη την ταυτόχρονη συμμετοχή σε δέκα επιτροπές. Κάνε μουβ το κεφάλι λίγο δεξιά, ασιίτ.

—Αθλητικός τομέας.

—Αυτό, μάιτ, είναι βέρι ίζι. Δίνω το ντιστίνκσιο στους παροικιακούς χοροδιδασκάλους που προσπαθούν να βάλουν το τσάμικο σαν άθλημα στους Ολυμπιακούς Αγώνες!

—Τομέας προσφοράς υπηρεσιών στην παροικία από άτομο μη ελληνικής καταγωγής.

—Δατς ίζι, μάιτ. Ένας μόνο ξένος είπε ότι η Μακεδονία είναι ελληνική και μετά μας φόρεσε μια κατοστάρικη στα κοινόχρηστα. Γιου νόου!

—Και τον τελευταίο τομέα: Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

—Σ’ αυτό το σέκσιο, μάιτ, δίνω το βραβείο στον Οργανισμό γιατί δεν έδωσε βραβείο στους δημοσιογράφους κι έτσι τους απάλλαξε από τη δόξα. Ασιίτ, μάιτ, είσαι ρέντι και τουέλβ μπας.

—Πρέπει να δίνουν Διάκριση και στον ακριβότερο κουρέα, του είπα φεύγοντας και πριν προλάβω να βγω από το “Σαλόν” μου φωνάζει: “Μην ξεχάσεις να γράψεις ότι όσοι δεν πήραν ντιστίνκσια φέτος, μπορούν να υποβάλλουν υποψηφιότητα για πρόεδρος της Κεντρικής Κοινότητας, μάιτ!”

Επιτροπή Εθνικών Θεμάτων

Aυτό ήτανε, μάιτ. Όλα τάχε η Μαριωρή ο φερεντζές της

έλειπε! Όχι τίποτε άλλο αλλά μόλις τόμαθε ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, έγινε απσέτ.

Έτσι που κούναγε νευρικά το ξυράφι αισθάνθηκα πολύ άσχημα και με σοβαρές ανησυχίες για τη σωματική μου ακεραιότητα.

—Επιτροπή Εθνικών Θεμάτων, ε; Μωρέ δεν κάνουμε γκετ λοστ όλοι μας λέω εγώ;

—Οι άνθρωποι θέλουν να ασχοληθούν με κάτι.

—Αν θέλουνε να ασχοληθούνε με κάτι σήριους, μάιτ, ας πάνε να κόψουνε το χόρτο του σπιτιού τους. Τι θα κάνει, ρε, αυτή η επιτροπή; Θα λύσει τα εθνικά μας θέματα; Πώς θα τα λύσει; Για πες μου να ξέρω κι εγώ.

—Δεν έχουν ακόμη καταστρώσει σχέδια.

—Ποια σχέδια, ρε μάιτ. Σου κάνω μπετ ότι κι αυτοί δεν ξέρουνε τι θέλουνε. Μόνο τη φωτογραφία τους στην εφημερίδα θέλουνε

να δούνε ... κάνε λιγάκι λεφτ, μπιούτι. Έχουμε γίνει φουλ από κομίτις. Κομίτι για τη σωτηρία της Κάτω Μιλίτσας, κομίτι για την ανέγερση βρύσης της Κρουστάλλως, κομίτι για να κάνουμε φάντ άουτ τι κάνει το κομίτι που ανάλαβε να λύσει τα προβλήματα του κομίτι που δεν ξέρει γιατί ιδρύθηκε. Όλα τάχε η Μαργιωρή το κομίτι για τα εθνικά θέματα της έλειπε...

—Μα οι προθέσεις...

—Ποιες προθέσεις, ρε; Δατς ολ μπούλσιτ, μάιτ. Ποιος έχει ιδέα ποιο είναι το εθνικό θέμα στην πατρίδα; Εδώ οι ίδιοι, εκεί, δεν ξέρουνε, θα ξέρουμε εμείς; Ξέρεις ποιο είναι, μάιτ, τώρα το εθνικό θέμα στην Ελλάδα; Μη γέρνεις όλο αριστερά θα σου πάρω το αυτί.

—Δεν ξέρω, ποιο είναι;

—Το ντιβόρς, μάιτ...

—Τίνος;

—Γουάτ γιου τόκιν αμπέοτ; Δεν ξέρεις για το ντιβόρς; Εδώ έχει γίνει απσέτ ολόκληρο το κόμμα που θα χάσει τη Μαργαρίτα και συ μου λες ποιο ντιβόρς; Ο Αντρέας, μάιτ, πάει για σεπαρέσιο, λέει, με τη Μαργαρίτα. Ατσίτ. Αυτό είναι εθνικό θέμα. Και είναι σιμπόλικ αυτό, ράιτ; Η Ελλάδα κάνει ντιβόρς την Αμερική!

—Αυτό το σενάριο μόνο σε ταινία γουέστερν γυρίζεται.

—Και σου βάζω εγώ τώρα ένα κουέστιο, μάιτ. Τι θέση θα πάρει η Επιτροπή Εθνικών μας Θεμάτων; Ποια θα κάνει σαπόρτ, τη Μαργαρίτα ή την άλλη; Θα οργανώσουνε μπάρμπακιου και έρανο για να πληρώνει ο Αντρέας διατροφή στη Μάργκαρετ; Σιτ απ λιγάκι, ατσίτ.

—Με προβληματίζεις.

—Τι σε προβληματίζω, ρε μάιτ. Εδώ δεν προβληματίστηκαν οι ίδιοι που κάνανε την επιτροπή.

—Θα υποστηρίξουνε λέει την άρση του εμπολέμου με την Αλβανία.

—Μπιγκ ντίαλ!! Μπας και αν δεν το κάνανε, θα μας ρωτούσανε; Και τι θα κάνει, ρε, τώρα αυτό το κομίτι; Άλλο μπάρμπακιου για το ανάουσμμεντ; Εδώ, ρε μάιτ, έχουμε θέματα που καίνε τα σωθικά της παροικίας και τάχουμε κάθε μέρα μπροστά μας, και θα πάμε να ασχοληθούμε με τα εθνικά θέματα; Αυτοί μόνο για παρέλαση και μπάρμπακιου είναι. Μουβ λίγο δεξιά. Μπιούτι.

—Δε λέω, είναι της μόδας σήμερα να ανήκεις σε κομίτι. Είναι το δεύτερο μεγάλο παροικιακό μας σπορ μετά το μπάρμπεκιου.

—Φορ σουρ, μάιτ, να ανήκουμε σε κάποιο κομίτι, γιατί όχι. Αλλά όχι και εθνικών θεμάτων για τα οποία όχι μόνο δεν έχουμε ιδέα πώς λύνονται αλλά ούτε και μας ρωτάνε από την Ελλάδα. Πού είναι όμως η επιτροπή των παροικιακών μας θεμάτων; Δε λέω για τα κοινοτικά, ούτε τα εκκλησιαστικά—πάνω στα οποία έχουν αράξει τον πισινό τους οι παράγοντες και δε λένε να σηκωθούνε. Πού είναι, ρε, η επιτροπή για τη φροντίδα των νέων μας που γίνανε ράκη από τα ναρκωτικά; Πού είναι το Ελληνικό Ίδρυμα αποθεραπείας των νέων μας από τα ντράγκς ή μήπως ζούμε ακόμα στο μύθο ότι τα Ελληνόπουλα είναι όλα αμόλυντα από τέτοια; Πού είναι το λόμπι για το δικό μας εθνικό θέμα;

—Ποιο θέμα;

—Εφορία εναντίον εργάτη, μάιτ. Και πού είναι το κομίτι για τη

δεν κόβουν το χόρτο οι γείτονες—μπιούτιφουλ, μάιτ. Το κάνεις λουκ άφτα το σπίτι σου. Του βάζεις νιου κεραμίδια, νιου καρπέτα, βάζεις στο λέοντζ και την πίκτσα με το κορίτσι που κλαίει, κάνει κι ένα τούβλινο μπάρμπακιου στο μπακ γιάρι και είσαι ρέντι ν' αρχίσεις να το ξεπληρώνεις ... κάνε απ το κεφάλι λιγάκι, βέρι νάις.

—Εντάξει, ρε Σέμη, αλλά οι τόκοι ... οι δόσεις;...

—No γόρις, ρε, δουλεύεις εσύ και η κυρά σου δυο σίφτια ο καθένας και ινοράιτ, το ξεπλήρωσες. Το δικό μου να πούμε που είναι και σολιμπρίκ σε κάνα δυο χρόνια το καθαρίζω. Έχει βέβαια και τα μπετλάκια του το σπίτι, δε λέω, θέλει να βάλεις και λίγη δουλειά αν δεν είναι καινούργιο.

—Εσύ όμως τόχεις κάνει σαν κάστρο, μόνο οι πολεμίστρες του λείπουνε!

—Διάβασα κάπου ότι το σπίτι είναι το κάστρο του νοικοκύρη.

Το δικό μου όμως είναι νάθινγκ μπροστά στου φίλου μου του Γιάννη. Έτσι και έβλεπες το ντεκορέσιο μέσα κι έξω θα πάθηνες. Αυτό κι αν ήταν κάστρο! Όσοι πήγαν για βίζιτα μέναν μ' ανοιχτό το στόμα: “Βρε τι μπιγκ χάουζ είναι αυτό! Τι ντεκορέσιο! Ιτς μπιούτιφουλ, είναι τούματς.” Και καμάρωνε η γυναίκα του: “Γιου λάικ; Είναι κάμφτιμπολ.” Σιτ απ λιγάκι, μπιούτι.

—“Γιάννη, το σπίτι θέλει και σεκιούριτι”, του έλεγε η δικιά του.

Και να ηλεκτρόνικ μάτι ασφάλειας, να κάτι καραμούζες, να σειρήνες λές και έχουμε πόλεμο. Αμ εκείνο το λίβινγκ ρουμ, μάιτ; Σέβεν θάου πλήρωσε ο Γιάννης και δεν κάθισε πάνω στο λέδερ κάουτς ούτε μια φορά! “Θα το ανοίγουμε μόνο τις επίσημες μέρες”, του είπε η δικιά του. Δηλαδή, ρε μάιτ, ποιον περιμένανε για ν' ανοίξουνε το λέοντζ; Τον Αντρέα ή τον ΠΑΟΚ; Τούματς μάνι, μάιτ. Άσε που είχανε και μεγάλο μπετλάκι με το παλάτι τους. Μουβ λιγάκι ιν φρον, ατσίτ.

—Τι πάθανε;

—Μετά από το χάουζ-γουόρμιν πάρτι που κάνανε, η Μίσεζ Σία—του Γιάννη—άρχισε να γίνεται απσέτ γιατί δεν ερχότανε κανένας για να κάνει παρέλαση του σπιτιού. Ήτανε πολύ γόρι, μάιτ. Να κάνεις ένα φουλ κάστρο, να πούμε, και να μην έρθει ούτε ένας φωτογράφος από το Χάουζ Μαγκαζίν! Δηλαδή ήτανε μπέτα του Γκρόλο που το βάλανε στο εξώφυλλο; Δυο σίφτια στο Σμόρκο δούλεψε για να βάλει λέδερ κάουτς και πόλις φλόρι και να μην πάει ούτε ένας μπλάτζας να το βγάλει μια πίκτσα;

—Και τι έγινε;

—Είναι ρίλι φάνι, μάιτ. Ένα πρωί ήλθε ένας βίζιτας, τον λέγανε Στέφανο, και είπε στη Σία ότι είναι παλιός φίλος του Γιάννη, ότι είχανε υπηρετήσει μαζί στη Θεσσαλονίκη, στο τρίτο σώμα στρατού, ότι είναι ναυτικός και μια και το καράβι στο οποίο δούλευε έπιασε Μεμβούρνη, ήλθε να τον δει.

Η Μίσεζ Σία τρελάθηκε, μάιτ. Να τα κόψω πιο σορτ; No; Ινοράιτ.

—Λοιπόν;

—Ο Γιάννης ήτανε στη δουλειά, αλλά η Μίσεζ Σία δε σταματιότανε για την παρέλαση. Γουέλκαμ, καλέ, περάστε μέσα για κόφι και να δείτε και το φτωχικό μας, του λέει. Από δω το λέοντζ ρουμ, από κει το φάμιλι ρουμ, αυτό είναι το χάι-φάι, η πίκτσα στον τοίχο είναι από τη Μανίλα και πίσω από την πίκτσα είναι το σάιφ που

βάζουμε τα κας μάνι και τα χρυσαφικά μας. Εκεί έξω είναι το μπάρμπακιου... Και ο φίλος θαύμαζε μ' ανοιχτό το στόμα και δε σταματούσε να δίνει συγχαρητήρια στο Γιάννη και στη Σία για τις επιτυχίες τους στην ξενητιά. Η Σία δεν κρατιότανε. Τον κάλεσε και στην ταβέρνα που θα πηγαίνανε το βράδυ για να κάνουνε ένα σαρππράιζ πάρτι για τα μπερντάι του Γιάννη.

—Τελικά τον φιλοξενήσανε;

—Νάα όχι. Ο φίλος είπε ότι το βράδυ δούλευε βάρδια στο καράβι και ότι θα περνούσε την άλλη μέρα για να δει και το Γιάννη.

Η Μίσες Σία είπε τα γκουτ νιους στο Γιάννη το ίδιο βράδυ στην ταβέρνα, για να του κάνει κι άλλο σαρππράιζ, αλλά αυτός έβαλε τις φωνές: “Αμάν, μου κλέβουνε το σπίτι”, φώναξε και παράτησε το σαρππράιζ πάρτι και τη Σία κι έτρεξε στο κάστρο. Του λέιτ, μάιτ. Το βρήκε άδειο! Μόνο το κοντάρι από τη σημαία, που είχε στο μπροστινό γιάνι, του είχαν αφήσει. “Μας την έφτιαξε ο φίλος απ’ το Τρίτο Σώμα”, φώναζε ο Γιάννης. Δεν έφτανε που του άδειασαν το σπίτι, είχε και τη δικιά του που κλαψούριζε: “Σε ποιον θα κάνω τώρα σόου το σπίτι μου;” Είπε να σηκώσει χέρι ο Γιάννης αλλά το μετάνιωσε. Την άλλη μέρα κρέμασε από το κοντάρι μια άλλη σημαία που έγραφε πάνω: “For Sale.” Είσαι ρέντι, με γεια σου και τουέλβ μπας.

Είχε δίκιο ο μπαρμπέρης μου. Τόσος κόπος, τόσα λεφτά, τόσο σπίτι, τόσο κεραμίδι πάνω από το κεφάλι σου και να μην μπορείς να το παρελάσεις. Νο φέαρ, μάιτ!!

Εντάξει, ρισκάρεις κανα δυο διαρρήξεις αλλά στη Μελβούρνη είναι αδύνατον ν' αγοράσεις το σπίτι σου και να μην μπούνε μέσα διαρρήκτες από τον πρώτο μήνα, έτσι για το ποδαρικό. Δεν μπορείς να είσαι νεοφερμένος στη γειτονιά και να μην “καταγράψουν” οι διαρρήκτες της περιφέρειάς τα περιουσιακά σου στοιχεία, ιδιαίτερα όταν τα κάνεις ... παρέλαση! Είναι παράδοση, μάιτ!

Ποντιόμπικς!

Aερόμπικς! Γυμναστική των γυναικών κατ' εξοχήν αλλά και ανδρών—σε μειοψηφία—για αδυνάτισμα και διατήρηση

καλής φυσικής κατάστασης. Μια ιδέα κάποιου αετονύχη που έχει θησαυρίσει και τον οποίο σήμερα εκατοντάδες άλλοι προσπαθούν να τον μιμηθούν.

Προσωπικά νομίζω ότι είναι η κοροϊδία του αιώνα. Εκτός του ότι χοροπηδάς άσκοπα στους ήχους κάποιας μουσικής, χρειάζεται να είσαι και ανάλογα ντυμένη ή ντυμένος για το γυμναστήριο. Δεν μπορεί οι άλλοι να φοράνε αθλητικά παπούτσια Ρίμπκοκ—τριακόσια το ζευγάρι παρακαλώ—και συ να φοράς ... σαγιονάρες!

Η απώλεια βάρους έχει γίνει ψύχωση σήμερα στις γυναίκες και στους άντρες, προς μεγάλο οικονομικό όφελος, βέβαια, των γυμναστών, διαιτολόγων και άλλων ειδικών που βάζουν στο τι-βι κάτι αθλητές και αθλήτριες—την ώρα που εσύ έχεις κατεβάσει δυο

πιάτα με παστίσιο—και σε κάνουν να νιώθεις σαν ξεφούσκωτη μπάλα του μπάσκετμπολ.

Όλοι γενικά έχουμε γίνει πολύ ευαίσθητοι για το βάρος μας. Και πώς να μη γίνουμε; Κάθε λίγο και λιγάκι βγαίνει κάποιος γιατρός, αθλητικώτατος, έχοντας δίπλα του και μια αθλητικώτατη γυναικεία κορμάρα και αρχίζει το κήρυγμα για το αδυνάτισμα: “Έτσι και συνεχίσεις να τρως με τον ίδιο ρυθμό, σε βλέπω καθώς σκύβεις να δέσεις τα κορδόνια των παπουτσιών σου, να κάνει η καρδιά σου ένα `πλιτς’ και ... άμωμοι εν οδώ! Ενώ εγώ κάνω αερόμπικς και αισθάνομαι θαυμάσια!”

Τέτοια μας λένε και μας πιάνει πανικός, και τρέχουμε στα γυμναστήρια, και ιδρώνουμε στα αερόμπικς, και ανασαίνουμε βαριά, και γινόμαστε πτώμα στην κούραση, αλλά τα περιττά βάρη εκεί, μάιτ, δε λένε να φύγουνε. Και πληρώνουμε αδρά για όλη αυτή την ταλαιπωρία, γιατί μια επίσκεψη σ’ αυτά τα γυμναστήρια των “Αερόμπικς” μπορεί να μας πείθει, αλλά παράλληλα μας αδειάζει και το πορτοφόλι.

Όμως μη στενοχωριέστε, αγαπητοί μου. Υπάρχει εναλλακτική λύση. Και τη λύση μού την έδωσε ο μπαρμπέρης μου.

—Τι αερόμπικς, εξερσάιζ και πράσινα άλογα, ρε μάιτ; Τζάμππα χάνουνε τα λεφτά τους όσοι πάνε σ’ αυτά, μου λέει μόλις κάθισα στην αστροναυτική μου καρέκλα.

—Έχεις καμιά άλλη λύση;

—Φορ σουρ, μάιτ.

—Ποια είναι;

—Ποντιόμπικς!

—Δεν το κατάλαβα...

—Θες να χάσεις βάρος, μάιτ; Βέρι ίζι. Να τα κοντύνω πολύ ή λίγο;

—Πες μου για τα ποντιόμπικς...

—Θές ν’ αδυνατίσεις, ρε μάιτ; Δε χρειάζεσαι ούτε γυμναστήρια, ούτε δίαιτες, ούτε νάθινγκ. Κάνε λουκ εμένα. Πάνε και οι κοιλιές και τα προγούλια. Και πού να δεις και την κυρά. Θα πάθεις πλάκα με τα κιλά που έχασε. Και φορ νάθινγκ. Ούτε σεντ! Ποντιόμπικς, μάιτ. Κάνε το κεφάλι λίγο ιν φρον, ατσίτ.

—Θα μου πεις τέλος πάντων τι είναι τα ποντιόμπικς;

—Νο γόρις. Πριν ένα μήνα πήγα σ’ ένα πάρτι ενός πόντιου φίλου μου. Πολύ φιλόξενοι, ρε μάιτ, οι Πόντιοι.

—Ξέρω.

—Δεν ξέρεις τίποτα. Μόλις μπαίνω μέσα, ούτε που πρόλαβα να πω Χρόνια Πολλά, ο φίλος με διέταξε: “Φάε.” Έφαγα, γιατί έτσι και κάνεις ριφιούζ προσβάλλονται. Φερδίνκαμ σου μιλάω. Λίγο το κεφάλι αριστερά, μπιούτι.

—Τα ποντιόμπικς, πού κολάνε σ’ αυτά;

—Νο μπι λονγκ. Του ματς φαγητό, που λες. Εγώ απορούσα! Πού το βάζουνε τόσο φαί; Όλοι φαινότανε βέρι φιτ. Σάμθινγκ φάνι, λέω. Σιτ απ λιγάκι, ατσίτ. Πάνω που τελειώναμε ένα ταψί χαμψία, ακούστηκαν χειροκροτήματα και φωνές: “Ερθεν-έρθεν ο Κωστίκας με το κεμεντζέν!”

Σηκώθηκαν όλοι, ρε μάιτ, να τον χαιρετίσουν και κάνανε αμέσως έναν κύκλο βάζοντας στο κέντρο μια καρέκλα για τον Κωστίκα

με το όργανο.

—Την ποντιακή λύρα.

—Ατσίτ, μάιτ. Μόλις κάθισε ο Κωστίκας, με φωνάζει ο Γιώργης: “Σήκω να χορέψουμε ένα τικ.” Μπήκα κι εγώ στον κύκλο, γιατί αν έλεγα “νο” θα θύμωνε. Είναι βέρι ευαίσθητοι άνθρωποι. Κάνε το κεφάλι λίγο δεξιά, μπιούτι.

—Απέχουμε πολύ από τα ποντιόμπικς;

—Ο Κωστίκας, που λες, με τον κεμεντζέ, κάθισε στο κέντρο του κύκλου, κατέβασε δυο στάμπις έτσι για ζέσταμα και φώναξε: “Πρώτα θα χτυπήσω ένα τικ και άφτα θα χτυπήσω ένα Κότσαρη.” Τρεις ώρες ράι θρου έπαιζε κεμεντζέ ο Κωστίκας, μάιτ, και δεν έλεγε να σταματήσει. Έκανα τράι να βγω από το χορό αλλά ο Γιωρίκας με σταμάτησε. “Χόρεψον”, μου λέει. Του είπα ότι θέλω να πάω στο τσίλετ, “άφτα”, μου λέει. Δεν άντεχα άλλο. Πήγα πτώμα στο κρεβάτι. Όταν όμως ξύπνησα, ρε μάιτ, αισθανόμουν σαν πουλάκι. Ανέβηκα στη ζυγαριά και έμεινα. Γιου νο μπιλίβιτ, ήμουνα δυο κιλά πιο ελαφρύς. Ατσίτ, φώναξα. Το Τικ, ο Κότσαρης, τα Λάχανα και η Σερενίτσα που χόρευα όλη τη νύχτα, ήταν η αιτία που έχασα βάρος, μάι φρεντ. Είσαι ρέντι, με γεια σου και τουέλβ μπιακς. Καθώς μου έγδερνε το σβέρκο, ο μπαρμπέρης μου εξήγησε την εναλλακτική λύση για τα αερόμπικς.

—Τι αερόμπικς και μπούλσιτ μας κοπανάνε στο τελεβίσιο.

Ποντιόμπικς, αυτή είναι η λύση για να κάνεις λουζ γουέιτ. Χορεύεις ένα Τικ, μια Σερενίτσα και ένα Κότσαρη και έχεις κάνει λουζ δυο κιλά μέσα σε μια βραδιά. Από εκείνο το πάρτι και μετά δεν έχασα ποντιακό χορό και τώρα κάνε με λουκ. Πέρφεκτ! Ποντιόμπικς, μάιτ, να το γράψεις αυτό!

Τόγραφα αγαπητοί κι αγαπητές μου. Ποντιόμπικς και δε χρειάζονται πανάκριβες στολές και πολυέξοδες επισκέψεις στα γυμναστήρια. Απορώ δε, πως κανένας μέχρι σήμερα δεν έχει σκεφθεί ν' ανοίξει ένα ποντιακό κέντρο αδυνατίσματος, αν και δε θα εκπλαγώ αν το κάνει ο Σέμης, οπότε θα σας ενημερώσω σχετικά. Άλλωστε δε χρειάζονται και πολλά έξοδα. Ένα χωλ νοικιασμένο, έναν ή δύο χοροδιδασκάλους ποντιακών χορών, έναν “κεμεντζελή” λυράρη για “λάιβ” ποντιακή μουσική και μια φωτεινή επιγραφή στα αγγλικά που να λέει:

PONTIOBICS

PONTIAN FITNESS CENTRE

THE KEMENTZEN EXPERIENCE

Lose Weight Today — The Pontian Way

Όπως θα έλεγε και ο Σέμης: “Είναι μια πέρφεκτ ιδέα, ρε μάιτ.”

Αν μιλάς αγγλικά ... ζεις στην Ελλάδα!

T

ο έχω παρατηρημένο. Κάθε φορά που γυρίζει κάποιος από

διακοπές στην Ελλάδα, θέλει να γράψει για τα ταξίδια του στις εφημερίδες. Γιατί λοιπόν να αποτελέσει εξαίρεση ο μπαρμπέρης μου;

Μόλις μπήκα μέσα στο “Σαλόν” του Σέμη, πριν ακόμη του πω καλωσόρισες, πριν ακόμα μου απλώσει τη σαβανοπετσέτα με τα ψυχεδελικά της χρώματα και σχέδια που ταιριάζουνε, λέει, στα ψυχικά μου βάιμπς, νάτος ο Σέμης με τις εντυπώσεις του από την πατρίδα, έτοιμος να μου πετάξει εκείνο το οπτικό ανακαλύπτει ο κάθε συμπαρόικος που πάει στην Ελλάδα.

—Στην Ελλάδα ζούνε, μάιτ!

Ένοιωσα μεγάλη ανακούφιση όταν το άκουσα γιατί με κείνη την πλάκα του Τσερνομπίλ όλα μπορούσε να τα περιμένει κανείς. Ζούνε λοιπόν οι συμπατριώτες μας. Δώδεκα εκατομμύρια ζωντανούς Έλληνες ανακάλυψε ο μπαρμπέρης μου. Μεγάλη υπόθεση! Μια παράξενη ησυχία απλώθηκε στο μπαρμπέρικο. Ο πανκ στη διπλανή καρέκλα, που ανανέωνε την τετραχρωμία των μαλλιών του, άφησε κάτω το κασετόφωνο δείχνοντάς μας ότι έχει και δεύτερο αυτί. Μιλούσε ο Σέμης, μάιτ, για την Ελλάδα! Δέκα εβδομάδες ήτανε αυτές, να μη μας πει πώς πέρασε;

Με το ψαλίδι σε απόσταση τριών χιλιοστών από το αυτί μου, επανέλαβε το βαρύγδουπο: “Κακά τα ψέματα, μάιτ, στην Ελλάδα όλοι ζούνε. Να τα γράψεις αυτά. Δε λέω, εκεί πάνω στο χωριό μου, στη Σίνδο, 4ης περιθωριοποιημένης κλαδικής νομού Θεσσαλονίκης, το νέφος μπορεί να έχει κάνει ριτάιρ πάνω από το κεφάλι σου, να έχει ακόμα παράγκες αλλά ξέρεις, μάιτ, ότι και η Σίνδος έχει Κλαδική και ολ νάιτ Ντίσκο;”

—Έτσι στα εγγλέζικα;

—Τι νόμισες ότι είναι η Ελλάδα, ρε; Ευρωκώσταινα του '90, μάιτ, με φουλ στίμ για το 2000! Δεν μπορείς να συγκρίνεις τώρα Αυστραλία με Ελλάδα. Νο γουέι! Άλλο είναι να σου λέει ο Έλληνας εδώ, ότι τα “Αντιπόδεια” τα δώσαμε σε Αυστραλούς γιατί μιλάνε καλύτερα εγγλέζικα από μας, και άλλο να βλέπεις τον πραϊμίνιστα στο τι-βι να κάνει παντς το τραπέζι και να λέει στην ΕΟΚ, στα εγγλέζικα: “Γιου γουίλ ιτ δι Καλαμάτα όλιβς χίαρ εντ νάου, όνοραμπλ μέμπερς οφ δι Κόμον Μάρκετ εντ πάρτνερς οβ Χέλλας.” Κάνε λίγο απ το κεφάλι, μπιούτι.

Και στο τρίτο ψαλίδισμα, συνεχίζει ο “μπάρμπας” μου.

—Και πού να σου πω και για το ποδόσφαιρο, μάιτ...

—Μη μου λές.

—Θα σου πω. Κάστομας είσαι. Ν' αφήσω φαβορίτα ή πάνω από το αυτί; Οράιτ. Πάω που λες στη σόκα, ΠΑΟΚ-Ολυμπιακός. Τούμπα, ράιτ; Εκεί να δεις, μάιτ, πολιτισμένα πράγματα. Μορφωμένοι άνθρωποι. Με τα αγγλικά τους σλόγκαν, με τα όλα τους. Είναι του γκουτ στα εγγλέζικα. Κάνω λουκ στα πανώ και διαβάζω: “Χούλιγκανς οφ Γκαίητ 4”, “Παοκάρα μάι λαβ”. Ωραία πράματα! Άσε που έχουν αλλάξει και τον ύμνο του ΠΑΣΟΚ και τον τραγουδάνε κάθε λίγο: “Θα σας ξεσκίσουμε ... σίγουρα ναι!...” Ζούνε, ρε, σου λέω. Λίγο αριστερά το κεφάλι, ατσίτ... Άσε που σήμερα οι Έλληνες επικοινωνούν με σλόγκαν που γράφουν πάνω στους τοίχους. Είδα γραμμένο πάνω σε τοίχο νεκροταφείου: “Εκλογικό Κέντρο της Νέας Δημοκρατίας” και ένα άλλο που λέει: “Δις ιζ Ελλάδα, ρε, όχι μπολς.” Κάνε το κεφάλι απ λιγάκι.

Κάτι πήγα να ρωτήσω αλλά ο Γκιούλιβερ είχε πάρει φόρα. Μας είπε για τον Πάριο, τον Νταλάρα, τη Μαρινέλλα, για τα δυο αυτοκίνητα

και τα βίντεο, τριών χιλιάδων δολαρίων το ένα, σε κάθε σπίτι, έβριθιν...

—Τι καθόμαστε εδώ, ρε μάιτ; Ξέρεις, ρε, πόσα βγάζει ένας μπαρμπέρης με γιουνισέξ σαλόν εκεί; Γκουτ μάνι.

—Μετανάστες παίρνουνε;

—Νάα όχι, μας κάνανε μπιτ οι Αλβανοί και οι Φιλιππινέζοι.

—Δηλαδή μπορεί κανένας να ζήσει εκεί με σύνταξη πνευματικής αναπηρίας από δω; ρωτάει ο πανκ από τη διπλανή καρέκλα που του έκαναν τα μαλλιά τετραχρωμία.

—Ζει όποιος θέλει εκεί, μάιτ, αλλά πρέπει να ξέρεις τη γλώσσα.

—Δικιά μας γλώσσα είναι, να μην την ξέρουμε;

—Ποια δικιά μας, ρε; Τι να τα κάνεις στην Ελλάδα τα ελληνικά; Ξέρεις καλά εγγλέζικα; Τότε μόνο ζεις. Άμα δεν μπορείς να σπελίσεις τα στρίπια και τα σάινς στα σόπια που είναι όλα στα εγγλέζικα, είσαι λοστ, μάιτ. Στο ράδιο; αγγλικά τραγούδια. Στις εφημερίδες; αγγλικά. Μιλάνε για ίματζ του Αντρέα, για χάπενινγκ του Σαββόπουλου, για το “Χου ιζ Χου” του Μητσοτάκη, για τάκλιν και “Γκέιτ Φορ” στο γήπεδο, για το Σόου του τάδε στο τι-βι. Αν ξέρεις αγγλικά μπορείς να ζήσεις σήμερα στην Ελλάδα, αλλιώς, μάιτ, κάντο φοργκέτ. Ρέντι, με γεια σου και τουέλβ μπιακς.

—Ωστε μόνο με εγγλέζικα ζεις στην Ελλάδα, του λέω πάνω που μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα.

—Ατσιί, μάιτ. Ήταν εξάκλι το αντίθετο με την Αυστραλία.

—Δηλαδή;

—Τι δηλαδή; Πριν τριάντα χρόνια, έτσι και δε μιλούσες ελληνικά δεν μπορούσες να ζήσεις στο Ρίτςμοντ!

—Στη Μελβούρνη;

—Γιε, στο Ρίτςμοντ, έτσι και ήσουν αγγλοσάξονας ή άλλη εθνικότητα και δε μιλούσες ελληνικά δεν μπορούσες να ζήσεις.

—Γιατί;

—Γιατί όλα τα μαγαζιά στο Μπριτζ Ρόαντ ήτανε ελληνικά, μάιτ, και οι μαγαζάτορες δε σπικάρανε εγγλέζικα. Οι Αυστραλοί που πήγαιναν εκεί για σόπιν είχανε μπιγκ πρόμπλεμ γιατί δεν ξέρανε να μιλήσουν ελληνικά. Φερδίνκαμ μιλάω. Αφού η γειτόνισσα μου, που ήταν Εγγλέζα και δούλευε μαζί με τη γυναίκα μου στο πουκαμισιάδικο, το “Πελάκο”, στο Ρίτςμοντ, κάθε φορά που ήθελε να πάει για σόπιν στο Μπρίτζ Ρόαντ, την παρακαλούσε να της γράψει στα ελληνικά αυτά που ήθελε ν' αγοράσει από το μιλκ μπαρ για να μπορεί να συνεννοηθεί με τον μιλκμπαρτζή.

Έχει δίκιο ο μπαρμπέρης μου. Άλλωστε γι' αυτό κι εμείς ήρθαμε στην Αυστραλία. Γιατί μιλάμε τα ... ελληνικά!!

Τοις εκατό...

Mε το ένα χέρι κρατούσε την εφημερίδα και διάβαζε και

με το άλλο προσπαθούσε να απλώσει πάνω μου τη σαβανοπετσέτα. Ήτανε πολύ απσέτ ο μπαρμπέρης μου.

—Τι φωνάζουμε για το δέκα τοις εκατό Τζι Ες Τι και πράσιν'

άλογα, ρε μάιτ; Εδώ μας φάγανε οι νάμπες, οι κομπιούτες και τα ποσοστά. Η ζωή μας έγινε τόσο τοις εκατό αυτό, τόσο τοις εκατό εκείνο. Μόνο μαλλιά σήμερα; Ινοράιτ.

—Μπαίνουμε σε λίγο στον ψηφιακό αιώνα, του λέω, προσπαθώντας ν' αποφύγω το σφίξιμο της πετσέτας γύρω από το λαιμό μου.

—Έχουμε πήξει στις στατιστικές και στα γκάλοπ. Ξυπνάς το πρωί και πάνω στον καφέ, νάτη η δικιά σου στο Τι-Βι να σου λέει ότι, βάσει ενός γκάλοπ, το ογδόντα τοις εκατό των ψηφοφόρων της Αυστραλίας ψηφίζουν Εργατικό Κόμμα. Τότε γιατί έχουμε, ρε μάιτ, Λίμπεραλ Γκάβερμεν;

—Το ίδιο είπε κάποτε και ένας πρόεδρος της Κεντρικής Κοινότητας, ότι οι Έλληνες της Μελβούρνης ψηφίζουν κατά ογδόντα τοις εκατό Εργατικό κι από τη μέρα που έκανε τη δήλωση δεν ξαναβγήκε πρόεδρος, του λέω.

—Ασιίτ, μάιτ. Μας έχουνε κάνει όλους κονφιούζ με τα ποσοστά. Ξυπνάμε νωρίτερα κατά δέκα τοις εκατό, βρίζουμε κατά τριάντα τοις εκατό περισσότερο, τρώμε πενήντα τοις εκατό περισσότερο, ζούμε τριάντα τοις εκατό λιγότερο, ενώ τα άλογα και τα καζίνα μας τα παίρνουν εκατό τοις εκατό. Μουβ το κεφάλι σου λεφτ κατά τρία τοις εκατό, ασιίτ.

—Ζούμε στην εποχή των αριθμών. Ο άνθρωπος παρακολουθεί σήμερα πιο στενά τον άνθρωπο και τη συμπεριφορά του.

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Πιστεύεις κι εσύ σ' αυτά τα μπούλσιτ; Έχουνε τρομοκρατήσει τον κόσμο, ρε μάιτ, με τους αριθμούς και τα ποσοστά. Φοβάσαι να πεις τον καφέ σου το πρωί, γιατί βγαίνει ο άλλος στα νιους και λέει ότι ακόρδιν με τα στατίστικς, το εβδομήντα τοις εκατό των γυναικών προτιμούν να κάνουν τους άντρες τους πόιζον αντί να τους τσεκουρώνουν! Και πάνω που σε ρωτάει η γυναίκα σου αν θέλεις να σε κάνει ντολμαδάκια το βράδυ, λες νάα όχι θα φάω μια χάμπουργκα. Και εκεί που πας να φας τη χάμπουργκα, διαβάζεις στην εφημερίδα ότι βάσει μιας έρευνας το εβδομήντα τοις εκατό του κιμά που κάνουν τις χάμπουργκες είναι από κρέας καγκουρώ. Γιου φιλ ντίζι από τη χάμπουργκα και πας στη νεξτ σελίδα και διαβάζεις ότι τα άμπουλανς δε λειτουργούν εκατό τοις εκατό γιατί οι οδηγοί ζητάνε αύξηση εικοσιπέντε περσέν! Σιτ απ λιγάκι, ασιίτ.

—Μπαίνουμε στον αιώνα της ηλεκτρονικής ψηφιακής πληροφορικής, ρε Σέμη.

—Και εγώ σου λέω ότι δεν μπαίνουμε, μάιτ. Μας μπάζουνε. Όλα είναι φίγκα της ΣΙΑ. Θέλουνε να μας κάνουνε ρομπότ, να μην μπορούμε ούτε να ονειρευόμαστε, λέει ο μπαρμπέρης μου. Το κυπροκούδουνο της πόρτας ανάγγειλε την είσοδο πελάτη. Ένας νεαρός, με την ταυτότητά του καρφισωμένη στο πέτο και με μαγνητόφωνο στο χέρι πλησίασε το Σέμη και τον ρωτά ελληνικά:

—Είστε Έλληνας, ράιτ;

—Ράιτ, απαντά επίσης στα ελληνικά ο Σέμης.

—Είμαι από το Μπίρο οφ Στατίστικς και κάνω ένα σερβέι φορ δι Γκρικ παντρεμένοι. Εσείς συμφωνείτε με το άρθικαλ του Ντόκτορ Τάμις, ιν δι Γκρικ νιουσπέιπερ, ότι τουέντι περσέν από τους Έλληνες στην Αυστραλία είναι παντρεμένοι με νον-Γκρικς;

—Πάντως, μάιτ, τα καταφέρνεις τα ελληνικά. Σε ποιο σχολείο

τα έμαθες;

—In δι πράιβετ Σαββατιάτικο, εκεί που πάνε σέβεντι περσέν οβ δι ελληνόπουλα.

—Κι εσύ με τα ποσοστά, ρε; Τι θα γίνει θα μας αφήσετε ήσυχους με τα μπλάντι περσέν; Τι με νοιάζει εμένα ποιος είναι παντρεμένος με ποιον; Γιατί δεν κάνεις ένα σερβέι για τις χάμπουργκες που τις κάνουν με καγκουρίσιο κιμά;

—Υπάρχει ένα ποσιμπίλιτι ογδόντα τοις εκατό να το κάνουμε τον άλλο μήνα.

Ο Σέμης δεν άντεχε άλλο.

—Δε μου λες, ρε μάιτ, προς τα πού πέφτει το Μπίρο οβ Στατίστικς;

Ο νεαρός του έδειξε προς το σίτι.

Ο μπαρμπέρης μου έκανε στροφή εξήντα τοις εκατό προς το σίτι, σήκωσε τα χέρια κατά πενήντα τοις εκατό και με ανοιχτές τις παλάμες— σύμφωνα με την εθνική μας χειρονομία—φώναξε μ' όλη του τη δύναμη: “Νάσα ... και δέκα τοις εκατό από μένα, ρε μπλάτζες, που μας έχετε τρελάνει με τα περσέν!”

Ο νεαρός από το μπίρο δεν περίμενε να του απαντήσει ο Σέμης.

Άφησε ένα φέιγ-βολάν πάνω στον πάγκο κι έφυγε.

—Πού πήγε αυτός από το μπίρο;

—Μόλις σε είδε να γίνεσαι μελιτζανής από τα νεύρα σου, φοβήθηκε κι έφυγε αφήνοντας αυτό το φέιγ-βολάν.

Ο Σέμης διάβασε φωναχτά: “Σύμφωνα με το πόρισμα έρευνας διακεκριμένου ψυχίατρου, ενενήντα τοις εκατό των ανδρών στην Αυστραλία πάσχουν από νεύρωση αριθμών και ποσοστών. εβδομηνταπέντε τοις εκατό είναι αλλεργικοί στα στεγαστικά δάνεια. εξηνταπέντε τοις εκατό παίρνουν για δώρο στη γιορτή τους ένα πιεσόμετρο για να προσέχουν την άνοδο της πίεσης, η οποία κατά ογδόντα τοις εκατό ακολουθεί την άνοδο των τιμών της βενζίνης. ενενήντα πέντε τοις εκατό των Ελλήνων της Αυστραλίας παθαίνουν νευρικό κλονισμό κάθε φορά που ακούνε τους εκδρομείς συμπατριώτες πολιτικούς να δηλώνουν ότι ήλθανε εδώ για να μελετήσουν τα προβλήματα της παροικίας. και εκατό τοις εκατό των πολιτών της Αυστραλίας χάνουν τον αυτοέλεγχό τους κάθε φορά που η κυβέρνηση ανακοινώνει ότι σειρά τώρα για ιδιωτικοποίηση έχουν τα ... δημόσια ουρητήρια!”

Ήταν η σειρά μου να φύγω. Έτσι όπως έτρεμε από τα ποσοστά των νεύρων του με το ξυράφι στο χέρι, η σωματική μου ακεραιότητα κινδύνευε ... εκατό τοις εκατό!

Το Κάπι του Σέμη

Nοέμβρης, πρώτη Τρίτη του μήνα. Εθνική γιορτή στη Βικτώρια.

Τι “Australia Day”, “Anzac Day” και πράσινες αεροσουνοδοί. Μιλάμε για το Μέλμπουρν Καπ, μάιτ, το μεγαλύτερο γεγονός στη ζωή των Μελβουρνιωτών και μάλιστα των Ελλήνων Μελβουρνιωτών.

Όλα τρέχουν την πρώτη Τρίτη του Νοέμβρη. Άλογα, άνθρωποι,

δολάρια... Τα πάντα κάνουν ραν, που λέει και ο κουρέας μου, ο Σέμης.

Τρέχουν τα καθαρόαιμα και μαζί τους τρέχουν να τα “παγκάρουν” οι λεφτάδες και οι μη λεφτάδες, οι συνταξιούχοι, οι ανάπηροι, οι άνεργοι. τρέχουν μανάδες και παιδιά, παπάδες και καντηλανάφτες, πρόεδροι και αντιπρόεδροι, όλοι τρέχουν. άλλοι στον ιππόδρομο του Φλέμινγκτον και άλλοι στο TAB—το νόμιμο πρακτορείο στοιχημάτων το οποίο θα ήταν παράνομο αν η κυβέρνηση δεν έπαιρνε τα ποσοστά της από τις εισπράξεις. Ευτυχώς, δηλαδή, γιατί δεν μπορώ να φανταστώ 14 εκατομμύρια συλλήψεις για παράνομα στοιχήματα.

Οι ουρές στα γραφεία του Ταμείου Ανεργίας, που κι αυτά είναι κλειστά τη μέρα του Μέλμπουρν Καπ, ωχριούν μπροστά στις ουρές στα πρακτορεία στοιχημάτων.

Καθώς “μελετούσα” τις δυνατότητες των αλόγων που θα έλυναν το οικονομικό μου πρόβλημα, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Σέμης. —Είσαι για Φλέμινγκτον, μάιτ; Έχω ένα πολύ σίγουρο τίπι! Νο λουζ. Εγώ προσωπικά δεν πάω στις ρέσες αλλά στο Μέλμπουρν Κάπ πάντα ποντάρω, είναι το έθιμο, κουλτούρα, μάιτ, κουλτούρα! Μπορούσα τώρα εγώ, σαν καλός Μελβουρνιώτης, να μην τηρήσω τα έθιμα; Πώς είναι δυνατόν να τρώω σουβλάκι με τζατζίκι και να χορεύω καρσιλαμά, για τη διατήρηση των ελληνικών μας εθίμων, και να μην παίζω στο Μέλμπουρν Καπ; Τι σόι Ελληνο-Αυστραλός πολίτης θα ήμουνα;

—Πάρε και το μπλοκάκι σου για να σημειώσεις τα ντιτάλες σου, μου λέει ο μπαρμπέρης μου.

Πήγα στο μπαρμπέρικο. Ήδη ο Σέμης ήταν έτοιμος και με περίμενε. Από το μέσα πόμολο είχε κρεμάσει την ταμπέλα με το “Κλειστόν λόγω Μέλμπουρν Καπ” και από το λαιμό κρέμασε ένα ζευγάρι κιάλια που, μαζί με το πέτσινο σακάκι που φορούσε, τον έκαναν να μοιάζει με το Ρόμελ καλεσμένο σε μπάρμπεκίου της Κεντρικής Κοινότητας.

Πάνω στον πάγκο είδα ένα μεγάλο πανέρι με φρούτα.

—Θα πάρουμε και τη φρουτιέρα μαζί μας; ρώτησα.

—Ποια φρουτιέρα, ρε μάιτ; Το καπέλλο της Σάσας είναι. Θα πάει κι αυτή στο Φλέμινγκτον με την γκέλφρεντ για το Κάπι.

Ξεκινήσαμε για το Φλέμινγκτον. Δυο τετράγωνα παρακάτω σταματήσαμε.

—Τζαστ ε σέκεν, πάμε μέσα στο TAB να παγκάρω ένα τίπι σε άλλη ρέσα και φύγαμε.

Μπήκαμε μέσα στο ναό των στοιχημάτων, συμπληρώσαμε την κάρτα και μπήκαμε στην ουρά για να πληρώσουμε το στοίχημα.

—Κάνε λουκ, ρε μάιτ, πού πάνε τα λεφτά που δίνει το γκάβερμεν, μου λέει ο μπαρμπέρης μου. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι άνεργοι, πενσιούχοι αναπηρίας και βάλε. Τα παίρνουν από το γκάβερμεν και τα δίνουν πάλι πίσω. Τον βλέπεις εκείνον με το μπαστούνι; Τον γνωρίζω τον μπλάτζα. Παίρνει σύνταξη ανίκανου για εργασία και προπονει μια ομάδα στη σόκα. Έβαλε μια κατοστάρικη πάνω σ' ένα άλογο, στη ρέσα για το Μέλμπουρν Καπ.

—Το όνειρο του εύκολου κέρδους, προσπάθησα να του εξηγήσω.

—Ποιο όνειρο, ρε μάιτ; Κάνε λουκ εκείνη τη γριά που παγκάρει μια πενηντάρικη. Τη βλέπω στη σουπερμάρκετ, αγοράζει ένα

φρατζολάκι γι' αυτήν, τέσσερες κονσέρβες σκυλοτροφή και κρατάει την πενηντάριχη για να την παίξει στις ρέσες. Υποφέρουμε, λέει, οι συνταξιούχοι. Όταν ακουμπάνε τις πενηντάριχες στα άλογα, στα πόικις και στα λαχεία τι θα τους μείνει μετά;

—Μια φορά το χρόνο είναι, ρε Σέμη. Τι άλλο μπορούν αυτοί να περιμένουνε τώρα. Να τα βάλουνε στην τράπεζα για τα γεράματά τους;

—Μια φορά το χρόνο μας τα παίρνει και η εφορία, μάιτ. Αλλά το κόλπο είναι σμαρτ. Σου τα δίνει το γκάβερμεν από τη μια σε επίδομα και από την άλλη σου τα παίρνει πίσω με τα λαχεία και τις ρέσες.

Φτάσαμε τελικά στο παραθυράκι. Έβαλα πέντε δολάρια στο τίπι που μου έδωσε ο Σέμης.

—Το νάμπα σέβεν θα παίξεις στο Μέλμπουρν Κάπ, νο λουζ! Στο Φλέμινγκτον γινόταν ο χαμός, μάιτ. Δεν ξεχώριζες τα Ντάτσουν από τα Ρολς Ρόις και τη φρουτομαρκέτα από τα καπέλλα των γυναικών, που γυροφέρνανε μασουλώντας σάντουιτς με κοτόπουλο και πίνοντας σαμπάνια με την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θα τους έπιανε κάποια κάμερα της τηλεόρασης ή κάποιου ριπόρτερ εφημερίδας.

Ήρθε η μεγάλη στιγμή. Τα άλογα ήταν πολύ ήρεμα. Αυτοί που είχαν αφηνιάσει ήταν αυτοί που βάζανε στοιχήματα.

Ξαφνικά ορμάει κάποιος πάνω στον μπουκμείκερ με υψωμένο το χέρι. Θα έχασε το άλογο που πόνταρε και πάει να τον δείρει, είπα μέσα μου.

“Νάμπα φάι, ουάν θάου...” ουρλιάζει και δίνει στον μπούκη το “θάου” (χίλια δολάρια) για να πάρει εκείνο το χαρτάκι με τα ορνιθοσκαλίσματα που ποτέ δεν μπόρεσα να διαβάσω τους αριθμούς που έγραφε σ' αυτό ο μπούκης.

Τα άλογα στηθήκανε στην αφετηρία, ο Σέμης στήθηκε στο ραδιοφωνάκι του και ο τρελάκις με το “θάου στο νάμπα φάι” κοίταζε το τσιμέντο και περίμενε με στημένο το αυτί στα μεγάφωνα.

Χτυπάει το κουδούνι και ορμήσανε τα καθαρόαιμα για τη μεγάλη ρέσα. Ο “θάου” άρχισε να ξεφυσάει: “σσσσσ ... σσσσσ...”

Ύστερα από τρεις ανατάσεις της πίεσης, τέσσερις παρά λίγο καρδιακές προσβολές και δεκάδες κοσμητικά επίθετα στους τζόκεϊς, τα καθαρόαιμα τερμάτισανε. Ο “θάου” έγινε μελιτζανής. Το άλογο που ποντάρισε ήλθε τέταρτο με φώτο-φίνις και αφού αποκάλεσε την τύχη του ... ιερόδουλη, έσκισε το χαρτάκι με το στοίχημα.

Το τίπι που μου έδωσε ο Σέμης, ούτε που τερμάτισε.

—Νέβερ μάιν, μάιτ, είχαμε μεγάλο μπετλάκι. Θα κερδίσουμε στο επόμενο Κάπ, μου είπε.

Αυτό ήταν λοιπόν το έθιμο, για τη διατήρηση του οποίου ο κοσμάκης παγκάρισε σε μια μέρα 135 εκατομμύρια δολάρια σε μια κούρσα αλόγων.

Πώς λοιπόν να μην καθιερωθεί σαν “εθνική γιορτή” το Μέλμπουρν Κάπ, σε μια χώρα στην οποία οι δημόσιες αργίες είναι το μεγαλύτερο πολιτικό δικαίωμα που έχει ο πολίτης; Δεν τον ενδιαφέρει αν η Αυστραλία έχει δημοκρατικό, βασιλευόμενο ή δικτατορικό πολίτευμα. Αρκεί να έχει τις βασικές εθνικές του γιορτές, όπως το Μέλμπουρν Κάπ.

Μπιζνεσγούμαν

Τρέλα είναι, μάιτ, μ' αυτές τις γυναίκες, τρέλα που θα περάσει,

πού θα πάει, δεν πρόκειται να κάνει λαστ φορέβερ! Έτσι και δε σταματήσει θα βλέπουμε εμείς τους άλλους ανάποδα, φώναξε ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, μόλις μπήκα μέσα στο “Σαλόν”, και καθώς πήρα θέση στην αστροναυτική μου καρέκλα και άπλωνε πάνω μου τη σαβανοπετσέτα, συνέχισε:

—Να ψηφίζουν θέλανε, ψηφίζουνε. να βάλουν φωτιά στα σουτιέν τους θέλανε, τη βάλανε. ίδια γουέντζα με τους άντρες ζήτησαν, την πήραν. Θέλουνε λέει την ανεξαρτησία τους, και έχουν τρελάνει και τη δικιά μου μ' αυτό το ιντεπέντεντ θινγκ. Μόνο μαλλιά σήμερα; Νο γόρις.

Όταν συζητάς με τον μπαρμπέρη μου, πρώτα αυτός σου δίνει την απάντηση και μετά κάνει εσύ την ερώτηση!

—Ξέρω τι θα μου πεις, γιατί φωνάζω, ράιτ; Φωνάζω γιατί η δικιά μου θέλει τώρα να γίνει μπιζνεσγούμαν. Το φαντάζεσαι, ρε μάιτ; “Σέμη” μου λέει, “το σπίτι δε με χωράει ένιμο”. “Χάσε μερικά κιλά να σε χωρέσει”, της λέω. “Έχω κάτι στο μυαλό μου”, λέει και όταν σου λέει η γυναίκα σου ότι έχει κάτι στο μυαλό της η κατάσταση μπερδεύεται και καλό θα είναι να κάνεις και μια χημική ανάλυση στον καφέ σου το πρωί. Στέντι το κεφάλι για να μη σου πάρω κανένα αυτί, ασιτί.

—Μπορεί να της συμβαίνει κάτι.

—Ράμπις! Νάθινγκ, μάιτ. “Θέλεις να πας χολαντάι στην Ελλάδα;” τη ρωτάω, “όχι”, μου λέει. Τη ρώτησα αν θέλει να με κάνει ντιβόρς, “να όχι, θέλω να γίνω μπόσεννα σε δικό μου σόπι”, μου απαντά. Γύρνα το κεφάλι λίγο δεξιά, τερίφικ.

—Θέλει ν' ανοίξει δικό της μαγαζί;

—Ασιτί, μάι φρεντ. Εγώ νόμισα ότι είναι σάμθινκ ρονγκ με το μυαλό της. Μπιζνεσγούμαν η Σάσα; Και το σπίτι ποιος θα το κάνει λουκ άφτα; Δε γίνεται.

—Μπορεί να έχει ταλέντο για μπίζνες η γυναίκα, μπορεί να κρατά από σόι εμπόρων.

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Ποιο σόι εμπόρων γιου τοκ αμπέοτ; Ο πατέρας της είχε τραπεζάκι στην Κολόμβου και πούλαγε ακονόπετρες για ξυραφάκια: “Περάστε κύριοι να δείτε τη μαγική ακονόπετρα που δίνει στο ξυραφάκι σας ζωή για τρεις χιλιάδες ξυρίσματα, με εγγύηση των μεγαλύτερων εργοστασίων της Ευρώπης!”

Της λέω να της βάλω έναν πάγκο με λουλούδια έξω από το στέσιο, δε θέλει. Της λέω να στήσει το πρώτο πράιβετ παγκάρι στην εκκλησία, που είναι και φαντάστικ ιδέα, και τα έξοδα θα είναι μόνο ένα φάιβ περσέν. “No”, μου λέει. Θέλει ν' ανοίξει γυναικεία μπουτίκ. Να μπει στο ραγκ-τρέιντ. Μουβ απ λιγάκι, δατς γκουτ.

—Δεν είναι και άσχημη ιδέα.

—Το ξέρω γι' αυτό κι εγώ το σκέφθηκα λιγάκι σμαρτ. Παρασκευές, λέω μέσα μου, λείτ νάιτ σόπιν, θα κλείνει στις εννιά και θα είναι στο σπίτι στις έντεκα. οπότε έχω πλέντι τάιμ να βλέπω το κόλπο ... γιου νόου!

—Είδες τη διαφήμιση για το Έιντς;

—Νο γόρις. Τώρα δε φοράω κολόνια Γιοβάν, φοράω προφυλακτικό Ντουρέξ με Νονόξινολ! Βέρι σάιφ, νο πρόμπλεμ.

—Και το άνοιξες το μαγαζί;

—Γιε. Τι να έκανα; Μ' έφαγε. Το γέμισε κουρελόπανα, που τα λένε φουστάνια, έβαλε μέσα και κάτι ξεβαμμένα μπλου τζιν και μια ταμπέλα: “Μιζ Σκαντζόχοιρος”. Κάναμε και το όπενινγκ, στείλαμε τα ινβιτέσια σ' όλους τους μεγάλους της παροικίας. Ήλθανε με τις γυναίκες τους, φάγανε τσίκεν, ήπιανε σαμπάνια, αλλά κανένας μπλάτζας δεν αγόρασε τίποτα.

—Πάει καλά η επιχείρηση;

—Τι καλά, ρε μάιτ; Μπήκαμε μέσα. Έδινε στις γκέρλφρεν βερεσέ και στο μαγαζί δεν έμπαινε τίποτα. Το έκλεισα. Είσαι ρέντι, με γεια σου.

—Δε γίνεται ν' αναλάβει το κουρείο για να γλυτώσουμε κανένα δολάριο;

—Μάιτ, για τις γυναίκες εδώ στην Αυστραλία, αν θέλεις να είσαι καλός χάζμπαντ και να προσφέρεις κάτι στη γυναίκα σου για να σου πει και θενκιού, πλας ν' αφήνει και πρόφιτ, μία μόνο είναι η μπίζνα που ταιριάζει στην ψυχολογία της, που κάνει φιτ στις παραδόσεις μας και είναι και το φυσικό τους περιβάλλον.

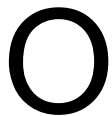
—Ποια είναι αυτή, ρε Σέμη;

Ο μπαρμπέρης μου, μ' απελευθέρωσε από τη σαβανοπετσέτα, τίναξε τις τρίχες, και καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα, μου έδωσε μια πολύ φιλοσοφημένη απάντηση:

—Χάμπουργκες—Φις εν Τσιπς—Τέικ Αγουέι, μάιτ, και να το γράψεις αυτό!

—Τόγραφα, με κάποια επιφύλαξη βέβαια, γιατί η ζωή μας εδώ δεν είναι μόνο φις εν τσίπς, είναι και μπάρμπεκκιου, και επιτροπές, και αναμορφωτικές παροικιακές δημοκρατικές δυνάμεις, και κούρεμα χόρτου, και Λονσντέιλ Στριτ με το Ελληνικό Φεστιβάλ της σούβλας, σπασίματος πιάτων και αρκουδιάρικων τραγουδιών. Τόσοι χώροι υπάρχουν μέσα στους οποίους μπορούν να μπουν οι γυναίκες και μάλιστα σε ηγετικές θέσεις και να μας απαλλάξουν από τους καρεκλοκένταυρους της παροικίας.

Μολοχομαϊντάν!

οι ειδικοί σε ο,τιδήποτε, έχουν ένα κακό. Λένε κάτι και

μετά το ξεχνάνε. Ρίχνουν την μπανανόφλουδα κι όποιος την πατήσσει την πάτησε.

Εμάς, όμως, μας πιάνει πανικός μ' αυτά που λένε. Λέει κάποιος “σοφός” ότι “όποιος κοιμάται όρθιος έχει λιγότερες πιθανότητες να προσβληθεί από καρκίνο” και νάμαστε όλοι να παριστάνουμε

το Γιόγκι και να σηκώνουμε όρθια τα κρεβάτια να μην πάθουμε τη ζημιά.

Τι τόθελε τώρα ο άλλος ο ειδικός να πει προχθές ότι “η κρατική τηλεόραση θα πρέπει να παίρνει και διαφημίσεις αν θέλει να επιβιώσει” και να ανάψουν τα αίματα του μπαρμπέρη μου; Μόλις κάθισα στην αστροναυτική μου καρέκλα και άπλωσε πάνω μου τη σαβανοπετσέτα, άρχισε ένα νευρικό ψαλίδισμα στον αέρα, και σε απόσταση τριών χιλιοστών από το αυτί μου, που το φοβήθηκα.

—Λέγε, φωνάζει με το που άρχισε να ψαλιδίζει.

—Σταμάτα το αεροψαλίδισμα.

—Ατσίτ, μάιτ, έπεσε και το τελευταίο φρούριο της ελεύθερης τηλεόρασης.

—Πουλήσανε το Κανάλι 2;

—Χειρότερα, μάι φρεντ. Βγήκε ένας από αυτούς τους εξπέρτους και λέει ότι για να μην κάνει μπανκράπ το Έι-Μπι-Σι θα πρέπει να παίρνει διαφημίσεις! Δατς κρέιζι, μάιτ. Να τα πάρω λίγο ον δι τοπ; Νο γόρις.

—Και τι πειράζει αν παίρνει διαφημίσεις;

—Τι πειράζει; Αρ γιου νατς, ρε; Αν πάρει το Κανάλι 2 διαφημίσεις θα πάρει και το Ες-Μπι-Ες.

—Θα περιορίσει όμως τα έξοδά του.

—Μάιτ, τα έξοδά του τα πληρώνουμε εμείς με τα ταξέσια. Όσο υπάρχουν φορολογούμενοι θα υπάρχουν και κρατικές υπηρεσίες.

Έτσι και κάνουμε κικ δι μπάκετ όλοι μαζί, νο μο ταξ, νο μο γκάβερμεν, νο μο νάθινγκ. Κάνε το κεφάλι λιγάκι λεφτ, ατσίτ. Τι να τις κάνει τώρα τις διαφημίσεις το Κανάλι 2 ή το Ες-Μπι-Ες;

—Δε λέω, οι διαφημίσεις...

—Τι δε λές, ρε μάιτ; Φαντάζεσαι δηλαδή να έχεις αράξει στο κάουτς, να βλέπεις στο Κανάλι Μηδέν το ελληνικό πρόγραμμα για το ινφορμέσιο της παροικίας, και την ώρα που δείχνει τις βίβες των πετυχημένων Ελλήνων μπίζνεσμεν, στη Μελβούρνη, να σου διακόπτουν το πρόγραμμα με διαφημίσεις για ... κόντομς; Πώς θα αισθάνεσαι εσύ μετά; Νο γκουτ, ράιτ; Της γυναίκας μου, της Σάσας, της αρέσουν τα γκρικ μούβις, εκείνα με το Νίκο Ξανθόπουλο και δώδεκα τραγούδια του Καλδάρα. Να κόβουνε δηλαδή το “Πετραδάκι πετραδάκι” και να μου βάζουνε διαφήμιση για το “σούπα σοφτ χαρτί για τον τραλαλά μας”; Νο λάικ, μάι φρεντ. Να τα πάρω λίτλεμπιτ μορ; Γιε; Γιου δι κάστομα.

—Είναι κι αυτό μια οικονομική λύση, λέω, και τον ανάβω πάλι.

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Εγώ δεν πληρώνω ταξ; Δε θέλω να κάνουνε μπρέικ στις ταινίες. Στην Ελλάδα είναι μπιούτι. Τα κομέρσια τα βάζουνε πριν και μετά το σόου. Εδώ τα πετάνε όπου θέλουνε. Έτσι θα γίνει και με το Ες-Μπι-Ες. Θα βλέπουμε, να πούμε, τη συναυλία “Μπακαλάκος τραγουδά Μπροστάني Μπλουζ” και πάνω στο ρεφρέν, “όλα τα σφάζω όλα τα μαχαιρώνω”, θα πετάγεται ο άλλος στο σκριν για να μας μιλήσει για ντογκ φουντ. Νο φέαρ, μάιτ.

Το ψαλίδισμα έγινε πιο έντονο καθώς το ψαλίδι έφθασε σε απόσταση πέντε χιλιοστών από το αυτί μου. Του είχα πει μόνο μαλλιά, όχι αυτιά. Έπρεπε λοιπόν να συμφωνήσω με τον μπαρμπέρη

μου για να σώσω το SBS και το αυτί μου.

—Έχεις απόλυτο δίκιο, ρε Σέμη, πάει πολύ με διαφημίσεις.

—Μα είναι τώρα νάις να έχουμε διαφημίσεις στο Κανάλι του μετανάστη; Ένα καναλάκι μας έμεινε κι αυτό πάνε να μας το χαλάσουνε.

Άσε που αν αρχίσει να παίρνει διαφημίσεις το Ες-Μπι-Ες για την τηλεόραση, μπορεί ν' αρχίσει να παίρνει διαφημίσεις και για το ράδιο 3ΕΑ και ν' ακούμε τους εκφωνητές του Σίδνεϊ—γιατί από εκεί κάνουν, δυστυχώς, κουμάντο—να μας λένε: “Τρώτε μολόχες, ενισχύουν την ακοή. Μολόχες για να ακούτε καλύτερα και μαϊντανό για να θυμάστε ακόμη καλύτερα τα παροικιακά γεγονότα, όπως τα ακούτε από το δικό σας σταθμό, στη δική σας γλώσσα. Με ένα χάπι Μολοχομαϊντάν τα ακούτε όλα και θυμάστε για χρόνια το τι γίνεται στην ελληνική παροικία.”

—Δε νομίζω ότι θα φτάσει μέχρι το ράδιο το κακό.

—Εγώ σου λέω, μάιτ, ότι θα φτάσει και κάνε και ένα γκάλοπ για να δεις πόσοι θέλουν διαφημίσεις στο κρατικό τι-βι. Είσαι ρέντι, με γεια σου και φιφτίν μπακς.

Νομίζω ότι πρέπει να κάνω ένα γκάλοπ για την ακρίβεια στα κουρεία, γκρίνιαξα.

Φεύγοντας όμως το ξανασκέφθηκα. Ίσως να έχει δίκιο ο μπαρμπέρης μου. Πρέπει να κάνω μια δημοσκόπηση και θέτω το ερώτημα από τώρα:

“Αξίζει να διακόπτουνε τον Ψάλτη ή τον Μπακαλάκο ή τη Ρένα για να διαφημίζουνε το “Μολοχομαϊντάν” και τα προφυλακτικά 101

MIA ΖΩΗ ... ΕΛΛΗΝΕΣ

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 101

“Ντούρεξ με Νονόξινολ 09;”

Και όπως θα έλεγε ο Σέμης: “Σου κάνω κουέστιο, ρε μάιτ!”

Χαζοχαρούμενοι!

Aυτή η οργανωτική επιτροπή των Ολυμπιακών του Σίδνεϊ

το 'χει βάλει πείσμα να κάνει απσέτ τον μπαρμπέρη μου, το Σέμη.

Δεν είναι βέβαια τα πανάκριβα εισιτήρια για το οποίο ήδη έχει λάβει θέση ο μπαρμπέρης μου κάνοντας “ντεκλέρ” ότι δε θα πάει στο Σίδνεϊ για να δει τα “γκάιμς των πολυεθνικών”. Αυτό που αναστάτωσε το Σέμη ήταν η είδηση ότι στην τελετή της λήξης των Αγώνων θα κάνουν την εμφάνισή τους ... γουρουνόπουλα και “χαζοχαρούμενοι”.

Τη φωτεινή αυτή ιδέα τη συνέλαβαν οι διοργανωτές όταν έξιψαν τα κεφάλια τους: “Ρε μπόις, με τι θα κλείσουμε την τελετή της λήξης, έχετε καμιά καλή ιδέα;” Κάποιος πέταξε την ιδέα για επίδειξη των ταινιών που είχαν διεθνή επιτυχία. Να παρουσιάσουνε δηλαδή τους πρωταγωνιστές στην τελετή της λήξης.

“Είσαστε με τα καλά σας, ρε; Γουρουνόπουλα και τραβεστί στους Ολυμπιακούς; Δεν πάει, ρε μάιτ, θα μας γιουχάρουνε.”

“Εγώ το βρίσκω φάιν ... άλλωστε κουλτούρα θα δείξουμε”, είπαν και το αποφάσισαν.

Τώρα τι σχέση έχουν τα γουρουνόπουλα και οι “χαζοχαρούμενοι” με την τελετή λήξης, μόνο η οργανωτική επιτροπή το ξέρει.

Δεν πρόλαβα καλά καλά να μπω μέσα στο “Χερντρέσινγκ Σαλόν Γιούνισεξ δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα” και να καθίσω στην αστροναυτική καρέκλα και ο μπαρμπέρης μου, απλώνοντας πάνω μου τη σαβανοπετσέτα, έβαλε τις φωνές:

—Δε μου λες, ρε μάιτ, κάνεις φόλοου τα νιους ναι ή όχι;

—Τι έγινε; ρωτάω.

—Τι έγινε; Το κομίτι που κάνει οργαναίζ τους Ολυμπιακούς έχει κάνει μιξάπ τους Αγώνες με το Σόου της Μελβούρνης, μάιτ. Μόνο μαλλιά σήμερα; Ινοράιτ.

—Γιατί τους έκανε μιξάπ;

—Γιατί κανένας δεν τους έκανε εξπλάιν τη διαφορά, μάιτ, άλλο Ολυμπιακοί κι άλλο το Μέλμπουρν Σόου.

—Εννοείς την αγροτική έκθεση;

—Ατσιίτ. Θα βγάλουνε, λέει, στην τελετή της λήξης, για το μεγάλο πάρτι, γουρουνόπουλα και χαζοχαρούμενους να κάνουν παρέλαση γιατί, λέει, είχανε επιτυχία στα μούβις ... κάνε λίγο απ το κεφάλι, μπιούτι.

—Ποιοι είναι οι χαζοχαρούμενοι;

—Αυτοί, ρε μάιτ, οι “γκέι”...

—Εννοείς τους τραβεστί;

—Γουάτς δι ντίφερενς, όλοι αυτοί χαζοχαρούμενοι είναι.

—Γι’ αυτό είσαι απσέτ;

—Απσέτ, λέει! Τι σχέση έχουνε, ρε, οι Ολυμπιακοί με τα πιγκς και τους χαζοχαρούμενους με φουστάνια και θα τους βάλουνε στην τελετή; Το φαντάζεσαι, μάιτ, την ώρα που θα παραδώσει ο δήμαρχος του Σίδνεϊ την Ολυμπιακή σημαία στο δήμαρχο της Αθήνας να έχει λέφτ και ράιτ ένα γουρουνόπουλο κι έναν χαζοχαρούμενο γιατί, λέει, είναι μέρος από την “κάλτσα” της Αυστραλίας;

Φαντάζεσαι τα μίλιονς που θα βλέπουν το Σαμαράγκ να λέει στο τέλος: “Κάνω ντεκλέρ δι κλόζιν οφ δι Σίδνεϊ γκαίμς και καλάω όλα τα γιουθ, γουρουνόπουλα και χαζοχαρούμενους να έλθουν σε τέσσερα χρόνια στην Αθήνα;”

Δηλαδή, έτσι όπως πάμε, ρε μάιτ, θα δούμε στα νιους ότι σε λίγο θα έχουμε και Ολυμπιακούς των χαζοχαρούμενων; Κάνε μουβ το κεφάλι λίγο ιν φρον να καθαρίσω σβέρκο. Ατσιίτ, μάιτ, είσαι ρέντι, με γεια σου και φιφτίν μπάκς.

—Όταν οι Αθάνατοι της ΔΟΕ μας ξεφουρνίζουν κάθε μέρα ότι μπορεί οι Ολυμπιακοί Αγώνες να ξεκίνησαν στην Ελλάδα αλλά σήμερα ανήκουν σ’ όλο τον κόσμο, όλα μπορεί να συμβούν. Έτσι και η Αυστραλία, μπορεί να προγραμματίζει να γίνει διεθνώς ρεζίλι.

—Και θ’ αφήσουμε το κοντρόλ της χώρας σε γουρουνόπουλα και χαζοχαρούμενους;

—Δημοκρατία έχουμε, λέω στον μπαρμπέρη μου που είχε αρπάξει την αλογόβουρτσα και μου έγδερνε το σβέρκο.

—Δημοκρατία; Γουάτ δημοκρατία, ρε μάιτ! Θα σου πω σάμθινκ και να το γράψεις...

—Πες το.

—Στη δημοκρατία της Αυστραλίας υπάρχει μόνο ένα ρουλ, μάιτ

Δι Στρατός Υπόθεση

Η αστροναυτική μου καρέκλα στο “Χεντρέσιν Σαλόν

Γιουνισέξ δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα” του Σέμη, ήτανε στη θέση της, η σαβανοπετσέτα με περίμενε, ο τακτικός Πανκ ήταν κι αυτός στη δική του την καρέκλα, έτοιμος να του κάνουν τα μαλλιά τετραχρωμία με χρώματα που ταιριάζανε στα ψυχικά του βάιμπς.

Όταν του τελείωσαν το διαχωρισμό χρωμάτων, το κεφάλι του θύμιζε έκρηξη σε εργοστάσιο μαρμελάδων και πραγματικά ανησύχησα για τα ψυχικά βάιμπς του παιδιού.

Όλα ήταν εκεί, λοιπόν, εκτός από τον μπαρμπέρη μου το Σέμη. Στο πόδι του ήτανε ο γιος του ο Νικ.

Γκουτ μπόι ο Νικ. Μου έλεγε τα καλύτερα λόγια γι' αυτόν ο Σέμης. Με τα διπλώματά του στο χερντρέσινγκ, με Μπάτσελορ οβ Αρτς ή “Μπεκιάρης Καλών Τεχνών” όπως έλεγε ο μπαρμπέρης μου, με τις καδένες γύρω απ' το λαιμό και στο χέρι, με σκουλαρικάκι στ' αυτί, με κατσαρό μαλλί, με τα όλα του.

—Χάι, θείο, είσαι ο ριπόρτερ φορ δι γκρικ εφημερίδα, ράιτ; Είμαι ο Νικ, Σέμης γιος, μου συστήθηκε στη χαρακτηριστική διάλεκτο του απόφοιτου “πρότυπου” ελληνικού απογευματινού εκπαιδευτηρίου Μελβούρνης.

Είχε όλα τα χαρίσματα του πατέρα του. Κάνει την ερώτηση και δίνει ο ίδιος την απάντηση.

—Γιε, ξέρω, μοιάζω με τον νταντ, ράιτ; Δι μήλο άντερ δι μηλιά, που λένε. Ο νταντ μου είπε για σένα. Είναι έξω σήμερα και θα σου τα κόψω εγώ, μου λέει.

Ανατήχιασα! Για μερικά δευτερόλεπτα φοβήθηκα ότι το “γλωσσικό χάσμα επικοινωνίας” πατέρα και γιου θα είχε άσχημες συνέπειες για την ανατομία μου, αλλά ο Νικ με καθησύχασε.

—Ριλάξ θείο, κάτσε ον δι καρέκλα και νο γόρις. Έχω ντιπλόμα στο χερντρέσιν από το κόλετζ. Ξέρω, θα με ρωτήσεις πού έμαθα τα ελληνικά και αν έχω πάει στην Ελλάδα, ράιτ; Μουβ γιορ τσιν απ, μπιούτι.

Ήθελα να τον ρωτήσω για το πτυχίο κουρέα που είχε πάρει από το κόλετζ, αλλά ο “μπεκιάρης καλών τεχνών” μου άλλαξε την ερώτηση.

—Θα με ρωτήσεις αν έχω πάει στην Ελλάδα, ράιτ;

—Ράιτ, του απαντώ.

—Νο Γκρις φορ μι, θείο. Θέλω να πάω. Ο νταντ μου λέει ότι είναι νάις το Σεπτέμπερ στη Θεσσαλονίκη με την Έκθεση.

Θέλω να πάω στα μπουζούκια, να δω τον ΠΑΟΚ, γιου νόου...

Αλλά δεν πάω ... κάνε λίγο απ το κεφάλι, μπιούτι.

—Γιατί, ρε Νίκο;

—Γιατί είναι δι στρατός υπόθεση. Ο νταντ μου λέει ότι μόλις πάω εκεί θα με πάρουν στο άρμι. Εγώ γεννήθηκα εδώ στην Αυστραλία, ράιτ; Γιατί να πάω στο στρατό στην Ελλάδα; Τι θα με κάνουν

εμένα, δεν έχουν άλλους εκεί;

Κάνω δεύτερη προσπάθεια για να μιλήσω αλλά “δι μήλο άντερ δι μηλιά” με κόβει.

—Ξέρω τι θα πεις, μπορώ να πληρώσω και να μην πάω, ράιτ; Ρονγκ, θείο. Δεν μπορώ. Γεννήθηκα το σεβεντιπού και δεν μπορώ να πληρώσω. Το νάσιοναλ σέρβις είναι, ασαμμ ... πώς το λένε ... κομπάλσορι, γιου νόου.

—Υποχρεωτική.

—Δατς ιτ! Απ λίγο το κεφάλι σου. Λούκινγκ γκουτ. Μπορείς να το γράψεις αν θέλεις. Αγαπάω την Ελλάδα. Δεν την είδα ποτέ αλλά ο μπαμπάς λέει να την αγαπάω. Οκέι, θέλω να πάω εκεί αλλά σαν τούριστ, όχι σαν στρατιώτης. Άμα γίνει πόλεμος, λέει ο νταντ, πρέπει να πάω γιατί θα με θέλει η Ελλάδα. Αν με θέλει και η Αυστραλία πρέπει και δω να πάω. Όλοι οι μεγάλοι θέλουνε να πάμε στον ελληνικό στρατό. Γουάι; Θέλουνε αυτοί να πάνε για χολαντάι στην Ελλάδα και αντί να πάνε στα μπουζούκια να τους πάνε στα ... ασαμμ ... στα μπάραξ ... πώς το λένε;

—Στρατόπεδο.

—Δατς ιτ. Έχω ακούσει από τους μεγάλους φορ δι Γκρικ στρατό. Στο τρέινινγκ, λένε, σε βάζουν να κάνεις το κοκόρι πάνω σ' ένα δέντρο και να μετρήσεις το γήπεδο μ' ένα σπύρτο. Δατς στούπετ, θείο.

—Έλα, ρε Νίκο, μην τα πιστεύεις αυτά, παραμύθια είναι, του λέω και θυμήθηκα τα καψόνια στον Άραξο.

—Νο θείο, δεν πάω! Θέλω να πάω στην Ελλάδα και να κάνω εντζόι, όχι να φωνάζω κικιρίκι πάνω στα δέντρα φορ δι καψόνι, που λέει ο νταντ. Οκέι, είσαι ρέντι. Με γεια σου, που λέει και ο νταντ.

—Ρε Νίκο, θα πας για πάντα στην Ελλάδα; τον ρώτησα καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα.

—Νό, έχω γκουτ μπίζνες εδώ. Μόνο για χολαντάι ... αλλά δι στρατός υπόθεση...

—Ξέρεις ότι μπορείς να μείνεις εκεί για έξι μήνες χωρίς να σε πειράξει κανένας;

—Νο άρμι, νο καψόνι;

—Νο μπουλ! Μετά όμως από έξι μήνες σε πιάνει ο νόμος για τον στρατό. Μην ξεχνάς ότι έχεις διπλή υπηκοότητα και όταν βρίσκεσαι εκεί πρέπει να συμμορφωθείς με τους εκεί νόμους.

—Ποιος έκανε βόουτ τους νόμους και έχουμε τώρα εμείς εδώ τράμπολ;

—Η γενιά του πατέρα σου. Τι σου χρωστάω για το κούρεμα;

—Φιφτίν ντόλαρς φορ γιου...

—Νικολάκη, νομίζω ότι ένα χρονάκι στο στρατό θα σου έκανε καλό. Θα μάθεις και τι θα πει αφραγκία για να μη μας γδέρνεις στο μέλλον. Άκου φιφτίν ντόλαρς!

—Σόρι θείο, άλλο δι στρατός κι άλλο δι μπίζνες, μου πετάει δι Μπεκιάρης Καλών Τεχνών. Ίδιος ο πατέρας του. Δι μήλο άντερ δι μηλιά...

Ίσως όμως να έχει και λίγο δίκιο ο Νικολάκης κι ας με λέει και θείο. Όταν μάλιστα επιτρέπεται να εξαγοράσεις τη θητεία σου, τότε πάνω από τον πατριωτισμό και τα εθνικά συμφέροντα μπαίνει

το δολάριο.

Όπως θα μου έλεγε και ο Σέμης: “Σου το έλεγα, ρε μάιτ. Φερστ το δολάριο και άφτα τα υπόλοιπα!!”

Ψηφίστε ... Ιντερνέτ

Καθότανε πάνω στην αστροναυτική μου καρέκλα και είχε

πάρει ένα ονειροπόλο ύφος κοιτάζοντας το ταβάνι.

Το κυπροκούδουνο που είχε κρεμασμένο πάνω από την πόρτα τον έβγαλε από το ονειροπόλημα. Μπήκε πελάτης μέσα στο μαγαζί και ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, φόρεσε το επαγγελματικό χαμόγελο το οποίο μισόσβυσε όταν είδε ποιος μπήκε στο μαγαζί.

—Καλησπέρα, είπα και ετοιμάστηκα να πάρω θέση.

—Καλώς την πένα, μου πετάει ειρωνικά και με την εφημερίδα που κρατούσε στο χέρι ρίχνει δυο σφαλιάρες στην καρέκλα για να φύγουν τίποτα τρίχες.

“Κάθισε”, μου λέει, και νάτο το σκερτσόζο τίναγμα των χεριών για το άπλωμα της σαβανοπετσέτας επάνω μου. “Κουρεματάκι;”

—Γιατί το ονειροπόλο ύφος; τόλμησα να ρωτήσω.

—Διαβάζω ότι η ελληνική κυβέρνηση πάει για εκλογές, μάιτ, λέει ο μπαρμπέρης μου με το ψαλίδι μισάνοιχτο δίπλα στ' αυτί μου. Σήμερα όλα είναι οτομάτικ, μάλι φρεντ. Οι βουλευτές, οι πρέζιντεντς, όλοι κάνουν ότι τους πει η κομπιούτα. Πού είναι εκείνη η παλιά εποχή με εκλογές στην πατρίδα, μουρμουρίζει ο μπαρμπέρης μου και παρέσυρε και μένα στο ονειροπόλημα.

Αλήθεια, μάιτ, είχε το δικό της ρομαντισμό η προεκλογική περίοδος τον παλιό “καλό” καιρό στην Ελλάδα!

Από τη μια τα μεγάφωνα πάνω στα αυτοκίνητα με εκείνο το “Λαέ της Ελλάδας, μην ακούς αυτούς, άκου εμάς...” Από την άλλη εκείνα τα μπαλκόνια στην πλατεία Αριστοτέλους και τους αβανταδόρους του πενηντάρικου να φωνάζουν από κάτω: “Αρχηγέ μας, σώσε την Ελλάδα!”

Γεμάτοι οι δρόμοι και τα καφενεία με τις προκηρύξεις, με τους κουλουρτζήδες που φωνάζανε δίπλα στο χωροφύλακα υπηρεσίας: “Εδώ το φρέσκο, το νόμιμο, το δημοκρατικό κουλούρι” και πρασίνιζε από τσατίλα το “όργανο της τάξεως”, γιατί λόγω προεκλογικής περιόδου δεν είχε δικαίωμα να τους συλλάβει.

Μάλιστα, μάλι φρεντ, μπορεί να μην είχαμε δημοκράτες πολιτικούς, είχαμε όμως δημοκρατικά κουλούρια ... και ακόμη πιο δημοκρατικά ... κεσεδάκια με γιαούρτι.

Πάνε αυτά, μάιτ, πέρασαν στην ιστορία.

Σήμερα δεν έχουμε αβανταδόρους, έχουμε τα γκάλοπ. Δεν έχουμε προκηρύξεις, έχουμε διαφημίσεις στις εφημερίδες, στο ράδιο και στο τι-βι. Δεν έχουμε μπαλκόνια—κάτι λίγα που κι αυτά χάνονται σε λίγο—έχουμε τηλεόραση και σκηνοθέτες, έχουμε τους καθοδηγητές των πολιτικών στην προεκλογική περίοδο. Αυτοί στην πραγματικότητα δίνουν τη μάχη. Δεν έχουμε κόντρες με

τα μεγάφωνα, έχουμε “τηλεοπτικό ντιμπέιτ”. Δεν έχουμε ψιθυρίσματα στο αυτί από το σύμβουλο, έχουμε το επιτελείο της στρατηγικής της προεκλογικής εκστρατείας του κόμματος. Αυτοί θα αποφασίσουν πώς θα μιλά ο υποψήφιος, από ποια πλευρά η φάτσα του τον δείχνει πιο τίμιο στην κάμερα, σε ποιες περιπτώσεις θα χαμογελά στην τηλεόραση.

Ο υποψήφιος πρωθυπουργός δεν ανήκει πλέον στο λαό, ανήκει στο “μάρκετινγκ”, στους επαγγελματίες της προώθησης προϊόντος. Γι’ αυτούς, το “ίματζ τιμ”—που λένε και στα ... ελληνικά—στη

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 111

σημερινή εποχή του “μάρκετινγκ”, ο υποψήφιος δεν είναι άνθρωπος, είναι προϊόν.

—Κύριε πρόεδρε, όταν δίνετε συνέντευξη στην τηλεόραση, ποτέ δε θα κάθεστε στην πολυθρόνα με ανοιχτά τα πόδια.

—Ναι, αλλά δεν μπορώ, ρε παιδιά, οι αιμορροΐδες με πεθαίνουν.

—Πάρτε τρία υπόθετα ή καλύτερα, να είσαστε όρθιος. Η όρθια στάση σας πάει, φαίνεστε πιο ευθύς χαρακτήρας, πιο προσιτός στο λαό, πιο δικός τους. Και μη σηκώνετε το πάνω χέιλος πολύ όταν χαμογελάτε, γιατί φαίνονται οι γέφυρες οι οποίες δείχνουν ότι η υγεία σας δεν είναι πέρφεκτ.

—Και τι είμαι, ρε σεις; Άλογο για πούλημα;

—Κύριε πρόεδρε, θέλετε ψήφους;

—Και βέβαια!

—Τότε θα κάνετε αυτό που σας λέμε. Εμείς θα σας βγάλουμε πρωθυπουργό, όχι ο λαός. Αυτές οι σημειώσεις είναι οι υποσχέσεις που θα δώσετε και θα τηρήσετε, και αυτές που θα ξεχάσετε. Πρώτες πάνε πάντοτε αυτές που θα ξεχάσετε. Όταν σας γιουχάρουνε σε δημόσιο χώρο θα χρησιμοποιείτε το χαμόγελο νούμερο πέντε χωρίς να λέτε τίποτα, απλά θα κουνάτε το κεφάλι από δεξιά προς τα αριστερά. Αν παρατραβήξει το γιουχάισμα θα χρησιμοποιείτε το χαμόγελο νούμερο δέκα, τραβηγμένα τα χείλια χωρίς να φαίνονται τα δόντια σας. Το χαμόγελο αυτό σημαίνει: “Γιουχάρετέ με, ρε άτιμοι, αλλά όταν βγω θα σας γιουχάρω εγώ.”

—Αυτό ήταν όλο;

—Όχι κύριε πρόεδρε, έχουμε κι άλλα. Τα μωρά. Θα τα παίρνετε αγκαλιά με το ύφος του στοργικού πατέρα. Δε θα ρωτάτε ποτέ το μωρό πώς το λένε. Τη μάνα θα ρωτάτε, αυτή ψηφίζει, όχι το μωρό.

—Ναι, αλλά την περασμένη φορά ένα με κατούρησε! Και μου είπαν ότι είναι γούρι.

—Δεν ήταν γούρι, σαμποτάζ ήτανε.

—Ήταν αχρείο σαμποτάζ.

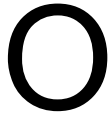
—Όταν περπατάτε στο πεζοδρόμιο, για να γνωριστείτε με το λαό, δε θα σταματάτε ποτέ. Έτσι και σταματήσετε, γίνεστε αμέσως στόχος για τον κεσέ με το γιαούρτι. Αν σας βρει ο δράστης δε θα σηκώνετε το χέρι να τον καρπαζώσετε όπως την άλλη φορά. Το χέρι θα το σηκώνετε μόνο για χαιρετισμό.

—Ναι αλλά το καθίκι ήθελε να μου πετάξει κι άλλο.

—Δεν είναι καθίκι, ψηφοφόρος είναι. Όταν μιλάτε μπροστά στο μικρόφωνο ποτέ δε θ’ αρχίζετε με το “Λαέ...” θ’ αρχίζετε με το “Φίλοι μου...” Λαός είναι μετά τις εκλογές.

—Ρε παιδιά, αισθάνομαι σαν κουρδισμένο αρκουδάκι.
—Αν χάσετε τις εκλογές θα αισθάνεστε σαν μαύρη μελιτζάνα, κύριε πρόεδρε.
—Και το πρόγραμμα, το θέμα, οι υποσχέσεις;
—Αυτά εμείς θα τα κανονίσουμε. Εμείς θα σας γράψουμε τι θα πείτε.
—Σα να ήτανε καλύτερα από το μπαλκόνι, ρε παιδιά, είχαμε επαφή με το λαό και δε φθάνανε μέχρι εκεί τα κεσεδάκια.
—Αυτά ανήκουν στο παρελθόν, κύριε πρόεδρε.
—Καλά, ρε, λόγο δε θα εκφωνήσω στο λαό;
—Όχι, θα κάνετε μόνο ντιμπέιτ, γιατί στα χάπενινγκ των εκλογών σήμερα μετράει μόνο το ίματζ. Το δικό σας “Χου ιζ Χου” το έχουμε σε σπέσιαλ πείτζ στο γουέμπ.
—Ρε παιδιά, σε ποια γλώσσα μου μιλάτε;
—Ελληνικά, κύριε πρόεδρε.
—Και ο λόγος μου προς το λαό; Οι υποσχέσεις; Από πού θα φωνάξω τα “Θα” μου;
—Από το Ιντερνέτ!
—Θα με κάνετε και κομπιούτερ τώρα;
—Αυτό απαιτούν τα προεκλογικά χάπενινγκ, κύριε πρόεδρε. Το λόγο σας θα μπορούν τώρα να τον βρουν στο Ιντερνέτ, να τον διαβάσουν και να σας ψηφίσουν.
—Και τι λέω, ρε παιδιά, στο λαό;
—Το λόγο σας θα τον βρείτε στο: www.SotirasElladas.gr
Το κυπροκούδουνο πάνω από την πόρτα του “σαλόν” μας έβγαλε από το ονειροπόλημα.
Ο πανκ, με τα τρία σκουλαρίκια στη μύτη, μπήκε στο κουρείο και κάθισε στη διπλανή καρέκλα για να κάνει τα μαλλιά του τετραχρωμία.
—Σόρι, μάιτ, αλλά οι εκλογές τον παλιό καλό καιρό ήταν μπιούτιφουλ ... κάνε το κεφάλι λίγο ιν φρον να τελειώσω, ατσίτ. Με γεια σου, είσαι ρέντι, μου λέει ο μπαρμπέρης μου και καθώς ετοιμαζόμουν να βγω τον άκουσα να ρωτάει τον πανκ:
“Φορ κάλα σεπαρέσιο, μάιτ;”
“Γιεεε...”
“Αρ γιου Άιρις;” τον ρωτά ο Σέμης.
“No, Έλληνας είμαι, θείο.”
“Γιου Γκρικ ... και είσαι έτσι ρε;”
“Γιε, το Σατουρντάι έχουμε ελέκσιονς φορ δι δημαρχία και θέλω να έχω νιου ίμιτζ στο Ιντερνέτ!”
“Είσαι και συ υποψήφιος, ρε μάιτ;”
“Γιε...”
“Ποιο κόμμα, Λέιμπα ή Λίμπεραλ;”
“No, είμαι στο πάρτι για το Φρίντομ στα Μαλλιά.”
Το ψαλίδισμα ακούστηκε πολύ νευρικό. Μετά άκουσα τη μηχανή του κουρέματος και βγήκα βιαστικά από το μπαρμπέρικο πριν γίνω μάρτυρας του εγκλήματος που ήταν έτοιμος να κάνει ο Σέμης.
Γουέμπ, Ιντερνέτ, Ίματζ, Ντιμπέιντ. Κάπως έτσι ξεκινάνε σήμερα οι προεκλογικές εκστρατείες. Ψυχρές, άψυχες, μελετημένες και οργανωμένες από τα σαΐνια του μάρκετινγκ.
Καλωσορίσατε στη γενιά του Ιντερνέτ!

Γουέικ-απ, ωρέ ... Έλληνες!

κουρέας μου ο Σέμης είναι φιλήσυχος άνθρωπος. Σπάνια

γίνεται απσέτ εκτός και συμβεί κάτι που απειλεί τα εθνικά μας συμφέροντα, πρώτα τα ελληνικά βέβαια και μετά τα αυστραλέζικα.

Για να μου τηλεφωνήσει στις εννιά το πρωί, βέρι απσέτ, κάτι απειλούσε τα ελληνικά συμφέροντα!

—Εσύ είσαι; μου λέει μόλις σήκωσα το τηλέφωνο.

—Εγώ είμαι..., του λέω.

—Έλα αμέσως στο σόπ ... είναι ετζέρμενσι, μάιτ.

—Δεν χρειάζομαι κούρεμα, του λέω.

—Γουάτ κούρεμα γιου τόκιν αμπέοτ, ρε μάιτ. Μας φάγανε το νησί οι μπλάτζες. Σέι νο-μο κι' έλα πάνω.

Όταν μπήκα μέσα στο “Χερντρέσινγκ Σαλόν Γιουνισέξ Δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα” και τον είδα, τον φοβήθηκα. Είχε πάρει ένα ανοιχτό μελιτζανί χρώμα, το αριστερό βλέφαρο ήταν κατεβασμένο μέχρι τη μέση του ματιού σαν μισοκατεβασμένο ρολό καταστήματος, ενώ το άλλο είχε κολλήσει με το φρύδι και άφηγε το μάτι ορθάνοιχτο. Στα χέρια του κρατούσε μια βιντεοταινία...

—Τους έχω γραμμένους, μάιτ. Αύριο πάω στο Τσάνελ Νάιν και θα τους πω: “Γουάτ μινς τούρκις ερλάιν του Πάρος άιλαντ, ρε μπλάτζες; Για κάντε μου εξπλάι πλιζ...”

116

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 116

—Θα μου εξηγήσεις τι έγινε;

—Θα σου εξηγήσω. Κάνε λουκ, μου λέει και βάζει την ταινία στο βίντεο.

Η βιντεοταινία έδειχνε την Πάρο.

—Ε, την Πάρο δείχνει ... ποιο το πρόβλημα;

—Ποιο το πρόβλημα; Κάνε λουκ, θα φριζάρω την πίκτσα για να δεις τι γράφει:

“Στην Πάρο σας πάει η Τουρκική Αεροπορία...”, έγραφαν οι λεπτομέρειες για το κόστος και τη μεταφορά.

—Θα είναι διαφήμιση από κανένα τούρκικο ταξιδιωτικό πρακτορείο, ηρέμησε, του λέω για να τον καλμάρω.

—Ποιο πρακτορείο και ποια διαφήμιση, ρε μάιτ. Από πότε δηλαδή πάνε στην Ελλάδα κι από κει στην Πάρο με τούρκις ερλάινς οι Αυστραλοί τουρίστες; Με Κουάντας πάνε ή με Ολυμπιακή. Και κάτι άλλο, μάιτ. Κάνε λίσεν ... ακούς να λένε το γκρικ άιλαντ; Νο μάιτ, ούτε μια φορά...

—Δηλαδή πάνε να το περάσουνε για ... τούρκικο;

—Ατσιτ μάιτ, μας το κάνανε το τζόπι με τα Σκόπια, τώρα πάνε να μας κάνουνε το τζόπι με τα νησιά μας οι μπλάτζες. Άκου στην Πάρο με τούρκις ερλάινς! Πού τα βρήκανε ρε τα τζάμπο;

—Λες κι εδώ να είναι ...

—Φίγκα της ΣΙΑ; Χάντρε περσέν μάιτ. Μας σταματήσανε την Ολυμπιακή από την Αυστραλία για να κάνουν πους την τούρκις

ερλάιν. Μας δουλεύουνε μπροστά στα μάτια μας. Και είναι και σμαρτ οι μπλάτζες. Δε λένε το γκρικ αίλαντ, λένε το ετζιαν αίλαντ. Για να μπερδεύουν τους αγγλοσάξονες. Εμείς όμως το παίζουμε και κύριοι. Μπα δεν είναι τίποτε, νότσιου γόρι διαφημισούλα είναι, λέμε, θα περάσει. Νεξτ γουίκ θα μας πούνε ότι η τούρκις ερλάιν μας πάει στη Ρόδο, άφτα θα μας πηγαίνει στη Θάσο και σε λίγο μάιτ στο Αιγαίο θα πηγαίνεις από δω μόνο με τούρκις ερλάιν. Μαστ ντου σάμθινγκ! Νο γκουτ έτσι!

—Εγώ λέω να κάνουνε αυτό που έκανε ο Άκης με τους Σκοπιανούς...

—Δηλαδή;

—Για να τους δείξουμε πόσο μπροστά είμαστε απ' αυτούς, να τους στείλουμε τον υπουργό του Αιγαίου, σαν μια ακόμη χειρονομία καλής θέλησης και να τους χαρίσει καναδυό φέρι μπόουτ, για δρομολόγια στα νησιά μας για να μην αναγκάζονται να χρησιμοποιούν αεροπλάνα. Όπως έκανε ο Άκης με τους Σκοπιανούς που τους χάρισε τα τζιπ τα Μερσεντές. Και να τους πούμε ότι δεν θα λένε στις αγγλικές διαφημίσεις “Πάρος αίλαντ” αλλά “Πάρος δε γκρικ αίλαντ” γιατί αν συνεχίσουν το ίδιο βιολί θα τους τραβήξουμε δυο μπάρμπεκκιου διαμαρτυρίας και δεν θα ξέρουν πού να κρυφτούνε.

—Έξελεν μάιτ. Εμείς σε κάτι τέτοια είμαστε πολύ εξπέρριοι αλλά να ... πότε με τις ταυτότητες, πότε με τα τζιπ στους Σκοπιανούς, με τη λατινική αλφαβήτα, και με τα νησιά μας, όλο εμείς οι εδώ φωνάζουμε...

—Πρέπει...

—Γιατί πρέπει ρε μάιτ;

—Γιατί οι πολιτικοί που έρχονται εδώ εκδρομή από την Ελλάδα, μας λένε ότι εμείς οι εδώ είμαστε πιο Έλληνες από τους εκεί, άρα πρέπει να φωνάζουμε περισσότερο.

—Μπούλνταστ! Γουάτσεμέτα γουιθγιού; Και οι εκεί τι θα κάνουνε, θα το παίζουνε βέρι κουάιτ και βέρι σιβιλάιζ; Νο γκουτ έτσι.

Μαστ ντου σάμθινγκ οι δικοί μας μάιτ.

—Να στείλουμε στην Αθήνα ένα ... φαξ, λέω για να τον καλμάρω.

—Ατσιίτ μάιτ. Ένα στον πρέζιντεν, ένα στον πραιμίμιστα και ένα στο μίνιστα του Αιγαίου...

—Πολύ ωραία...

—Και τι θα λέει το φάξι;

—“Γουέικ-απ ... ωρέ Έλληνες! Μας κλέβουν τα νησιά μας!!”

—Ατσιίτ, μάιτ. Έξελεν ... Αϊ λάικ!!!

Mελβουρνιώτικο καλοκαίρι. Σάμερ χολιντέις, μάιτ, σχολικές

διακοπές, έξοδος προς τα παράλια γενικώς.

Έχεις πάρει τα χολαντάι σου. “Θα κάνω ρηλάξ τώρα”, λες μέσα σου, “θ’ αράξω κάτω από τη βερικοκιά μου, θα πίνω τα ούζα μου, θ’ ακούω Τρίο Μπελκάντο και δεν πα να κάνει το Πακιστάν άλογο την Αυστραλία στο κρίκετ!”

Αυτά μουρμούριζε και ο Σέμης ο μπαρμπέρης μου καθώς κρέμαγε το ταμπελάκι, από τη μέσα μεριά της πόρτας του, “Χερντρέσινγκ

Σαλόν Γιουνισέξ δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα”, με το νότις:
“Κλειστόν για φορ γουίκς.” Μάλιστα μου τηλεφώνησε κι όλας:
“Το έκανα κλόουζ το μαγαζί, μάιτ. Έλα στο σπίτι να πιούμε ένα ούζο, να σε παίζω κι ένα πινάκλι”, μου λέει.
Πήγα, Κυριακή απομεσήμερο. Κανένας! Μανταλωμένο το σπίτι.
Μόνο μια γάτα ήταν στην πόρτα και μια αναποδογυρισμένη γλάστρα.
Το “μέσιτζ” σκέφτηκα. Σήκωσα τη γλάστρα και νάτο το χαρτάκι με το μήνυμα: “Σόρυ, ρε μάιτ, φύγαμε για κάμπινγκ. Θα κάνω εξπλάιν άφτα. Σέμης.”
Σε δυο εβδομάδες γύρισε κι άνοιξε το μαγαζί. Δεν πρόλαβα να μπω μέσα και να καθίσω στην αστροναυτική μου καρέκλα και μ' αγριοκοίταξε.
—Σέι νάθινγκ, μάιτ, γιατί είμαι πολύ απσέτ.
—Πώς πέρασες στο κάμπινγκ; ρώτησα και το μετάνιωσα.
—Κάμπινγκ; Ποιο κάμπινγκ, ρε; Τιμωρία να λές!
—Γιατί, ρε Σέμη, τι έπαθες;
—Θα σου πω αλλά δε θα γράψεις τίποτα, ράιτ; Οφ δι ρεκόρ, που λέτε...
—Δε ρέκορντ.
—Ένι χέο ... με κάνεις πρόμες;
—Εντάξει.
—Ήμουνα ρέντι, ρε μάιτ, ν' αράξω κάτω από τη βερικοκιά μου στο μπακ γιάρι, με τα ούζα μου, το Τρίο Μπελκάντο μου, να κάνω ρηλάξ ... όταν έρχεται η μίσες και φωνάζει: “Σέμη, πάμε κάμπινγκ.” Χέβα γκουτ τάιμ, της λέω. Να αφήσω μαλλί ή να το κοντύνω κι άλλο; Νο; Γιου δι κάστομα. Πάω, που λες, να βάλω ένα ούζο, μου παίρνει το μπουκάλι. Νο κάμπινγκ, νο ούζο, μου λέει. Την κάνει τώρα σαπόρτ και ο γιος: “Καμόν ντάαντ, λετς γκόου φορ δι κατασκήνωση, θα κάνουμε και φίσινγκ φορ δι μπινγκ ψάρια.”
—Τελικά υποχώρησες;
—Τι να έκανα, ρε μάιτ; Να την ακούω να μουρμουρίζει σ' όλα τα χολαντάι; Κάνε λίγο απτ το κεφάλι, ασιίτ.
—Και πού πήγατε τελικά;
—Μη ρωτάς πού, πόσοι να λες.
—Ήρθανε κι άλλοι;
—Να μη σε τα λέω...
—Να μου τα λες.
—Πάνω που είπα οκεί, ρε μάιτ, παίρνει η δικιά μου τηλέφωνο την γκέρλφρεν: “Σούζι, μπορώ να πάρω το έσκι σου γιατί το δικό μου είναι του σμολ;” της λέει. “Πάτε κάμπινγκ;” ρωτάει η γκέρλφρεν. “Γιε”, λέει η δικιά μου. “Ερχόμαστε κι εμείς καλέ, έχουμε μεγάλο έσκι, είναι κομέρσιο, που λένε”, λέει η γκέρλφρεν, μάιτ. “Εξελεν”, λέει η δικιά μου, κι από τρεις που ήμασταν γίναμε οχτώ. Μην κάνεις μουβ, θα σου πάρω τ' αυτί. Μπιούτι.
—Εντάξει, είχες αντίπαλο και για το τάβλι.
—Ω γιε, όχι έναν, τρεις!
—Τελικά πόσοι μαζευτήκατε;
—Ήρθανε άλλοι τέσσερις, ρε μάιτ, γιατί η γκέλφρεντ της δικιάς μου έστειλε το μέσιτζ σ' όλη την παρέα: “Πάνε κάμπινγκ αυτοί, καλέ, και μεις δεν ξέραμε νάθινγκ”, λέει και μέχρι να ξεκινήσουμε, ρε μάιτ, γίναμε ολόκληρο караβάνι. Οχτώ μεγάλοι,

οχτώ κουτσούβελα, τέσσερα αντίσκηνα, τρία έσκι “κομέρσιαλ”, είκοσι κουβέρτες, τρεις σούβλες, έξι μπουκάλια ούζο, τρία τάβλι, δεκατέσσερις κατσαρόλες, έξι γκαζόλαμπες, τρία μομπίλε μπάρμπακιου, τέσσερα καθικάκια, τρεις λαστιχένιες βάρκες, δέκα καλάμια για ψάρεμα, 20 κασέτες με τσάμικα, δυο στεσιοβάγκον, ένα μίνι μπας κι ένα σεντάν. Καραβάνι σου λέω. Γύρνα λίγο δεξιά, μπιούτι.

—Τελικά ξεκινήσατε ή περιμένατε να σας δώσει άδεια η τροχαία;

—Θα ξεκινούσαμε, αλλά δεν ξέραμε πού θα πηγαίναμε.

Ρόζμπατ έλεγε ο ένας, Τορκί ο άλλος, Σορέντο η μια, Φίλιπ Άιλαντ η άλλη. Ο Νικ, ο Κύπριος, ήθελε να πάμε στην ... Κύπρο, κι εγώ έκανα ένα σατζέστιο να πάμε στα σπίτια μας. Στο τέλος, ρε μάιτ, κάναμε βόουτ και ξεκινήσαμε για το ... Λέικς Έντρανς! Κάνε μουβ απ λιγάκι, ατσίτ.

—Τουλάχιστον ξεκινήσατε...

—Ξεκινήσαμε, ρε μάιτ, αλλά μέχρι να φτάσουμε ιδρώσαμε.

Φερστ, μας έκανε στοπ η αστυνομία και μας ζητούσε το πάσπορτ!

—Γιατί;

—Νόμισε ότι ήμασταν ρεφιουτζίδες από το Φίτζι. “Κάνετε ρονγκ πορεία, η Κανμπέρα είναι από την άλλη μεριά”, μας έλεγαν. Άσε που κάθε δυο χιλιόμετρα σταματούσαμε γιατί τα πιτσιρικά θέλανε να κάνουνε “ουίουι”. Τελικά φτάσαμε!

—Ωραίος ο χώρος για κάμπινγκ;

—Τι κάμπινγκ, ρε μάιτ! Λες και ήμασταν σε ... πολυκατοικία.

Ο ένας πάνω στον άλλον. Σαν ρεφιουτζί καμπ ήτανε. Μουβ λίγο ιν φρον το κεφάλι, μπιούτι. Σο, μόλις βάλαμε τις τέντες, ο Κύπριος που είχε αράξει πάνω στο χορτάρι βάζει τις φωνές: “Με έκανεν μπάιτ δι μπλάντι θινγκ. Με ετσιμπισεν ένας μέρμιγκος...” Το ακούνε οι γυναίκες, ρε μάιτ, παίρνουν τα μικρά και μπαίνουν στα κάρα. “Φεύγουμε, δεν καθόμαστε εδώ νο μορ”, έλεγαν. Έγινε του ματς φασαρία. Τα μωρά κλαίγανε, οι γουάιφς φωνάζανε, θέλανε να φύγουνε. ο Κύπριος κοίταζε το κόκκινο σποτ, εκεί που τον έκανε μπάιτ ο άτιμος ο μέρμιγκος. οι μισοί ξεφορτώνανε τα κάρα, οι άλλοι μισοί τα φορτώνανε πάλι για να φύγουνε. ο ένας μετρούσε τα μπουκάλια με το ούζο και τάβρισκε λειψά, ο άλλος φώναζε μου κάνανε πιντς τα φίσιν χουκ... Δεν άντεχα άλλο, ρε μάιτ. Πατάω ένα “σαααράααπ” και λέω: “Όποιος θέλει να φύγει ... γκούου χομ. Ενάφσενάφ, ρε μάιτ. Φύγανε όλοι και μ' άφησαν μόνο. Είσαι ρέντι, με γεια σου και φιφτίν μπαςκς.

—Μήπως τους χρέωσες πολλά στο κούρεμα και θέλανε να σ' εκδικηθούνε;

—No, ρε. Το μέσιτζ που πήρα ήταν “νο μο κάμπινγκ” ή αν θες να πας για κάμπινγκ, πήγαινε μόνος σου και μη λες νάθινγκ σε κανέναν, για να κάνεις γκουτ χολαντάι. Μπάρμπακιου με τους φίλους; γιε. Κάμπινγκ; νο. Να το γράψεις αυτό!

—Εσύ μου είπες να μη γράψω τίποτα!

—Έκανα τσέιντζ μάιντ, ρε μάιτ, Έλληνας δεν είμαι;

Κάτω τα χέρια απ' τη Μαρκέτα

εν πρόλαβα να καθίσω στην αστροναυτική μου καρέκλα

και ο μπαρμπέρης μου ο Σέμης άρχισε να μου κάνει καντάδα.

—Γκρεμίζουν ... τη Μαρκέτα την παλιά!...

—Την Αθήνα την παλιά, πήγα να διορθώσω αλλά δεν πρόλαβα ν' αποτελειώσω γιατί η σαβανοπετσέτα μου έκλεισε το λαιμό.

—No, μάιτ, τη μαρκέτα, το Βικτόρια Μάρκετ. Δεν τ' άκουσες στο ράδιο; Μόνο μαλλιά; No γόρις.

—Κάτι άκουσα σήμερα...

—Θα μπορούσα να του μπω στα ίσια του Πρέμιερ και να του πω: “Τι πας να κάνεις, ρε μάιτ;” Πας να μας σβήσεις δι μπεστ αναμνήσεις; Εδώ εμείς χαλάσαμε ζευγάρια παπούτσια στο πήγαινε έλα στη μαρκέτα και θ' αφήσεις τον κάθε μπλάτζα αρχιτέκτονα να σχεδιάζει ό,τι του κατεβεί στο κεφάλι; Τότε τι φωνάζαμε στις εκλογές: ‘Μπράκς και ξερό ... φαλάφελ’;”

Αλλά λέω άστονε, φρέσκος είναι να μην τον ζορίσουμε και φωνάζει σε καμιά συγκέντρωση “το Αλεποχώρι είναι ελληνικό” και την άλλη μέρα μας φορέσει καμιά κατοστάρικη στα ρέιτς!

—Τι ακριβώς είπαν;

—Φερστ θινγκ στα νιους, μάιτ. Θα γκρεμίσουνε τη Βικτόρια

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 124

Μάρκετ... Κοκάλωσα. Κάνε απ λίγο το κεφάλι, βέρι γκουτ. Θα γκρεμίσουν τη μαρκέτα μας, το μνημείο του μετανάστη και θα το κάνουν πολυκατάστημα; Τη Βικτόρια Μάρκετ; Μπα δε γίνεται, λάθος θ' άκουσα, κάποιο μιστέκι έγινε. Αλλά το ξαναείπαν. Για ...

τζαστ ε μίνιτ, ρε μάιτ, λέω. Πώς γκρεμίζεις μια ολόκληρη ιστορία, μια ολόκληρη ζωή; Πώς κάνεις σκρατς με μια μολυβιά το κέντρο του πολυπολιτισμού της Μελβούρνης;

—Το είπε ο Πρέμιερ αυτό;

—No, ο κομεντέιτς το είπε και ήτανε φερδίνκαμ, ρε μάιτ. Σιτ στράιτ, ασιίτ.

Δυο μνημεία μας μέινανε για να θυμόμαστε τα πρώτα μας χρόνια στη “μαύρη ξενιτιά”: Ο Σταθμός στη Φλίντερς Στριτ, που δίναμε ραντεβού, και η Βικτόρια Μάρκετ, που δίναμε υπόσχεση γάμου. Ράιτ;

—Ράιτ, του λέω. Ποιος έχει ξεχάσει εκείνα τα πρωινά του Σαββάτου στη Μαρκέτα;

—Όχι εγώ, ρε μάιτ. Για κάνε λίγο ριμέμπα...

Ανεπανάληπτες στιγμές. Η ατμόσφαιρα μύριζε κολόνια “Ολντ Σπάις”, “λάκα” για τα μαλλιά και μπκακαλιάρο.

Εκείνος: Ντυμένος με το καλό κουστούμι κρατούσε μια σακούλα με πράσα και παρακολουθούσε τον Κινέζο μην τον κλέψει στις μπανάνες.

Εκείνη: Λαμέ φουστάνι, ψηλά τακούνια, μαλλιά κούκος. Κρατούσε στο ένα χέρι το κάδρο με το δακρυσμένο κορίτσι, που δεν έλειπε από κανένα ελληνικό σπίτι, και με το άλλο τη φιλενάδα της, που κούτσαινε λιγάκι λόγω του ότι στα ψαράδικα της χαμογέλασε

τόσο γλυκά ο συμπάροικος σταθμάρχης των ραλγουάις, εν στολή, που από τη συγκίνηση γλίστρησε η γόβα πάνω σε κάτι λέπια και παρά λίγο να γίνει το σώσε στα ψαράδικα.

Εκείνη: Αγόραζε σέλινο.

Εκείνος: Πλησιάζει και πετάει το κουέστιο στ' αγγλικά: "Γιου Γκρικ;"

Εκείνη: Χαμηλό κοίταγμα στα παπούτσια του—το είχε διαβάσει στο *Ρομάντζο*: "Δείξε μου τα παπούτσια σου να σου πω ποιος είσαι."—και του απάντησε: "Γιε ... εσείς;"

Εκείνος: "Φορ σουρ, από τη Θεσσαλονίκη. Έρχομαι κάθε Σάββατο εδώ για σόπιν γιατί μου θυμίζει το Μοδιάνο."

Εκείνη: "Κι εγώ από εκεί είμαι."

Εκείνος: "Μέσα;"

Εκείνη: "Νάα όχι, από την Καρατζόβα. Πού δουλεύετε;"

Εκείνος: "Είμαι `λίντιχεν' στον Τομ Πάιπα."

Εκείνη: "Τι γουέντζα παίρνετε;"

Εκείνος: "Νο μπετ, εξήντα με οβερτάιμ. Εσείς πού δουλεύετε;"

Εκείνη: "Στο Ρίτσμον, οβερλόκα, έχει καλά λεφτά..."

Εκείνος: "Θέλετε να σας δώσω λίφτι;"

Εκείνη: "Ινοράιτ, θενκιού. Τι κάρο έχετε;"

Εκείνος: "Μονάρο."

Εκείνος: Ανοίγει το κάρο. Μέσα το ντεκορέσιο ήταν σάμθινκ ελς, μάιτ.

Η φιλενάδα: "Καλέ, είναι μπιούτιφο! Σαν τον επιτάφιο είναι στολισμένο!"

Το επόμενο Σάββατο ξαναβρεθήκανε στη Βικτόρια Μάρκετ.

Μόλις μπήκανε στα ντελικατέσεν εκείνος τη φίλησε.

Στα ψαράδικα την τσίμπησε, στην γκροσαριά τον έκανε κισ εκείνη και πίσω από τα άδεια κασόνια του μπακαλιάρου του ψιθύρισε:

"Με τσίμπησες, με φίλησες τώρα είμαι δικιά σου ... να κάνουμε αρρεβώνες το Σάββατο;"

—Ατσίτ, μάιτ, χιούμαν στόρι. Οι μισοί γάμοι, τότε, από το Βικτόρια Μάρκετ άρχιζαν. Και έρχεται τώρα ένας "ξύπνιος"

δημόσιος υπάλληλος και θέλει να γκρεμίσει το μνημείο μας!

Νο γουέι, μάιτ! Θέλει να γκρεμίσει κάτι ο μηχανικός; Ας

γκρεμίσει το σπίτι του! Γιου ρέντι, με γεια σου και φιφτίμ μπακς.

—Θυμάσαι πόσο έκανε τότε ένα κούρεμα;

—Μαστ ντου σάμθινκ για τη μαρκέτα, μάιτ. Να το γράψεις. Νο φέαρ!

Έχει δίκαιο ο μαρμπέρης μου. Μπορείς δηλαδή να συγκρίνεις μια γνωριμία στη Βικτόρια Μάρκετ πάνω σ' ένα μάτσο μαϊντανό και μια σακούλα πράσα, με μια άψυχη γνωριμία στην ιστοσελίδα του Ιντερνέτ; Νο γουέι, μάιτ.

Θα πάμε στη Βουλή, αν χρειαστεί, για να το πάρουν ζωντανό το μήνυμα όσοι ονειρεύονται να γκρεμίσουν το μνημείο μας.

—Ατσίτ, μάιτ. Το μέσιτζ είναι κλία.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΜΑΡΚΕΤ

ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΛΑΟ!

Εμείς μονοιασμένοι;

Είπα να στείλω μια επιστολή μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου

—E-Mail, που λέμε και στα ελληνικά—στην Ελλάδα, προς όλα τα “Υψηλά Πρόσωπα” που πρόκειται να μας επισκεφθούν στο 2000, δηλαδή πολιτικούς γενικά, καθηγητές, λογοτέχνες, ηθοποιούς, τραγουδιστές, τραγουδίστριες, μπουζουζήδες και να τους παρακαλέσω να μην πετάξουν καμιά βαριά κουβέντα και ξεσηκωθεί η παροικία.

—Ατσίτ, μάιτ! Έξελεν! Ένα λέτερ είναι του γκουτ ιδέα, μου λέει ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, και καθώς το ψαλίδισμα έφθασε πολύ κοντά στ’ αυτί μου, τ’ αποφάσισα.

Το διάβασα και στο Σέμη σε περίπτωση που θα ήθελε να προσθέσει κάτι:

Ξέρουμε, ρε παιδιά, ότι μας πήρατε χαμπάρι και ότι το πρώτο βαρύγδουπο μήνυμα—πολλοί το λέτε και “διαπίστωση”—που πρέπει να μας δώσετε για να μας αποπλίσσετε είναι εκείνο που λέτε ότι εμείς οι εδώ είμαστε πιο Έλληνες από τους εκεί!

—Μπιούτι, μάιτ, με διακόπτει ο μπαρμπέρης μου. Και συνεχίζω εγώ:

Εντάξει, το δεχόμαστε αυτό και μάλιστα το έχουμε αποδείξει και πρόσφατα με την Ολυμπιακή Αεροπορία. Εμείς, οι εδώ, κάναμε αγώνα για να πείσουμε τον Άγγλο ν’ αλλάξει γνώμη και

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 128

οι εκεί θα στείλουνε, λέει, την Ολυμπιακή ομάδα στο Σίδνεϊ με τη Singapore Airlines. Όμως το δεύτερο μήνυμα είναι εκείνο που μας ενοχλεί και μας αναστατώνει. Όταν δηλαδή σας πιάνει το συμβουλευτικό σας και μας λέτε: Να είστε μονοιασμένοι και όχι χωρισμένοι!

—No, μάιτ, αυτό δε λέγεται! Νάα όχι, μη, νο γκουτ!

Τόπτε τις προάλλες ένας επίσημος προσκεκλημένος σε γενική συνέλευση συλλόγου. Τι τόθελε και τόπτε; Πειράχτηκαν τα μέλη, γίνανε βέρι απσέτ και βάλανε τις φωνές: “Μα τι λέει ο μπλάτζας, εμείς μονοιασμένοι; Γουάτ γιου τόκιν αμπέοτ. Να πει δημόσια σόρι, γιατί δε θα τον καλέσουμε στο μπάρμπακιου.”

Θα μου πει τώρα κανένας VIP: Ναι αλλά οι αρχαίοι ημών πρόγονοι έλεγαν ότι εν τη ενώσει...

Με ξανακόβει ο μπαρμπέρης μου.

—Ποια “ενώσει” ρε μάιτ; Τι να την κάνουμε εμείς την ένωση; Αν ήμασταν ενωμένοι και μονοιασμένοι δε θα είχαμε όχι συλλόγους, ούτε παροικία. Αυτό να τους το γράψεις. Κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι και τελειώνω. Έτσι, γιου λούκινγκ γκουτ.

Εγώ συνεχίζω το διάβασμα:

Ξέρετε τι θα ήμασταν σήμερα, αν δεν τηρούσαμε τη μεγαλύτερη και σημαντικότερη παράδοση που μας άφησαν οι πρόγονοί μας; Νάθινγκ, μάιτ.

Ποια είναι η παράδοση; Δεν την ξέρετε; Η φαγωμάρα!

Τι να την κάνεις την ομόνοια; Αν ήμασταν μονοιασμένοι, τότε πώς θα είχαμε διπλούς συλλόγους;

Παράδειγμα: Βρεθήκανε δέκα συμπατριώτες από την Άνω Μηλίτσα. Να ιδρύσουμε, λένε, αμέσως σύλλογο!

“Να τον κάνουμε και ρετζιστρέσιο. Να βγάλουμε και καταστατικό.”

“Ρε μπόις, τι να το κάνουμε το καταστατικό; Δέκα είμαστε όλοι κι όλοι.”

“Γουάτ γιου τόκιν αμπέοτ, ρε; Γίνεται σύλλογος χωρίς καταστατικό;

Κι αν μας έλθει κανένας από την Κάτω Μηλίτσα και θέλει να γίνει μέμπας;”

“Νο γουέι. Νο μέμπες από την Κάτω Μηλίτσα. Είναι και λιγάκι ρεντ κάλα αυτοί...”

“Νο, ρε!”

“Φερδίνκαμ μιλάω.”

Και πάνω που ιδρύεται “Δε Χελλένικ Μπράδερχουντ οβ Άνω Μηλίτσα” νάτοι και οι από την Κάτω Μηλίτσα, που μάθανε ότι δεν

είναι γουέλκαμ στους Άνω, και κάνουνε ρετζιστρέσιο δικό τους σύλλογο: “Δι Παν-Χελλένικ Μπράδερχουντ οβ Κάτω Μηλίτσα”.

Στήνουν και τη λέσχη στο απέναντι κάφι κι αρχίζει η φαγωμάρα και τα γράμματα στις εφημερίδες και οι μηνύσεις και τα δικαστήρια και η απορία: “Γιατί, ρε, κρυφογελάει ο μπάριστας όταν διαβάζει το γράμμα μας;” Και τελικά, μάιτ, η ζωή μας αρχίζει να έχει ενδιαφέρον.

Και ιδρύουμε κι άλλους συλλόγους κι αν θέλουμε περισσότερο “άκσιον” στη φαγωμάρα ιδρύουμε και ποδοσφαιρικούς συλλόγους.

Εκεί να δεις ζωντάνια στη φαγωμάρα, ιδιαίτερα σε αγώνες τζούνιορς. Εκεί να δεις τη φαγωμάρα σ’ όλο της το μεγαλείο, όταν ο πατέρας δίνει “συμβουλές” στον παικταρά του: “Άθασααα ... μην αφήνεις να σε κάνει πας εκείνο το νάμπτα τεν, ρίχτου στο καλάμι...”

Και ακούει ο φάδας του νάμπτα τεν, κι αρχίζει ο καυγάς, και σταματάει το παιχνίδι, και τρέχουν οι πιτσιρίκοι να χωρίσουν τους πατεράδες τους: “Κάμααν ντάαντ ... νο φάιτς πλιζ, κάνε εντζόι δι αγώνα.

Μας κάνετε σπόιλ και το δικό μας το γκάιμ...” Και κρυφογελάνε οι μη Έλληνες πατεράδες που βλέπουν τον αγώνα, καθισμένοι στα εκδρομικά τους καρεκλάκια με το καποτί στο χέρι, και φωνάζουν που και που: “Ωωωωω, νάις σοτ Τσάρλεϊ!” “Φαντάστικ γκολ Ρίτσαααρντ!”

Και ζοχαδιάζεται ο δικός μας ο φάδας, ρέντι για φαγωμάρα:

“Γουάτ φαντάστικ γκολ, ρε μάιτ! Οφσάντ ήτανε και ο πούφτας ο ρεφ δεν το σφύριξε”, φωνάζει περιμένοντας να του μπει ο μη Έλληνας, αλλά αυτός μην έχοντας τις δικές μας παραδόσεις χαμογελά και γυρίζει στο διπλανό του, ενώ ο δικός μας τρέχει στην καντίνα να φαγωθεί με τον καντινιέρη.

—Η φαγωμάρα μας θρέφει, μάιτ. Αυτή κρατάει την παροικία ζωντανή. Γράψτο κι αυτό ... ξαναμπαίνει ο Σέμης.

Γι’ αυτό, κύριοι επίσημοι προσκεκλημένοι, όταν θα έλθετε στη Μελβούρνη αφήστε στην άκρη εκείνο το πατρωνάρισμα “Να είσαστε μονοιασμένοι”. Πείτε μας ότι εμείς οι εδώ Έλληνες χορεύουμε καλύτερο τσάμικο από τους εκεί, ότι οι πτήσεις της

Ολυμπιακής για την Ελλάδα θα γίνονται τέσσερις φορές την εβδομάδα από τα νησιά Βανουάτου και Φίτζι, πείτε μας ακόμη ότι θα γίνει φέτος η αδελφοποίηση της Καρατζόβας με την Τεχεράνη, μας αρέσουν κάτι τέτοια.

Εμείς θα σας αγκαλιάσουμε, θα σας κάνουμε και κάνα δυο μπάρμπεκιου, θα σας βγάλουμε κάτι ιστορικούς λόγους μιας ώρας και κάτι λεπτά ο καθένας—που δε θα βλέπετε την ώρα να βγείτε έξω στην αυλή γιατί αν δε σας έσπασαν τ’ αυτιά οι ιστορικοί λόγοι, θα σας έσπασε τη μύτη το μπάρμπεκιου—και θα βγείτε τόσες φωτογραφίες που δε θα αισθάνεστε τα μάγουλά σας

από τα χαμόγελα.

Γι' αυτό, πλιζ, μη μας λέτε: Να είμαστε μονοιασμένοι για να λύσετε τα προβλήματα σας...

—Μπιούτι, μάιτ! Είσαι ρέντι, λέει ο μπαρμπέρης μου και πάνω στο γδάρισμα του σβέρκου με τη βούρτσα συνεχίζει:

—Να γράψεις ότι δε θέλουμε να είμαστε μονοιασμένοι γιατί αλλιώς θα έχουμε τόσο κουάιτ που θα μας πειράξει. Όσο για τα προβλήματα, θέλουμε πλέντι. Γιατί αν δεν έχουμε προβλήματα, μάιτ, τι θα λύνουμε; Τα κορδόνια των παπουτσιών μας; Ατσίτ, μάιτ. Βάλε και το όνομά μου στο τέλος, μια και το γράψαμε τουγκέδα!

Ρεφιουτζήδες

Σ

άββατο μεσημέρι ήτανε όταν μπήκα μέσα στο “Χερντρέσιν

Σαλόν Γιουνισέξ δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα” και είδα το Σέμη να ετοιμάζεται να φύγει.

—Σόρι, μάιτ, του λέιτ, φωνάζει, κραδαίνοντας μια εφημερίδα.

—Για το κούρεμα ή για την εφημερίδα;

—Κλόζιν τάιμ, μάιτ ... αλλά ινοράιτ, κάτσε γιατί θέλω να σου δείξω κάτι στην εφημερίδα. Κάνε λουκ, ρε, να δεις τι άνθρωπο έχουμε για λίντα, νάμπα ουάν, ρε. Δεν ξέρω τι λέτε εσείς αλλά για μένα ο Χάουαρντ είναι γκουτ μπόι και πολύ φιλάνθρωπος. Η φιλανθρωπία του λυώνει παγόβουνο, μάιτ. Μέχρι και συνταγματάρχη στο Σαλβέισιον Αρμι γινότανε αν δεν ήτανε πολιτικός, ράιτ; Κάνε λίγο λέφτ το κεφάλι, μπιούτι.

—Ναι, αλλά...

—Τι αλλά, ρε, δε θυμάσαι την υποδοχή που έκανε στους ρεφιουτζήδες τους Κοσοβάρους. Τι δάκρυ κορόμηλο ήταν εκείνο, ρε μάιτ!

“Γουέλκαμ στη λάκι κάντρι, φίλες και φίλοι Κοσοβάροι...”, τους είπε. “Γουέλκαμ στη γη της επαγγελίας, στη χώρα που φέτος το 2000, όπως είχε κάνει πρόμες ο μεγάλος προφήτης μας ο Μπομπ Χοκ, κανένα παιδί της Αυστραλίας δε θα ζεί κάτω από το όριο της φτώχειας! Εντάξει, έκανε ένα μιστέκι ο άνθρωπος και έχουμε ένα

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 132

σμολ 16 περ σεν που δεν πρόλαβαν να βγουν από τη φτώχεια, αλλά το υπόλοιπο 84 περ σεν, όμως, του γκουτ περνάει.

Ξέρουμε ότι είσαστε άστεγοι αλλά νο γόρις. Για να μην αισθάνεστε άσχημα, θα σας συστήσουμε σε μερικές χιλιάδες δικούς μας άστεγους. Δικά μας τα έξοδα...”, τους είπε. Λοιπόν, μάιτ, τι του λές τώρα αυτού του ανθρώπου. Τον ψηφίζεις φορέβα ή όχι;

—Αυτό γράφει η εφημερίδα;

—Νο, σήμερα γράφει ότι ο λίντας της Αυστραλίας έκανε σκρατς αυτά που μας χρωστάνε η Αιθιοπία και η Νικαράγουα!

—Σοβαρολογείς;

—Φερδίνκαμ μιλάω, κάνε λουκ. Νάτο εδώ το λέει.

Έκανα λουκ και πραγματικά έτσι ήτανε. Η Αυστραλία, έλεγε η είδηση, σβήνει όλα τα χρέη της Αιθιοπίας και της Νικαράγουα!... Μα τι φιλανθρωπία είναι αυτή, ρε παιδιά; Μπορείτε να φαφантаστείτε

το σκηνικό;

Το γραφείο του Τρέζουρα με στίβες χαρτιών επάνω και ο ίδιος να προσπαθεί να βρει μια άκρη με το Τζι Ες Τι μουρμουρίζοντας: “Τι το ήθελα ο μπλάτζας το Υπουργείο Οικονομικών; Δεν έπαιρνα καλύτερα το Υπουργείο Υποθέσεων Εθνοτήτων; Τώρα θα ήμουν σε καμιά ελληνική ταβέρνα στη Μελβούρνη και θα περνούσα του γκουτ. Δεν θα είχα αυτόν τον πονοκέφαλο, το ρημάδι το φόρο και να τραβιέμαι μερόνυχτα να καταλάβω τι θέλει να πει αυτός που έγραψε τους κανονισμούς ότι για το σκορδοζούμι στον πατσά δεν πληρώνουμε Τζι Ες Τι, για το σκόρδο όμως πληρώνουμε;”

Ο Χάουαρντ μπαίνει στο γραφείο του τρέζουρα.

—Σόρι, ρε Πίτα, μήπως σε κάνω ντιστέρμπ; Εσύ τώρα θα είσαι και μπίζι με το Τζι Ες Τι.

—Προσπαθώ να βρω πού να βάλω Τζι Ες Τι στο τζατζίκι. Να βάλω στο σκόρδο ή στο γιαούρτι; Αυτοί οι Γκρικς μ' έχουνε κάνει μιζάπ!

—Τι μας χρωστάνε η Νικαράγουα και η Αιθιοπία;

—Δεκαοχτώ εκατομμύρια συνολικά.

—Σε μετρητά;

—Όχι, σε γουός-μασίνς...

—Νο ρε, τόσα πολλά;

—Γιε...

—Πληρώσανε καμιά δόση;

—Νάα όχι.

—Κάντα σκρατς.

—Πάσαρντον;

—Σβήστα.

—Όλα;

—Έβριθιν.

—Γιατί, ρε μπος;

—Γιατί είμαστε φιλανθρωπικός λαός!

—Μπούλνταστ! Θα πουλήσανε τα γουός-μασίνς στην Ουγκάντα ... και δε μας δώσανε ούτε ένα σέντσι.

—Νάα όχι.

—Θα τα φάγανε στα πόκις.

—Θα τα κάνεις σκρατς τα βερεσέδια και θα βγεις στο λαό και θα πεις ότι η Αυστραλία, σαν μεγάλη φιλανθρωπική και τυχερή χώρα που είναι, σβήνει τα βερεσέδια της Αιθιοπίας και της Νικαράγουα...

—Κάλμ ντέον, ρε μπος. Σε ποιον θα τα πούμε αυτά; Στους άνεργους;

Στους άστεγους ή στο 16 περ σεντ των παιδιών που ζούνε κάτω από το όριο της φτώχειας; Μια με τους Κοσοβάρους, μια με τα βερεσέδια της Νικαράγουα και της Αιθιοπίας θα μας γιαουρτώσουνε, ρε μάιτ. Δε γίνεται να σβήσουμε μερικά βερεσέδια των δικών μας; Έτσι κι αλλιώς θα τους τα πάρουμε πάλι με το Τζι Ες Τι! Κάνουμε όμως γκουτ πάμπλικ ρηλέσιο.

—Όλα σκρατς...

Ο μπαρμπέρης μου, με δυο ψαλιδιές διέκοψε τις σκέψεις μου.

—Ατσίτ, μάιτ, με γεια σου και φιφτίν μπιακς.

—Κι αυτά για φιλανθρωπικούς σκοπούς του Χάουαρντ πάνε;

—Μάιτ, το βρήκα το σολούσιο. Αυτοί δεν πρόκειται να κάνουν

σκρατς τα δικά μας τα βερεσέδια. Για να πάρουμε τα λεφτά μας πίσω, πουλάμε έβριθιν, τα μαζεύουμε και ... ταρά Αυστραλία!

—Και μετά; Ελλάδα;

—Ποια Ελλάδα, ρε, εκεί δε γυρνάνε τώρα ούτε οι πενσιούχοι.

Θα πάμε εκεί που στέλνει ο Χάουαρντ τα δικά μας λεφτά...

—Δηλαδή;

—Ρεφιουτζήδες στη ... Νικαράγουα, μάιτ, δι μπεστ!!

Μας φιμώνουνε...

Οποιος μεταφράσει αυτό το κομμάτι στ' αγγλικά, δηλαδή

τη συζήτηση που έκανα με τον μπαρμπέρη μου, το Σέμη, για να το στείλει στα γραφεία της Εθνικής Κατηγορίας Ποδοσφαίρου (Νάσιοναλ Λιγκ) της Αυστραλίας, παρακαλείται να κάνει τη μετάφραση πολύ προσεκτικά και σωστά, για να περάσει από κανονική λογοκρισία και να ησυχάσουν οι ποδοσφαιροπατέρες μας που όταν ακούν ελληνικές ανακοινώσεις

στα γήπεδα, φωνάζουν τους κόλακες τους να τους μεταφράσουν τις ανακοινώσεις και αλαφιάζουν όταν ακούνε διαστρεβλωμένη μετάφραση. Μ' άλλα λόγια, όταν η ανακοίνωση λέει: "Μην πετάτε τα μπιροκούτια στον αγωνιστικό χώρο", να μη γράφουνε στη μετάφραση "πετάξτε τα μπιροκούτια στα κεφάλια των ποδοσφαιροπατέρων".

Με το δίκιο τους τρομοκρατούνται οι άνθρωποι και θέλουνε να απαγορεύσουν τις ανακοινώσεις στα γήπεδα που γίνονται σε ξένες γλώσσες. Τι κι αν φωνάζουνε οι χούλιγκανς στα αγγλικά: "Κιλ δι πούφτα ρεφερί..." και ένα σωρό άλλα "ευγενικά" συνθήματα.

Η ελληνική, η ιταλική και η σερβοκροάτικη ανακοίνωση είναι που τους ενοχλεί! Την εγγλέζικη την καταλαβαίνουνε!

Άλλωστε, οι χούλιγκανς βρίζουν στην αγγλική, αλλά βρίζουν το δαιτητή και όχι αυτούς τους ίδιους. Μ' άλλα λόγια: "Να βρίζετε, αλλά στην αγγλική για να σας καταλαβαίνουμε!"

Δεν πρόλαβα λοιπόν να καθίσω στην αστροναυτική μου καρέκλα και ο μπαρμπέρης μου μπήκε αμέσως στο θέμα.

—Μας έχουνε κάνει φιξ απ οι ρατσιστές, μάιτ, μας φιμώσανε.

Ακούς εκεί να μην μπορούμε να σπικάρουμε τη γλώσσα μας στα γήπεδα! Ποιος τα βγάζει αυτά τα ντεσίζια, ρε;

—Τα σωματεία. Η ομοσπονδία κάνει την πρόταση και τα σωματεία την ψηφίζουν.

—Γιου μιν η Ελλάς, ο Μέγας, το Ολύμπικ και η Ελλάς Αδελαΐδας ψηφίσανε να απαγορευτούν τα ελληνικά στα γήπεδα;

—Μάλλον όχι, αλλά αυτοί που ψήφισαν για την απαγόρευση ήταν περισσότεροι.

—Να, ρε, πού καταντήσαμε! Να μας φιμώνουν, να μας κλείνουνε το στόμα και μέσα στο γήπεδο. Αλλά καλά μας κάνουνε, αφού στα σωματεία αντί να έχουμε ηγέτες, έχουμε μαζόχες. Μαλλιά μόνο είπες; Νο γόρις. Όλοι φοβούνται να μην τους πετάξουν έξω από το Νάσιοναλ Λιγκ και έχουν γίνει όλοι τους "γίες μεν". Τι θα πει δηλαδή απαγορεύεται να κάνει ο σπίκας ανακοινώσεις σε ξένες

γλώσσες; Επειδή δεν καταλαβαίνουν ελληνικά οι αγγλοσάξονες δε θα μιλάμε εμείς τη γλώσσα μας;

—Εκμεταλλεύονται το γεγονός ότι η επίσημη γλώσσα της Αυστραλίας είναι η αγγλική.

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Όλες οι τράπεζες, όλες οι δημόσιες υπηρεσίες κυκλοφοράνε φυλλάδια με πληροφορίες σε τρεις και τέσσερις άλλες γλώσσες, και έρχονται τώρα οι μποσάδες της σόκα να καταργήσουν τη γλώσσα μας; Σιτ απ λιγάκι, ασιίτ.

—Η ηλίθια δικαιολογία που προβάλλουν είναι ότι προσπαθούν να σταματήσουν τα μηνύματα βίας σε ξένες γλώσσες!

—Μπούλσιτ! Ποια βία, ρε μάιτ; Δηλαδή όταν γίνεται στο γήπεδο μια ανακοίνωση στα ελληνικά ότι ένα παιδάκι βρίσκεται στο πρεσ ρουμ, το λένε Γιάννη Τάδε και παρακαλείται ο φάδας του να έλθει να το παραλάβει ... είναι μήνυμα βίας; Δηλαδή τι πρέπει να πούμε στους φίλαθλους μέσα στο γήπεδο; “Με το εξικιούσμι, αλλά επειδή δεν μπορούμε να κάνουμε ανακοινώσεις στα ελληνικά, γιατί τ’ απαγορεύει η ομοσπονδία, παρακαλούνται όσοι καταλαβαίνουν αγγλικά να κάνουν εξπλάιν στον διπλανό τους που δεν καταλαβαίνει, τζαστ σε περίπτωση ένας από αυτούς είναι κι ο φάδας του μικρού;” Αν κάποιος θέλει να κάνει αντβεράιζ τη μπίζνα του στο γήπεδο στα ελληνικά τι γίνεται; Θα κάνει ριφιούζ τα λεφτά ό σύλλογος; Κι αν ένας μεγάλος σπόνσορας του σωματείου θέλει το όνομα της μπίζνας στα ελληνικά πάνω στη φανέλα της ομάδας, τι θα του πει το σωματείο: “Σόρι αλλά ελληνικά νο γκουτ για φανέλες;” Γιου γκάρα μπι τζόκιν!

—Όπως πάμε, Σέμη, θα αναγκάσουν τους συλλόγους να στέλνουν τις μη αγγλόφωνες ανακοινώσεις τους μεταφρασμένες στην ομοσπονδία για λογοκρισία.

—Ασιίτ, μάιτ. Και τα βρισίδια στα αγγλικά που πετάνε οι χούλιγκανς μέσα στα γήπεδα, δεν τους ενδιαφέρουν; Αυτά δεν είναι μηνύματα βίας;

Εγώ σου λέω ότι είναι και φίγκα της ΣΙΑ, να φιμώσουνε τους μετανάστες για να μην μπορούν να μιλήσουν στη γλώσσα τους. Τώρα να δεις πόσοι μπλάτζες θα βγουν και θα φωνάζουν: “Αν ήμασταν εμείς πρόεδροι της Ελλάς και του Αλέξανδρου δε θα επιτρέπαμε να γίνουν αυτά τα πράγματα...” Όλα είναι μπούλνταστ.

Την έχουνε διαλύσει τη σόκα. Κάνε το κεφάλι λίγο λεφτ, μπιούτι.

—Δεν έχουμε ηγέτες, δυστυχώς, ούτε στο ποδόσφαιρο ούτε στην παροικία.

—Ασιίτ, μάιτ! Τζαστ θινκ αμπέοτ. Να ερχόταν στη Μελβούρνη ο Αντρέας και να του απαγορέψουε να πει στους φίλαθλους ΜΙΑ ΖΩΗ ... ΕΛΛΗΝΕΣ

μέσα στο Μίντλ Παρκ στα ελληνικά: “Τιμημένα αδέρφια της μαύρης ξενιτιάς, δοξασμένοι μετανάστες, καταξιωμένοι βιομήχανοι του τεκαγουέι...” επειδή δεν καταλαβαίνουνε ελληνικά οι μπόσηδες της Νάσιοναλ Λίγκ. Είσαι ρέντι. Με γεια σου και τουέλβ μπακς.

Και καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα για την παραδοσιακή ... αποτρίχωση, ο μπαρμπερής μου κατέληξε:

—Θα μας φιμώσουνε όλους, μάιτ, στα γήπεδα, στις κοινότητες, στα κέικ σοπ, στα τεκαγουέι, στα κουρεία, παντού. Σου το λέω και να το γράψεις, μάιτ, πίσω απ' όλα αυτά είναι η φίγκα της ΣΙΑ.

Το έγγραφο αν και δεν είμαι σίγουρος για το δάκτυλο της ΣΙΑ, για το δάκτυλο όμως της Νάσιοναλ Λιγκ στα σωματεία, στους οπαδούς τους αλλά και σ' αυτό το ίδιο το τοπικό ποδόσφαιρο, δεν αμφιβάλλει κανένας!

—Φορ σουρ, μάιτ, φώναξε ο μπαρμπέρης μου καθώς έβγαινα, λες και διάβασε τη σκέψη μου.

Αστέρω

Mελβούρνη, 4.30 το πρωί. Σε κάποια συνοικία ένα

παράθυρο φωτίζει σαν λαμπάκι στο ταμπλό της νύχτας.

Πίσω από το παράθυρο είναι ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης. Κάνει τσεκ-απ τη βαλίτσα του. Όλα είναι έτοιμα για το “μυστικό” ταξίδι. Πίνει την τελευταία γουλιά καπνοτί, ρίχνει μια τελευταία ματιά στο εισιτήριο: Ολύμπικ Αιργουέις, Πτήση 007, Μέλμπουρν– Σάουθ Εταμόγκα– Σίδνεϊ– Γουλουμουλού– Άλις Σπρίνγκς–Ντάργουιν–Γουπ Γουπ–Παλαιό Δελχί–Κολόμπο–Σιγκαπούρη– Πέρζιαν Γκαλφ–Ντουμπάι–Ιστ Κουβέιτ–Σαντάμ Σίτι–Άγκυρα–Κάιρο–Ντούσελντορφ–Ζάγκρεμπ–Δρυόβουνο Κοζάνης– Κάτω Τούμπα–Λάρισα–ΑΘΕΝΣ!!! Εκόνομι κλας.

Μυστηριώδες χαμόγελο κάτω από το μουστάκι του. “Τους έχω κάνει μιζάπ τους μπλάτζες”, μουρμουρίζει βάζοντας το εισιτήριο στην τσέπη.

Ρίχνει μια ματιά στο σχέδιο. Το “πέρσον” θ' ανέβει στο αεροπλάνο από το Γουλουμουλού. Θα είναι ντυμένο ανατολίτικα. Θα έχει και μια πράσινη μαντίλα για να μην το γνωρίσουν.

Ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο. Ταράζεται, μυρμηγκιάζουν οι πατούσες του, βραχυκυκλώνονται τα νεύρα καθώς ακούγονται δύο ντρίιν–παύση–ένα ντρίιν. Είναι το σύνθημα!

Από το δωμάτιο ακούγεται νυσταγμένη η φωνή της Σάσας: “Πες τους δε θέλουμε ηλεκτρονικ μίξα.”

Ο Σέμης σηκώνει το ακουστικό.

—Χαλάου!

Από την άλλη άκρη ακούγεται βραχνή η φωνή των ... διακοσίων τσιγάρων την ημέρα.

—ννννναιαιαιαιαιαι...

—Γιε, απαντάει ο Σέμης.

—Εσύ;

—Εγώ.

—Εντάξει;

—Όλα είναι ρέντι, μάιτ.

—Το πρόσωπο;

—Φιξ απ.

—Σύνθημα;

—Αστέρω.

—Παρασύνθημα;

—Ντιζέζ.

—Τι ώρα η προσγείωση;

—Σιξ παρά τέταρτο το πρωί, μάιτ.

—Αύριο;

—No, σε μια εβδομάδα, μάιτ. Ταξιδεύουμε εκόνομι κλας, για να τους κάνουμε μιξάπτ.

—Δεν μου λέτε, το “μάιτ” θα πει “ακριβώς”;

—No, ρε, θα πει φίλε στ' αγγλικά.

—Οκεί, μάιτ.

—Δε μου λες, ρε πατριώτη, πώς θα σας κάνουμε ρεκεκνάιζ;

—Μπαρδόν;

—Πώς θα σας γνωρίσουμε;

—Θα σας γνωρίσουμε εμείς. Μόνο να φοράει η Αστέρω την πράσινη μαντίλα, όχι την κόκκινη.

—No γόρις!

—Είναι εντάξει το πρόσωπο για τη δουλειά;

—Του γκουτ, μάιτ. Τοπ πρόσωπο ιν Οστράλια.

—Σουτ, μη μας ακούσουνε. Και τίποτα στις εφημερίδες, έτσι;

—Νάθινγκ.

—Μπον βουαγιαζ!

—Δι σείμ του γιου!

Η γραμμή έκλεισε. Ο Σέμης αρπάζει νευρικά ένα κομμάτι χαρτί και γράφει βιαστικά: “Σάσα σου αφήνω μέσιτζ, μαστ γκόου στην Ελλάδα. Τηλεφώνησαν ότι ο μπατζανάκης της σίστας μου βέρι σικ. Φέρνω στο γυρισμό μεγάλο κομπολόι για το μικρό τραπεζάκι που θέλεις και τσολιαδάκια για τα πίλος στο κάρο. Κάνε λουκ άφτα το σοπ. Σέμης.”

Βγαίνει από το σπίτι. Μόλις άρχισε να χαράζει. Δεν είχε κάνει μπουκ ταξί, σταματάει το πρώτο που βλέπει.

—Ταλαμαρίν, πλιζ, κουίκ.

—Γιου τούρκις, μάιτ; ρωτάει ο ταξιτζής.

—No, ρε, γουάι;

—Τζαστ άσκιβ. Μπατ γιου λουκ τούρκις του μι.

—Γκρίκ.

—Δικός μας είσαι;

—Δικός μας.

—Χολαντάι στην Ελλάδα, έτσι;

—Γιεεε...

—Φεύγει και κάποιος δικός μου σήμερα, πάει στην Αθήνα. Συνοδεύει μια γνωστή μου σταρ ... τραγουδίστρια.

—Πώς το λένε το πρόσωπο;

—Αστέρω.

Ανατρίχιασε ο Σέμης και κοίταξε προσεκτικά τον ταξιτζή.

—Γιου νόου Αστέρω;

—Ω γιεεε! Το κορίτσι ήλθε εδώ πριν 25 χρόνια για να βρει γαμπρό, δεν τον βρήκε, αλλά βρήκε τέσσερα σίφτια δουλειά. Τόκανε το χρήμα και πάει τώρα να βρει γαμπρό στην Ελλάδα.

—Γιου σουρ;

—Χάντρε περ σεν.

—Με ποιο φλάι νάμπα πετάει, ρε;

—Ολύμπικ 007, μέσω Γουλουμουλού.

Ξαναμυρμηγκιάσανε οι πατούσες του Σέμη. Πού την ήξερε την Αστέρω ο τάξι ντράιβας; Σάμθινκ ρονγκ μάιτ. Κατασκοπία. Θα

είναι φίγκα της ΣΙΑ. Το κόλπο ήταν να γίνει στην Αθήνα, όχι στο Γουλουμουλού. “Νάα ... σύμπτωση είναι”, μουρμούρισε. Ανέβηκε στο αεροπλάνο. Μετά από δύο όραντζ τζους προσγειωθήκανε στο Γουλουμουλού. Στο κάθισμα δίπλα του ο Σέμης είχε βάλει και πινακίδα: “Ριζέρβετ” και περίμενε ν’ ανέβουν οι επιβάτες. Το δυνατό άρωμα, “Νύχτες του Φιτζρόι”, τον βρήκε άγαρμπα στη μύτη. Πρώτα είδε το χρυσό μικρόφωνο που ξεπρόβαλε από την τσάντα που κρατούσε το πρόσωπο και μετά είδε την πράσινη μαντίλα.

—Μίστερ Σέμης;

—Αστέρω;

—Ντιζέζ.

Έγινε η αναγνώριση.

—Σιτ ντέον, κάνει ο Σέμης και ρωτάει: “Ποιος είναι ο κύριος που είναι μαζί σου;”

—Είναι ο ιντερπρετέρης μου, ο Γιάννης. Αυτός που θα μας κάνει το εξπλάιν. Έχει πολλά κονέξια στην Αθήνα και θέλει να κάνει χελπ.

Ο Σέμης το κατάλαβε. Πάνε να του το κάνουνε το τζόπι και να του φάνε την Αστέρω. “Θα πάθει την πλάκα του, ο μπλάτζας...” είπε μέσα του.

Η φωνή του τσιφ στιούαρτ ακούστηκε επιβλητική από τα μεγάφωνα του αεροπλάνου μετά την επιβίβαση:

—Γουλουμουλού. Είναι άλλος για Αθήνα; Φύγε!

Το αεροπλάνο πετάει κάπου πάνω από την Κύπρο. Ο Σέμης λαγοκοιμάται. Η Αστέρω κοιτάζεται στο καθρεφτάκι και μονολογεί: “Θέλω ξύρισμα.”

Ο διερμηνέας δίνει τις τελευταίες οδηγίες:

—Όταν θα κατεβούμε θα μιλάω μόνον εγώ. Εσύ θα είσαι δίπλα στο Σέμη και θα κάνεις κουάιτ. Μπι κέρφο, ο άνθρωπος είναι μιλημένος.

—Θα με κάνουν εμπλόι, θείο;

—Νο γόρις, είναι ψημένος ο άνθρωπος στην Αθήνα από τον μπαρμπέρη, το Σέμη.

—Αι ντοντ λάικ ιτ, θείο, είμαι βέρι νέρβις.

Ξυπνάει ο Σέμης από την κουβέντα.

—Γουάτς ρονγκ;

—Νάθινγκ, κύριε Σέμη.

—Είναι όλα εντάξει; Νο πρόμπλεμ γουίθ Άθενς; ρωτάει νευρικά η Αστέρω.

—Τα έχω κάνει όλα φιξ απ. Εσύ μόνο θα κάνεις φάλοου εμένα και θα κάνεις κουάιτ, λέει ο Σέμης.

Η φωνή του τσιφ στιούαρτ ακούστηκε πάλι επιβλητική από τα μεγάφωνα:

—Λάρισα, θα κατέβει κανείς; Φύγε!

Φτάσανε πάνω από την Αθήνα. Μια γυναίκα κοιτάζοντας από το παράθυρο φωνάζει: “Κον, Τζέι, καμ χία να κάνετε λουκ το Πάρθενον. Τζήιζους Κράις, καλέ αυτό είναι μπραν νιου, έχει και γκρας μέσα!”

—“Μάαμ, δεν είναι αυτό το Πάρθενον, είναι το Νάσιοναλ Στάδιο που παίζουν σόκα”, γελάει ο Κον.

—Φτάσαμε, λέει ο Σέμης. Και όπως είπαμε έτσι; Γιου Αστέρω,

φόλου μι. Νο τόκιν, νο νάθινγκ, και ... κάνε και σέηβ τα γένια σου, μεγαλώσανε.

Ο τελωνειακός αγριοκοίταξε το Σέμη.

—Έχετε να δηλώσετε τίποτε; τον ρωτάει.

—Ω γιε, είμαι πολύ χέπι που κάνω βίζιτ τη μητέρα Ελλάδα!

Περάσανε τελωνείο και περιμένανε.

Το “πρόσωπο” πλησίασε.

—Μίστερ Σέμης;

—Γιε, δι σέιμ. Γιου Γκρικ, μάιτ;

—Μάλιστα.

—Ατσοράιτ, μιλάμε και στη γλώσσα μας.

—Πού είναι το πρόσωπο; ρωτάει ο διερμηνέας.

—Το πρόσωπο που περιμένατε ήτανε μπίζι, που λέτε και στην Αυστραλία, και στείλανε εμένα. Το σύνθημα είναι “Αστέρω” και το παρασύνθημα “ντιζέζ”.

—Ατσιί, μάιτ. Να και η Αστέρω μας. Καμ χία μπιούτιφουλ.

—Μιλάτε καλά τα ελληνικά; ρωτάει το πρόσωπο.

—Του γκουτ, απαντάει η Αστέρω.

Μπήκανε στο αυτοκίνητο. Φτάσανε στα γραφεία της ΕΤ.

—Εσείς περιμένετε εδώ, θα πάω μέσα στο διευθυντή μόνο εγώ με την κοπέλα, λέει το πρόσωπο και χάθηκαν με την Αστέρω πίσω από τις πόρτες.

Ο Σέμη με το διερμηνέα περίμεναν τέσσερις ώρες για να γυρίσουνε.

Μέχρι που έχασε την υπόμονή του ο διερμηνέας και τηλεφώνησε στο “πρόσωπο”.

—Τι έγινε, ρε μάιτ, το κορίτσι; Είμαι ο δικός σας εγώ και είμαι και ρισπόνσιμπολ για την ντιζέζ.

—Έγινε μιζάπ, που λέτε και σεις στην Αυστραλία, μας είπε ότι θα πήγαινε για πουδράρισμα και εξαφανίστηκε.

—Και τώρα;

—Μπετλάκι, που λέτε και σεις.

Έβρισε ο διερμηνέας, ο Σέμη κλότσησε μια γλάστρα χαμογελώντας μυστήρια και ο ιντερπρετέρης τον αγριοκοίταξε.

—Γιου νόου σάμθινκ; τον ρωτάει.

—Εγώ; Νάα όχι.

Δεν βγήκαν από το ξενοδοχείο την άλλη μέρα περιμένοντας από την Αστέρω το τηλεφώνημα. Άνοιξαν το τι-βι για τα νιους και εκεί ήτανε που παραλίγο να πάθει εγκεφαλικό ο διερμηνέας.

Στο αθλητικό δελτίο, ο παρουσιαστής είπε: “Στον φιλικό αγώνα μεταξύ των ομάδων Ρεάλ Κάτω Τούμπας και Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ Ξηροκρήνης έπαιξε με τα χρώματα της Ξηροκρήνης και ο νέος Αυστραλός ομογενής Αστέρης Γκολίδης και άφησε πολύ καλές εντυπώσεις με το ταλέντο του.”

—Τζήζους Κράις, η Αστέρω είναι άντρας, ρε! Εγώ την πήγαινα για το τι-βι στο Άθενς, κι αυτός πήγε στη Θεσσαλονίκη για να παίζει σόκα, φωνάζει ο διερμηνέας ενώ ο Σέμη χαμογελούσε πονηρά.

Ο διερμηνέας ξαναρωτά το Σέμη.

—Είσαι σίγουρος ότι δεν ξέρεις τίποτα;

—Νάθινγκ, μάιτ. Τι φάνι μπίζνες είναι αυτές; Για ποια ντιζέζ μιλάς;

Ο διερμηνέας άρπαξε τη βαλίτσα του και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ο Σέμης σηκώνει το τηλέφωνο και σχηματίζει τον αριθμό. Δύο ντρίιινν—παύση—ένα ντρίιινν και η φωνή των διακοσίων τσιγάρων την ημέρα ακούστηκε από την άλλη άκρη.

—Nnnnnnnναίαιαιαιαι...

—Γιου; ρωτάει ο Σέμης.

—Μίστερ Σέμης;

—Δι σέιμ.

—Αστέρω οκεί, τον πήραμε μέσα από τα χέρια των άλλων. Αποστολή πέτυχε. Είναι πολύ φάλτσος στο τραγούδι αλλά ταλέντο στην μπάλα. Θενγκιού, που λέτε κι εσείς.

—Ινοράιτ. Τους το κάναμε το τζόπι, μάιτ. Ο διερμηνέας πήγε να παίξει το δικό μας το γκάιμ αλλά την πάτησε.

—Αύριο το πρωί θα σας συναντήσει ο άνθρωπός μας για να σας δώσει τη μίζα.

—Τι να την κάνω τη μίζα, ρε μάιτ; Εγώ θέλω το κομίσιο μου και κας.

Το τηλέφωνο έκλεισε. Το πρωί τον περίμενε ο “άνθρωπος” με τη μίζα.

—Είναι όλα στο φάκελο, του είπε. Ο σύλλογος σάς εκτιμά ιδιαίτερα για τη βοήθειά σας και σας απονέμει το Χρυσό Δικέφαλο του Βορρά.

—Ιτς νάθινγκ, λέει ο Σέμης. Ένι τάιμ και θενκιού!

Το ίδιο απόγευμα πήγε στο Μοναστηράκι ν' αγοράσει κομπολόι και τσολιαδάκια και το βράδυ μπήκε στο αεροπλάνο.

—Θα πάρετε ένα χυμό πορτοκαλιού; τον ρωτά η αεροσυνοδός.

—Τάαα...

Ήπια το “όραντζ τζους” ο Σέμης και μουρμούρισε: “Το κάναμε το τζόπι στο γαύρο. Θα τον δει με τη φανέλα του ΠΑΟΚ και θα γίνει νάτς!”

Η φωνή του τσιφ στιούαρτ ακούστηκε πάλι από τα μεγάφωνα του τζάμπο πολύ επιβλητική: “Κανένας άλλος για Μελβούρνη; Φύγε!”

“Μη με σηκώνητι ... τ' αυγά μο!”

Δηλώνει ο Πρόεδρος του “Ανέγγιχτου”

Συνέντευξη

Λ

ίγοι είναι οι πρόεδροι ποδοσφαιρικών συλλόγων της

Μελβούρνης που πραγματικά μπορούν να καυχηθούν ότι δεν έχουνε ποτέ στη ζωή τους κλοτσήσει μπάλα και ότι μέχρι να γίνουν πρόεδροι είχαν την εντύπωση ότι η μπάλα ήταν τρίγωνη. Άνθρωποι, μ' αλλά λόγια, που θεωρούνται οι πιο κατάλληλοι, στην πιο κατάλληλη εποχή, για να τοποθετηθούν στην πιο κατάλληλη, για τις ικανότητές τους, θέση. Τη θέση του προέδρου ποδοσφαιρικού σωματείου.

Ένας λοιπόν από αυτούς τους λιγοστούς ταλαντούχους ανθρώπους είναι και ο πρόεδρος του Μελβουρνιώτικου παροικιακού

σωματείου Σάουθ Εταμόγκα “Δι Ανέγγιχτος” Σόκερ Κλαμπ,
κ. Μαξ Πεσμένος, τον οποίο γνώρισα προσωπικά ύστερα από εισήγηση
του Σέμη, του μπαρμπέρη μου.

“Πρέπει να σου γνωρίσω τον πρόεδρο του Ανέγγιχτου, μάιτ. Θα
πάμε μαζί την Κυριακή στη σόκα για να τον γνωρίσεις. Είναι γκουτ
μπόι ο Μαξ”, λέει και το ύφος του δε σήκωνε αντιρρήσεις.

Πήγαμε στο γήπεδο για να δούμε το ελληνικό ντέρμπι της
χρονιάς: Ανέγγιχτος - Ατάραχος. Έχασε ο Ανέγγιχτος. Ο Σέμης
είπε στο διαιτητή πού θα έπρεπε να βάλει τη σφυρίχτρα του και
μετά τη λήξη του αγώνα συναντηθήκαμε με τον πρόεδρο του Ανέγγιχτου,
ο οποίος δέχτηκε να παραχωρήσει την παρακάτω βαρυσήμαντη
όσο και αποκαλυπτική συνέντευξη:

ΕΡ: Κύριε Πεσμένε, μπορείτε να μας πείτε τη γνώμη σας για το
σημερινό παιχνίδι; Σε τι αποδίδετε τη βαριά ήττα του Ανέγγιχτου
από τον Ατάραχο;

ΑΠ: Καμ εγκάιν, μάιτ;

ΕΡ: Σε τι αποδίδετε τη βαριά ήττα της ομάδας σας από τον Ατάραχο;

ΑΠ: Τι να σι λέου, ρε πιντί μο. Γκρικ ντέρμπι ήταν και όλα ήταν
πόσιμπολ. Το ομάδα μου έκανε καλό γκάιμ, τα μπόις κάνανε τράι
αλλά, βρε πιντί μο, το είδες κι εσύ και όλος τη φίλαθλοι το μεγάλο
μπετλάκι που είχαμε. Τη κλοτσάει τη μπάλα, τη κλοτσάει εγκάιν,
κάνει και πολλά σουτ αλλά το μπετλάκι μας ήταν μεγάλο. Η μπάλα
δεν έβρισκε το νετ. Είχαμε και τρία ξύλα!!!

ΕΡ: Τι είχατε;

ΑΠ: Τρία ξύλα, ρε πιντί μο. Τρεις φορές το σεντερφόρ κλότσησε,
και τρεις φορές η μπάλα ακούμπησε στο ξύλο.

ΕΡ: Εννοείτε, ασφαλώς, κ. Πρόεδρε, ότι είχατε τρία δοκάρια...

ΑΠ: Κορέκτ. Τρία δοκάρια έχει το εστία και τα τρία τα χτύπησε
ο στράικερ. Μεγάλο μπετλάκι αλλά, γιου νόου, το μπάλα είναι
ράουντ. Εμείς παίξαμε το άλλο ομάδα έκανε τη γουίνα. Είμαι χάπτι,
όμως, γιατί τα τίκετς ήτανε καλά, είχαμε κόσμο σήμερα.

ΕΡ: Δηλαδή, κύριε πρόεδρε, σας ικανοποιούν τα 75 εισιτήρια
που κόψατε σήμερα;

ΑΠ: Ω, γιεεε, ελληνικό ντέρμπι είναι, φέρανε και οι άλλοι το
οικογένειά τους, κάνανε και ένα μπάρμπακιου, κάνανε και λότο
δυο μπότλς ρετσίνα, πιάσαμε καλά λεφτά. Έχουμε κάνει
οργαναίτζ και ένα μπιγκ σόου και το βράδυ στη λέσχη του συλλόγου
θα έχουμε και τόμπολα. Έχουμε φέρει από την Ελλάδα προφέσιοναλ
τομπολάντζις!

ΕΡ: Φέρατε επαγγελματία τομπολατζή από την Ελλάδα για μια
βραδιά;

ΑΠ: Νο, ρε, σεντερφόρ με βίζα φέραμε, αλλά αυτό στο Θεσσαλονίκη
ήτανε και παρτάιμ προφέσιοναλ τομπολάντζ ... τομπολίτζ ...
χάου δι μπλάντι χελ το λένε...

—Τομπολατζής.

—Ατσίτ, μάιτ, αυτόν.

ΕΡ: Λίγο μεγάλος φαίνεται ο σέντερ φορ. Τι ηλικία έχει;

ΑΠ: Λουκ, μάιτ, στη σόκα το ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο.

Το φέραμε το στράικερ για να κάνει σκορ πολλά γκολ. Αν δεν μπορεί
να παίξει άλλο θα το κάνουμε προπονητή, κι αν δεν είναι γκουτ
ινάφ θα αναλάβει προφέσιοναλ τομπολάντζις και κλάμπρουμ μάνατζερ.

Νο λουζ. Σήμερα πρέπει να είσαι πράκτικαλ, μάιτ.

ΕΡ: Κύριε Πεσμένε, απ' ότι καταλαβαίνω σας ενδιαφέρει μόνο το οικονομικό πρόβλημα. Δε σας απασχολεί το γεγονός ότι ο Ανέγγιχτος είναι στο χείλος του υποβιβασμού; Ότι σε 18 αγώνες έχει πάρει μόνο δύο βαθμούς και ότι θεωρείται επιτυχία για την ομάδα αν φέρει ισοπαλία στην έδρα της; Δε σας ενδιαφέρουν όλα αυτά;

ΑΠ: Λουκ, μάιτ, δι Ανέγγιχτος δεν κάνει ντροπ. Εμείς θα βάλουμε πάλι το χέρι στο τσέπη και θα το κάνουμε σείβ το σωματείο.

Τα βγάζουμε τα λεφτά με τσέκι από το τσέπη μας και τα κάνουμε ντονέσιο στο κλαμπ. Είναι και ταξ ντιπάκτιμπολ. Τα κάνουμε κλάιμ στο ταξέσιο. Μετά τα παίρνουμε πίσω σε κας. Έτσι και το κλαμπ κάνουμε σείβ και μεις κάνουμε βόλεψη. Νο γόρις!

ΕΡ: Δηλαδή χρεώνετε τον Ανέγγιχτο στον εαυτό σας εφ' όρου προεδρίας;

ΑΠ: Νάα όχι. Εμείς γινόμαστε μέμπερς στο σύλλογο γιατί αγαπάμε τη σόκα.

ΕΡ: Πώς βλέπετε το μέλλον του συλλόγου; Οι οπαδοί γκρινιάζουν, ζητούν την παραίτησή σας, φωνάζουν ότι δεν έχετε ιδέα από ποδόσφαιρο, σας θεωρούν αποτυχημένο...

ΑΠ: Τη οπαδοί είναι όλο κομπλάιν! Άφτερ δι γκάιμ με έκανε στοπ ένας από τη οπαδοί και θέλει να με μιλάει. Οκεί, εγώ λέω, κι αυτός με μιλάει, μιλάει, μιλάει, μιλάει μισή ώρα μπούλσιτ για το ομάδα. Τι να σε πω, ρε μάιτ. Με σήκωσε τ' αυγά μο!

Εγώ τον αγαπάω τον Ανέγγιχτο. Οκεί, το κομίτι μου δεν είναι και τόσο καλοί, αλλά στο μίτινκ οφ δι συμβούλιο αφήνουν μέχρι διακόσα δολάρια βιδάνιο στο σύλλογο με τη μανίλα. Να τους διώξω; Νο γουέι!

ΕΡ: Έχετε μεταγραφικούς στόχους;

ΑΠ: Πάαρντον;

ΕΡ: Σκοπεύετε ν' αγοράσετε παίχτες για το επόμενο πρωτάθλημα;

ΑΠ: Ωω γιεεε ... και παίχτες θ' αγοράσουμε και καινούργια ψησταριά για τα σουβλάκια. Έχουμε βάλει και τα πλανς για τη λέσχη μας στο γήπεδο. Το λικς στο καφενείο, που ήταν τα κλάμπρουμς, έκανε εξπάρ. Ο καφετζής δεν το κάνει ρινιού γιατί λέει ότι δεν του πληρώνουμε το ρεντ. Τον κάναμε με λεφτά τον μπλάτζα και τώρα μας λέει άουτ.

ΕΡ: Πού θα τα βρείτε όλα αυτά τα χρήματα;

ΑΠ: Έχουμε μπικ πλανς. Έχουμε το Δι Ανέγγιχτος Τσάριτι Κουίν!

ΕΡ: Πόσα περιμένετε από το διαγωνισμό της Μικς Φιλανθρωπία;

ΑΠ: Ποια φιλανθρωπία λες, ρε μάιτ. Εγώ σου λέω Τσάριτι και συ μου κοπανάς φιλανθρωπία! Γράψε, πλιζ, ότι ο Ανέγγιχτος δεν έχει ανάγκη από το φιλανθρωπία.

ΕΡ: Κύριε Πεσμένε, ακούσαμε ότι η εταιρία "Σαγανάκι Φουντζ" θα είναι η επίσημη χρηματοδότη του Ανέγγιχτου την επόμενη χρονιά. Είναι αλήθεια;

ΑΠ: Νάα όχι μάιτ. Εμείς δεν κάνουμε μπίζνες με Γιαπωνέζους. Ο σπόνσορ είναι ελληνικός. Είναι η εταιρία "Κουκουνάρια Ίντουστρις".

ΕΡ: Ποιο είναι το ποσό της χρηματοδότησης;

ΑΠ: Αυτό δεν μπορεί να το λέω.

ΕΡ: Τέλος, κύριε πρόεδρε, ποιο είναι το μήνυμά σας προς τους οπαδούς του Ανέγγιχτου;

ΑΠ: Θέλω όλοι τη οπαδοί μας να είναι στο πλευρά του Σάουθ Εταμόγκα δι Ανέγγιχτος. Πρέπει όμως να σταματήσει τη οπαδοί μας να μιλάει και να κάνει βρισιές και να πετάει τα μπίρκανς με το μπίρα μαζί στου διαιτητή και στου προπονητή του κιφάλι. Δε φταίει αυτοί αν το σέντερ φορ ακουμπάει τα ξύλα θρι τάιμς. Και να σταματήσουν να με λένε, να με λένε, να με λένε...

ΕΡ: Μ' άλλα λόγια, κύριε Πεσμένε;

ΑΠ: Μη με σηκώνιτι τ' αυγά μο!!

Η επιστροφή του Οδυσσέα!

Ρ

ωτήστε τον μπαρμπέρη μου, το Σέμη, ποια είναι η χειρότερη

μέρα της χρονιάς για έναν οπαδό του ποδοσφαίρου σε τούτο τον τόπο, και η απάντηση θα είναι: “Η τελευταία αγωνιστική, μάιτ.”

Αν υπάρχει μια μέρα που μισεί ο κάθε ποδοσφαιρόφιλος, δεν είναι ούτε η μέρα που η ομαδάρα θα χάσει το πρωτάθλημα από ένα πέναλτι στο 90', ούτε η μέρα που θα χάσει με 10-0 στην έδρα της. Νο, μάιτ. Η μέρα που ο οπαδός κάθε ομάδας δε θέλει νάρθει ποτέ, είναι η τελευταία αγωνιστική. Η τελευταία Κυριακή!

Είναι η μέρα που ο κάθε Οδυσσέας του ποδοσφαίρου επιστρέφει στην Ιθάκη του: Τρία υπνοδωμάτια, λάουντζ-κίτσεν-φάμιλι ρουμ, φρον και μπακ γιάρι, σκύλο, δυο παιδιά και μια Πηνελόπη. Μετά την τελευταία αγωνιστική ... νάθινγκ. Τρεις μήνες νάθινγκ, μάιτ!

Κι αν νομίζεις ότι σ' αυτούς τους τρεις μήνες θα κάνεις ριλάξ, κάνεις μεγάλο μιστέκι!

Αποφάσισα, λοιπόν, να μάθω από τον Σέμη πώς περνάνε τρεις μήνες χωρίς γήπεδο.

Το κυπροκούδουνο πάνω από την πόρτα στο “Χερντρέσιν Σαλόν Γιουνισέξ” διέκοψε τον μπαρμπέρη μου από το διάβασμα.

Δεν πρόλαβα καλά καλά να καθίσω και με πρόλαβε, καθώς άπλωνε πάνω μου τη σαβανοπετσέτα.

—Λουκ, ρε μάιτ, ξέρεις τι είναι αυτό; φωνάζει και μου δείχνει το χαρτί που κρατούσε στο χέρι.

—Σαν λίστα φαίνεται.

—Ατσίτ, λίστα είναι. Δεν πρόλαβα να γυρίσω από το λαστ γκάιμ και να κάνω ριλάξ από τη σόκα, μου πασάρει η δικιά μου αυτό το λιστ ... μόνο μαλλιά; Νο γόρις.

—Και τι έχει μέσα αυτή η λίστα;

—Αυτό είναι λιστ για χαρντ λέιμπα, μάιτ. Πρώτη Κυριακή χωρίς σόκα και λέω: Θα κάνω ριλάξ, θ' ακούσω μουσική, θα διαβάσω τις εφημερίδες και θα δω και κανά βίντεο ... σήκω λιγάκι πιο πάνω, μπιούτι ... αλ τέικιτ ίζι, που λέμε.

—Τι έγινε; ρωτάω.

—Η γυναίκα μου είχε άλλα στο μυαλό της. Με κάνει πους Κυριακάτικα

στις εφτά το πρωί, και με βάζει τις φωνές “Σέμη κάνε γκετάπ, είναι σέβεν οκλόκ”, μου λέει. “Και τι θα κάνω, ρε λαβ, εφτά η ώρα Κυριακάτικα, ντελίβερι τον πάγο;” “Το φέντσι”, μου φωνάζει. “Έ και τι έγινε, το κλέψανε;” Μην κουνάς το κεφάλι πολύ γιατί θα σου πάρω κανένα αυτί ... στεί σιλι, δατς μπέτα. Λοιπόν, μου λέει ότι το φέντσι θέλει βάψιμο. Εγώ όμως είμαι σμαρτ, “έχει γενική συνέλευση ο σύλλογος”, λέω. “Έγινε την περασμένη εβδομάδα”, μου λέει. Κάνω δεύτερο τράι εγώ. “Έχει το φάιναλ στο θερινό κάπι”, λέω. “Αυτό έγινε λαστ μανθ”, μου λέει. Αντίσταση εγώ μάιτ. Να κάνω τριμ το μουστάκι; μπιούτι. “Θα το κάνω νεξτ γουικέντ”, λέω. “Το νεξτ γουικέντ θα βάψεις το σπίτι”, μου φωνάζει. Τ' ακούς μάιτ; Να βάψω το σπίτι και ξέρεις γιατί; ... Μη χαμογελάς γιατί θα σου φάω κανένα χείλι ... γκουτ. Θέλει να κάνει ταπαγουέ πάρτι...

—Ταπαγουέαρ, τον διορθώνω.

—Ένι χέο, και μετά το πάρτι θέλει να πάμε στο άνιουαλ μπολ οφ δι φιλόπτωχο. “Δεν πάω”, λέω, “θα πάμε”, λέει και μου δίνει και την μπλάντι λίστα. Βάζει τα παιδιά μέσα στο κάρο, μου φωνάζει ο γιος μου: “Χέι ντάντ, αρ γιου κάμινκ φορ δι εκδρομή του γιαγιάς χάουζ;”, “Νό ρε”, του λέω, και μ' αφήνουνε, μάιτ, Κυριακή πρωί μόνο με τις μπογιές και τις ρόλες να κάνω φιξ το φέντσι και να βάψω το σπίτι. Έγινε πολύ απσέτ! Με γειά σου, είσαι ρέντι. Κατέβηκα από την αστροναυτική καρέκλα και καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα μου έδειξε και τη λίστα.

—Κάνε λουκ, τι μου λέει να κάνω στο οφσίζον:

Γουικέντ νάμπα ουάν: Φιξ απ και βάψιμο το φέντσι, κόψιμο χορτάρι φρον εν μπακ γιάρι.

Γουικέντ νάμπα του: Φιξ λούκια, κόψιμο ξύλα για το μπάμπακιου φορ δι ταπαγουέαρ πάρτι.

Γουικέντ νάμπα θρι: Πέταγμα τα ράμπις από το γκαράζ και το γιάρι, φιξ χοτ γουότα σέρβις, κλιν δι κουστούμι για το χορό.

Γουικέντ νάμπα φορ: Κλιν κεραμίδα, και πικ-νικ στο Ρόζμπατ με τη φιλόπτωχο.

Γουικέντ νάμπα φάιβ: Βάψιμο σπιτιού και μπάγκαλο.

Γουικέντ νάμπα σιξ: Φιξ τα πλακάκια ιν δι μπάθρουμ.

Ακούς, ρε μάιτ; Μ' αφήσανε μόνο, παρέα με το σκύλο που με κοίταζε μ' ένα μάτι που έλεγε “εσύ είσαι, ρε μπλάτζα, ο σμαρτ;” και μετά γάβγιζε κοροϊδευτικά. Δεν άντεξα άλλο. Του ρίχνω ένα σουτ και τον καρφώνω γκολ στην πάνω γωνιά της τζαμαρίας του σάνρουμ. Το φχαριστήθηκα!! Με είχε πάρει το παράπονο, ρε μάιτ. Πρέπει να γράψεις κάτι και για μας. Να γράψεις ότι η σόκα πρέπει να είναι όλο το χρόνο, να μη σταματάει, αλλιώς χαθήκαμε, μου λέει. Του υποσχέθηκα να κάνω γνωστό το πρόβλημα στις ποδοσφαιρικές αρχές.

—Νο φοργκέτ, μου λέει, και συμπλήρωσε στη λίστα. Γουικέντ νάμπα του: Φιξ τζαμαρία οβ δι σάνρουμ, τέικ σκύλο του δι Βέτ.

Χρονιάρες Μέρες

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 159

Ένα γράμμα στο Σαιντ Μπάτζιλ

αραμονές Χριστουγέννων ήτανε όταν πήγα στο μπαρμπέρικο

του Σέμη και τον είδα να διαβάζει ένα γράμμα, μουρμουρίζοντας και μισοχαμογελώντας με μια κρυφή περηφάνια.

—Γράμμα απ' τη Θεσσαλονίκη; τον ρωτάω.

—No, ρε, γράμμα του βαφτισμιού μου στον Αγιοβασίλη, για τα πρέσεντς που θέλει να του φέρει για τα Κρίστας. Ααα ... έφερες και τις πόστες του Γιάννη και του Ντίνου Αναστασιάδη! Βέρι γκουτ, θενκιού!

—Στα ελληνικά τόγραψε το γράμμα;

—Τι, στα εγγλέζικα θα τόγραφε; Γιατί τον στέλνουνε στο Σαββατιάτικο σχολείο... Μόνο μαλλιά σήμερα; No γόρις. Τους είπε ο δάσκαλος να γράψουνε γράμμα στο Φάδα Κρίστας στα ελληνικά. Του έδωσε και βραβείο γιατί ήτανε λέει δι μπεστ. Ίσια το κεφάλι και διάβαζε.

Άρχισα να διαβάζω το γράμμα του βαφτισμιού, του Σέμη, ανάμεσα στα ψαλιδίσματα και τις προσταγές του: “Μουβ λιγάκι δεξιά”, “σιτ απ στρέιτ και κάνε λίγο ιν φρον”, “ασιί”.

Έγραφε λοιπόν ο Μπίλης:

Αγιο-Βασίλη μου Χάι,

Αποφάσισα να σου κάνω ράιτ γιατί η μαμά μου λέει ότι αν θέλω να πάρω πρέζεντ για τα Κρίστας, θα πρέπει να γράψω ένα λέτερ σε σένα, στο Σαιντ Μπάζιλ. Τώρα γιατί η μαμ σε λέει Σαιντ Μπάζιλ και όχι Αγιο-Βασίλη ή Φάδα Κρίστας, δεν ξέρω.

Προχθές η μαμά με πήρε για σόπιν και στο σουπερμάρκετ ήτανε ένας λάικ γιου. Καθότανε ον δι πολυθρόνα, έκανε σμάλ στα παιδιά και αυτά κάθονταν ον χιζ γόνατο φορ δι φωτογραφία.

Η μαμά μου λέει: “Πήγαινε κι εσύ, βρε...” και μ' έκανε πους στον ψεύτικο Φάδα Κρίστας, που τον λέει Σαιντ Μπάζιλ.

“Γουάτς γιορ νέιμ, μάι μπόι;” με ρωτάει ο Φάδα Κρίστας, αλλά εγώ έκανα κουάιτ γιατί το μπρεθ του είχε μπαντ σμελ φρομ δι τσιγάρο και την μπίρα. Δεν είχε κάνει σέηβ και τα γένια του που ήταν μπλακ και μαζί με δι ψεύτικα τα γένια που ήταν γουάιτ, ήταν δι σείμ με το σκαρφ του ΠΑΟΚ, που μου έφερε μάι νουνός από τη Θεσσαλονίκη.

Ο άνθρωπος με το κάμερα φώναζε: “Σμάλ φορ Σάντα.” Η μαμά έκανε σκριμ: “Κάνε σμάλ, βρε παιδάκι μου, φορ δι φωτογράφο.”

Έκανα σμάλ, έγινα μπλάιντ από το φλας, έβηξε από το τσιγάρο ο Σάντα και εγώ τρόμαξα και έκανα ντροπ φρομ χιζ γόνατο.

Η μαμ άρχισε να φωνάζει στο φωτόγκραφερ: “Γουατσεμέτα γουίθ γιου, βρε, το έκανες μπλάιν το παιδί μου...” και αυτός αντί να πει σόρι της είπε “τουέλβ μπακς, πλιζ”, φορ δι φωτογραφία.

Έγινε του ματς κονφιούζιον.

Δι φωτογράφο ήθελε από τη μαμ τουέλβ μπακς, αυτή φώναζε “τέικ ενάδα πίκτσα το παιδί, γιου μπλάτζα...” αλλά ο Σάντα—ο ψεύτικος—είχε ανοίξει ένα κουτάκι μπίρα και έκανε ριφιούζ στα παιδιά να κάνουν σιτ ντέον ον δι γόνατο φορ δι φωτογραφία γιατί, λέει, ήτανε σμόκο τάιμ και δεν τον άφηνε το γιούνιο να δουλέψει.

Έγινε μπιγκ τράμππολ. Όλες οι μάδερς φώναζαν: “Σείμ ον γιου

Σάντα.” Αλλά αυτός, σιλι, έκανε ριφιούζ γιατί ήτανε μέμπας στο γιούνιο.

Λοιπόν, Σαιντ Μπάτζιλ, που σε λέει και η μαμά μου, η φωτογραφία ήτανε πολύ φάνι. Έδειχνε εμένα να κάνω ντροπ φρομ δι γόνατο του Φάδα Κρίστμας που κρατούσε στο χέρι το κουτάκι με την μπίρα.

Ο μπαμπάς λέει ότι όλα αυτά είναι βέρι στούπτε γιατί τα πρέζεντς τα φέρνει ο Σαιντ Μπάτζιλ, δηλαδή γιου, ον δι παραμονή το νιου γίαρ, γιατί έτσι είναι το Γκρικ κάστομ. Η μαμά όμως θέλει να κάθομαι ον δι γόνατο του φάδα Κρίστμας στο σουπερμάρκετ φορ δι φωτογραφία, για να τη στέλνει στην Ελλάδα έβρι γίαρ. Αγιο-Βασίλη μου, σου κάνω ράιτ αυτό το γράμμα και θέλω να μου στείλεις για τα Κρίστμας τα νέα βίντεο γκάιμς, ένα πόστερ του Γιάννη Αναστασιάδη του ΠΑΟΚ, ένα του Ντίνου Αναστασιάδη του Χέλλας και ένα του Μάικλ Τζόρνταν.

Για τον μπαμπά ένα βίντεο κασέτ με το Διονυσίου και ένα κουστούμι— γιατί ολ δι τάιμ στο άνιουαλ μπολ οβ δι φιλόππωχο φοράει δι γαμπριάτικο.

Η μαμά θέλει να της φέρεις, πλιζ, ένα κάλαρ τι-βι στέρεο. Άι θινκ το ξέχασε στο Γκρις γιατί ο μπαμπάς όλο τη ρωτάει αν είχε στέρεο τελεβίζιο και στο χωριό της.

Πλιζ, κάνε τη μαμ να σταματήσει να με πηγαίνει στο σουπερμάρκετ, φορ δι φωτογραφία με το φάδερ Κρίστμας, γιατί είναι ψεύτικος και κάνει στικ από την μπίρα.

Σου αφήνω δυο σουβλάκια και ένα γκλας γουίθ ρετσίνα για να κάνεις ριλάξ φρομ δι κούραση. Μπι κέρφο όταν κατεβείς από το τσίμινι, και μην αφήνεις πρέζεντς έξω από την πόρτα γιατί θα τα κλέψουν.

Νάου, θα σου γράψω δι κάλαντα όπως μας τα έμαθε ο δάσκαλος στο Γκρικ Σκουλ, που πάω κάθε Σάββατο:

Χριστός ιζ μπορν το σήμερα,
εν Βηθλεέμ το σίτι
δι ουρανοί κάνουν εντζόι,
χαίρεται ολ δι φύση.
Ιν δι σπηλιά κάνει λεί ντάουν,
ιν φάτνη οφ δι αλόγων
δι βασιλιάς οφ ουρανοί,
δι ποιητής οβ όλων.
Σ' αυτό το χάουζ που 'ρθαμε,
πέτρα γουίλ νοτ ραγίσει
εντ νοικοκύρης οφ δι χάουζ,
χίλια γίαρς γουίλ ζήσει.
Και του χρόνου!

Μπίλης

—Ενδιαφέρον, μουρμούρισα μόλις το διάβασα.

—Τι ενδιαφέρον, ρε μάιτ. Έξελεντ, του είπε ο δάσκαλος στο Σαββατιάτικο σχολείο και τον πληρώνουμε τον μπλάτζα ένα σωρό λεφτά. Είσαι έτοιμος. Τουέιβ μπακς.

—Είναι αυτό που λέμε, ότι τα παιδιά μας μιλούν και γράφουν σε δύο γλώσσες ... ταυτόχρονα!

—Νο, ρε μάιτ. Είναι αυτό που λέμε ότι μ' όποιο δάσκαλο καθίσεις τέτοια γράμματα θα μάθεις.

Ένι χέο, αρκεί να κρατάνε τα εθίματά μας. Άντε κλείνω να προλάβω να του πάρω τα δώρα που θέλει γιατί το Κρίστμας Ιβ ο Αγιο-Βασίλης θα είμαι εγώ!

Με γεια σου και Καλά Χριστούγεννα.

Κίνηση καλής θέλησης!

Οταν μπήκα μέσα στο “Χερντρέσιν Σαλόν Γιουνισέξ δι

Μπιούτιφουλ Σαλόνικα” ο μπαρμπέρης μου δεν ήταν εκεί. Είχε φύγει και στο πόδι του άφησε την κόρη του, τη Σία, η οποία μου εξήγησε: “Ο νταντ είναι άουτ, θείο, άι λουκ άφτα δι κουρείο.”

Κάτι πήγα να μουρμουρίσω αλλά με πρόλαβε:

—No γόρις, θείο, έχω ντιπλόμα για μπάρμπερ. Σιτ ντέον, χεβ ε κάπα, λουκ στο τι-βι τα νιους και σε τεν μίνιτς θα σε κανονίσω, μου λέει.

Δεν πρόλαβα να πιώ τον καφέ μου και νάτος να μπαίνει μέσα ο Σέμης ρίχνοντάς μου άγριες ματιές.

—Έβριθιν οράιτ; ρωτάει την κόρη του.

—No πρόμπλεμς, νταντ. Έβριθιν'ς κουλ.

—Γιε, αυτό λέω και γω. Είδες σήμερα τα νιους στο τι-βι; με ρωτάει.

—Δεν πρόλαβα.

—Καλύτερα γιατί θα γινόσουνά απσέτ χρονιάρες μέρες.

Ανοίγω το τι-βι για τα γκρικ νιους, μάιτ, και βλέπω τον Άκη το λεβέντη, το Θεσσαλονικιό, τον Τσοχατζόπουλο ντε, στα Σκόπια, στημένο ανάμεσα σε δυο σημαίες, την ελληνική και την άλλη ... με τον παραπονημένο Ήλιο της Βεργίνας ... τη Σκοπιανή ντε, να τους κοιτάζει όλους με κείνο το άγριο μάτι και το φρύδι γωνία, και λέω: Τώρα θα τ' ακούσετε, ρε μπλάτζες. τώρα θα σας κάνει ο ψηλός τενεκέδες για βουλγάρικο τυρί. τώρα είναι που θα σκυλομετανοιώσετε για τα πανηγύρια που κάνατε στη Μελβούρνη όταν έπεσε ο Μέγας στη Στέιτ Λιγκ. τώρα είναι που θα σας πει ο Άκης τα κάλαντα με δικά του λόγια. τώρα είναι που δε θα ξέρετε πού να κρυφτείτε. Έλα σειρά σου είναι ... μόνο μαλλιά; No πρόμπλεμ. Στήθηκα, που λες, μπροστά στο τι-βι να τον ακούσω τι θα τους πει, και μόλις άρχισε να μιλάει, έμεινα, ρε μάιτ. Χαμογελούσε, τους έκανε πρόμες για βοήθεια, έλεγε για κοινά συμφέροντα, εγκαρδιότητες, χαμόγελα στις κάμερες οι εκεί Έλληνες, γιου νο μπιλίβιτ, μάιτ.

—Μήπως έβλεπες λάθος είδηση με λάθος εικόνα;

—Γουατσεμέτα γουίθ γιου, ρε; Ο Άκης ήτανε. Κι εμείς οι εδώ, οι πιο Έλληνες από τους εκεί, να πορείες, να φεστιβάλ, να συνέδρια και συμπόσια, να ταξίδια στη Θεσσαλονίκη, να μπάρμπακιου για τη λύση του “Μακεδονικού”, είχαμε πάρει τέτοια φόρα, ρε μάιτ, που δεν πήραμε χαμπάρι ότι εκεί, οι Σκοπιανοί και οι λιγότερο από εμάς Έλληνες, τα “βρήκανε” ενώ εμείς εδώ τα ψάχνουμε ακόμα.

Τι ήτανε πάλι αυτό, ρε μάιτ; Ανεβασμένα πράματα! Κάνε λίγο απ το κεφάλι, ασσίτ.

—Γι' αυτό και ο Άκης μας έδειξε, με την επίσκεψή του στα Σκόπια, πόσο απληροφόρητοι αλλά και αντικοινωνικοί είμαστε εμείς

εδώ στους Αντίποδες, αφού δεν μπορούμε να επιδείξουμε την ανωτερότητα των εκεί Ελλήνων, όταν απειλούνται τα εθνικά συμφέροντα της πατρίδας μας, του λέω.

—Δηλαδή, γιου μιν εμείς ήμαστε οι λούζες;

—Εμείς, οι εδώ, οι πιο Έλληνες από τους εκεί, φωνάζουμε για τους χάρτες της “Μακεδονίας του Αιγαίου” με τη Θεσσαλονίκη πρωτεύουσα, χαμόγελα ανωτερότητας οι εκεί: “Ελάτε τώρα, πώς κάνετε έτσι, πλακίτσα κάνουν οι άνθρωποι!” μας λένε.

—Ασιίτ, μάιτ. Κάναμε φάιτ εμείς οι εδώ γιατί είπαν οι Σκοπιανοί το Σαρτζετάκη “Γενοκτόνο”, όταν ήλθε στη Μελβούρνη, κόντρα οι δικοί μας στην Ελλάδα: “Μα πώς κάνετε έτσι εσείς εκεί κάτω; Ριλάξ, λάθος ακούσατε, δεν τον είπανε γενοκτόνο ... γεωπόνον τον είπανε τον άνθρωπο!”

Εδώ, ρε μάιτ, εδώ μας πήρανε τον Ήλιο της Βεργίνας και τον κάνανε εθνικό τους σύμβολο και βγάλανε και σημαία. Φωνάζουμε εμείς οι εδώ, κάνουν σμάιλ οι εκεί και λένε: “Ελάτε τώρα, τα παραλέτε εσείς εκεί κάτω. Τις είδαμε εμείς τις σημαίες, δεν είναι ακριβώς ο Ήλιος της Βεργίνας. Είναι παραποιημένος, το προσέξαμε πολύ αυτό. Κάτι τέτοια δε μας ξεφεύγουν.” “Ινοράιτ”, λένε, “νο γόρις”.

Τι νο γόρις, ρε; Η μόνη χώρα που αποκαλεί τα Σκόπια ΦΥΡΟΜ είναι η Ελλάδα! Όλες οι άλλες χώρες λένε Μακεδονία! Δηλαδή, όπως πάει το πράμα, σε λίγο θ' κούσουμε ότι θα αδελφοποιηθούν τα Σκόπια με τη Θεσσαλονίκη! Κάνε λίγο μπροστά το κεφάλι, ασιίτ.

—Πολιτισμένα πράγματα, Σέμη, για τους εκεί δεν υπάρχει μακεδονικό θέμα, του λέω.

—Γι' αυτό και ο Άκης έκανε και ΤΗ “χειρονομία καλής θέλησης” προς τους Σκοπιανούς. Γι' αυτό τους δώρισε δέκα θωρακισμένα οχήματα μεταφοράς οπλιτών και δέκα τζιπ στρατιωτικά Μερσεντές, τα οποία σ' ένα εξάμηνο θα γίνουν ... αγροτικά Μερσεντές και μετά ... εντάξει. Για να μπορούν, λέει, οι Σκοπιανοί εθνοφρουροί να ελέγχουν πιο άνετα τα σύνορά τους, μην τυχόν κανένας Έλληνας επιχειρήσει να τα περάσει για να πάει ρεφιουτζής στα Σκόπια!! Με πήρανε τα δάκρυα, ρε μάιτ.

—Από πατριωτικό ενθουσιασμό;

—Μπούλσιτ! Ξέρεις τι θα πει, ρε μάιτ, να εξοπλίζεις τον αντίπαλό σου για να διαφυλάξεις τα εθνικά σου συμφέροντα;

—Μόνο η Ελλάδα μας θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια χειρονομία “καλής θέλησης”. Χριστουγεννιάτικος μποναμάς με τα όλα του!

—Έχω συγκινηθεί πάρα πολύ, ρε μάιτ. Τόσο που σκέπτομαι ότι πρέπει κι εμείς εδώ, σαν πιο Έλληνες από τους εκεί Έλληνες, να κάνουμε κάτι. Μια χειρονομία καλής θέλησης, χρονιάρες μέρες είναι. Νο φέαρ. Με γεια σου, είσαι ρέντι και σεβεντίν μπακς.

—Δηλαδή, από σήμερα αρχίζουμε να ξεπληρώνουμε τα αγροτικά ... σόρι, στρατιωτικά Μερσεντές των Σκοπιανών;

—Σόρι, μάιτ, κρίστας πρέζεντ για το σταφ. Εσύ τι προτείνεις να κάνουμε;

—Προτείνω να φτιάξουμε την πρώτη Παμμακεδονική χορωδία και να πάμε να πούμε τα κάλαντα στη Σκοπιανή παροικία!!

—Έξελεν ιδέα, μάιτ!

Καλά Χριστούγεννα...

Περαστικά μας...

Κατσουφιασμένος ήτανε ο μπαρμπέρης μου όταν μπήκα

μέσα στο “Χερντρέσιν Σαλόν Γιούνισεξ, δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα”, και καθώς μου άπλωνε τη σαβανοπετσέτα άρχισε να μουρμουρίζει:

—Μάιτ, αυτό ήτανε. Τελείωσαν οι γιορτές. Ξοδέψαμε τα μαλιοκέφαλά μας για πρέζεντς, φάγαμε του σκασμού, ήπιαμε του ματς, φωνάξαμε “ωχ ... παράφαγα πάλι...” και για να είμαστε εντάξει με τη συνείδησή μας, είπαμε ότι δε θα ξαναφάμε του σκασμού, ενώ μετά το δέκατο τσόπτι θυμηθήκαμε και τα πεινασμένα παιδιά της Αφρικής και είπαμε: “Δεν είναι φέαρ, ρε μάιτ, εμείς να τρώμε έτσι κι άλλοι να πεινάνε.” Μαλλιά και ξύρισμα; Νο γόρις.

—Έστειλες τα Χρόνια Πολλά από το ράδιο;

—Ίδρωσα μέχρι να πάρω γραμμή, ρε μάιτ! Τι ήταν αυτό! Μια ακροάτρια έστειλε Χρόνια Πολλά σε τριάντα άτομα. Αυτό, ρε μάιτ, δεν ήτανε Χρόνια Πολλά, ήταν ευχέλαιο. Ο σπίκας προσπαθούσε να τη σταματήσει αλλά αυτή νάθινγκ. Λίγο δεξιά το κεφάλι, ασιίτ.

—Εσύ τι είπες;

—Έβγαλα το άχτι μου. Έστειλα ευχές στον ΠΑΟΚ, στη Θεσσαλονίκη, στη γυναίκα, στο γιο μου, στ' αδέλφια μου, στα ανίψια μου, στον μπατζανάκη μου, στο μιλκμπαρτζή, στο μανάβη, στο φούρναρη της γειτονιάς μου, στον ταχυδρόμο μου, στο Λέιμπα βουλευτή της περιφέρειάς μου, στον εισπράκτορα του τραμ, στη μαγείρισσα του Σαλβέσιον Άρμι, σ' όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις της παροικίας, στον ελληνικό λαό, στο σταφ και σε σένα, ρε μάιτ. Κάνε απ λίγο το κεφάλι, ασιίτ.

—Είπες τόσα και δε σε κόψανε;

—Νο μπι σίλι, ρε. Δεν κάνανε κατ οφ αυτές που ευχότανε Χρόνια Πολλά στην οικογένειά τους, που καθόταν δίπλα της και την άκουγε να μιλάει λες και ήταν η πραϊμίνιστα της Αυστραλίας και θα με έκαναν εμένα κατ οφ; Νο γουέι. Πάνε λοιπόν τα χολαντάι, μάι φρεντ! Γιου λάικ έτσι τα μαλλιά; Γιες; Έξελεν.

—Όχι εντελώς, έχουμε και τα Θεοφάνεια.

—Εντάξει, έχουμε και τα Θεοφάνεια. Όμως αλλιώς νιώθεις με δυο αρνιά στη σούβλα. Τι να σου κάνουν τώρα ένα ματσάκι βασιλικός κι ένα μπακράτσι με αγιασμό τα Φώτα. Όπως στην Ελλάδα. Θυμάσαι;

Θυμήθηκα, ανάμεσα στα ψαλιδίσματα του μπαρμπέρη μου, το διάκο που χτύπαγε την πόρτα πρωί πρωί. Την άνοιγες εσύ και με το “...Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...” σου ερχόταν ο βρεμένος βασιλικός στο κούτελο και σου αγίαζε το σπίτι και τις πιτζάμες. Και έπαιρνες ύφος αγουροζυτηνημένου θεοσεβούμενου και προσπαθούσες να συμμαζευτείς λιγάκι κρατώντας με το ένα χέρι τις πιτζάμες ή το νυχτικό, για να μην ανοίξουν, και με το άλλο

προσπαθούσες να κάνεις το σταυρό σου και να βγάλεις τα φυλλαράκια του βασιλικού που είχαν κολλήσει στο μάτι σου, για να προλάβεις να φιλήσεις το σταυρό που προσγειωνόταν πάνω στα χείλια σου.

Μετά, ακολουθούσε το “Χρόνια Πολλά”. Ερχόταν και το ... “ό,τι έχετε ευχαρίστηση” για τον αγιασμό, την οποία ευχαρίστηση τη δίναμε στον πισσιρικά που συνόδευε το διάκο κρατώντας το μπακράτσι με τον αγιασμό. Κι αν έβλεπες μετά, δέκα μέτρα πιο κάτω, το διάκο να καρπαζώνει τον πισσιρικά καταλάβαινες αμέσως ότι κάπου δεν τα βρίσκανε στη μοιρασιά.

—Τα θυμόμαστε όλα αυτά, ρε μάιτ, μετά το δεύτερο αρνί και βογκάμε: “Ασαχ Ελλαδίτσα μας με τα ωραία σου εθίματα...” αναστενάζει ο Σέμης και συνεχίζει.

—Οράιτ, κάνουν κι εδώ οργαναίζ κάτι πάρτι οι παροικιακές εκκλησίες. Στο πύερ πετάνε το σταυρό στη θάλασσα, και πηγαίνεις κι εσύ με τα παιδιά σου για να τους δείξεις ότι είσαι πιστός στα ελληνικά κάστομς, ράιτ; Κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι.

Φυσικά, αν τύχει την ώρα που πετάει ο Επίσκοπος το σταυρό στη θάλασσα και σε ρωτήσει ο γιος σου: “Χέι, ντάντ, γιατί δι επίσκοπας κάνει πουλ δι κορδόνι οβ δι σταυρό; Δατς νοτ φέαρ. Νο ουάν θα τον κάνει κατς”, εσύ θα πρέπει να του κάνεις εξπλάιν ότι το κορδόνι δεν το τραβάει ο επίσκοπος επίτηδες για να μην πιάσει το σταυρό κανένας αντιαρχιεπισκοπικός, αλλά το κορδόνι το έχει για να μη χαθεί ο σταυρός και αρχίσουμε πάλι τους εράνους για να αγοράσουμε άλλον... Είσαι ρέντι, μάι φρεντ, με γειά σου.

Με πάρτι στη θάλασσα, λοιπόν, τελειώνουμε τα χολαντάι μας στη Μελβούρνη και τηλεφωνούμε στην πατρίδα, στους δικούς μας, για να τους πούμε πώς περάσαμε τις γιορτές στη μαύρη ξενιτιά, εμείς εδώ οι πιο Έλληνες από τους εκεί.

—Πάντα μετά το δεύτερο αρνί νοσταλγούμε την πατρίδα μας, μάιτ, επανέλαβε ο Σέμης καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσα αποτρίχωσης. Πριν φύγουμε από εκεί, για τη μαύρη ξενιτιά, τη μισούσαμε από το φερστ πιάτο φασουλάδας και κάναμε πρόμες ότι θα ρίξουμε μαύρη πέτρα πίσω μας. Σήμερα, όμως, έχοντας φάει και πιεί του σκασμού εδώ στη λάκι κάντρι, δίνουμε υποσχέσεις για το νέο χρόνο, ότι θα βοηθήσουμε κι αυτούς τους συμπάροικους που δεν τα κατάφεραν, που έκαναν Χριστούγεννα μ' ένα πιάτο φαί στο “Παλάτι των Φτωχών” του Σαλβέισιον Άρμι. Τους συμπάροικους που έχουν ανάγκη από αγάπη και συμπαράσταση, από ένα ανθρώπινο χαμόγελο. Νο φέαρ, μάιτ.

—Έχεις απόλυτο δίκιο, του λέω. Αλλά γιατί να μη δώσουμε υποσχέσεις για το νέο χρόνο; Έτσι κι αλλιώς αυτοί που υποφέρουν έχουν μάθει να χορταίνουν μ' αυτές. Άλλωστε έχουμε ένα ολόκληρο χρόνο για να τις ξεχάσουμε.

—Ατσίτ, μάιτ, κορέκτ. Άντε, με γειά σου και ... περαστικά μας!

Τρεις ... Κάρτες με τα Δώρα!

Aυτό ήτανε, πάνε οι γιορτές, ρίξαμε και το σταυρό στη

θάλασσα, ευχηθήκαμε να έχουμε ειρήνη στον καινούργιο χρόνο, σιγοβρίσαμε μέσα μας γιατί δεν πήραμε τα δώρα που περιμέναμε και νάμαστε, φρέσκοι (;) και φαγωμένοι, έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε με σθένος το ... λογαριασμό της “Μάστερκαρντ”, που θα μας υπενθυμίσει την γκάφα που κάναμε να ανοίξουμε λογαριασμούς μ' αυτή την άτιμη πλαστική καρτούλα. Ορδές Ελλήνων πήραν το δρόμο της επιστροφής από τα κάμπινγκ του Τορκί, του Πορτάλινγκτον και της Ντρομάννα—προς μεγάλη ανακούφιση των μόνιμων κατοίκων, οι οποίοι τις παραμονές των Χριστουγέννων, βλέποντας να καταφθάνουν τα ελληνικά ... άρματα μάχης (από Χόλντεν Μονάρο μέχρι Τσέροκι, Ταράγκο, Τζιπ και Φορντ Γιουτίλιτι) φορτωμένα με αντίσκηνα, σουβλές και τάβλι, έβαζαν τρομοκρατημένοι τις φωνές: “The Greeks are coming! The Greeks are coming!” Στο “Χερντρέσιν Σαλόν Γιούνισεξ, δι Μπιούτιφουλ Σαλόνικα” ο μπαρμπέρης μου, ο Σέμης, άλλαξε τις ταμπελίτσες στην πόρτα, έβγαλε την “Closed for the holidays” και κρέμασε την “Open for business”.

Καθώς έμπαινα μέσα έβαλε τις φωνές.

—Με το δεξί, ρε μάιτ, για να πάει γκουτ η χρονιά. Χέπτι Νιου Γίαρ, μου λέει, και καθώς κάθισα στην καρέκλα, πρόλαβα και αντευχήθηκα προτού πατήσει το άτιμο το πετάλι και πάρω οριζόντια θέση, έτοιμος για την εκτόξευση στο διάστημα.

—Ξυρισμάκι;

—Μόνο μαλλιά.

Η σαβανοπετσέτα που προσγειώθηκε πάνω μου είχε ένα απαλό χρώμα και κάτι μυστήρια σχέδια.

—Μπα, και έγχρωμο σάβανο, Σέμη;

—Κάναμε τσέιντς τις πετσέτες, ρε μάιτ, για να κάνουμε ιμπρούβ δι μπίζνες. Το διάβασα σ' ένα μπουκό. Λέει ότι ο κάστομας αισθάνεται μπέτα όταν η πετσέτα έχει κάλα και σχέδια επάνω... Κάνε μουβ το κεφάλι λίγο λεφτ, πέρφεκτ. Του κάνει ριλάξ τα ... ψυχικά βάιμπς.

—Ποια;

—Τα βάιμπς, μάιτ, τους ψυχικούς κραδασμούς, το γράφει μέσα στο μπουκό. Μην κάνεις μουβ γιατί θα σου πάρω το αυτί.

Του είπα για τους κραδασμούς που μου προκαλούν οι τιμές του και στη συνέχεια τον ρώτησα για τις διακοπές του.

—Φογκέρετ, νο τοκ αμπέοτ. Τα νεξτ Κρίστμας στο σπίτι. Δε θα πάω πουθενά. Κάνε λιγάκι σιτ απ. Είσαι κάμφι; μπιούτι.

—Είχες κανένα πρόβλημα;

—Έβριθιν ήταν οκέι. Έκανα μπουκίν το κάμπινγκ για τρεις μέρες μετά τα Κρίστμας ... κάνε λίγο λεφτ ... ατσίτ, γιατί τα Κρίστμας είχα υποχρεώσεις, γιου νόου, πρέζεντς. Στα παιδικά μας χρόνια, μάιτ, ήταν ντίφερεντ. Παίρναμε για πρέζεντ ένα κασκόλ ασπρόμαυρο και νομίζαμε ότι κάτι παίρναμε. Είπα να κάνω πρέζεντ στο

βαφτισιμίο μου ένα βιβλίο με την ιστορία του ΠΑΟΚ, μια και είναι και σαπόρτας, αλλά η Σάσα με σταμάτησε γιατί μου λέει ότι το βαφτιστήρι μου έχει ανάγκη από μία κομπιούτα... Να κόψω φαβορίτα; γιε; Νο γόρις.

—Έναν κομπιούτερ ... διορθώνω.

—Αρσενικός είναι; σόρι. Γιου νόου, της λέω, χάου ματς κοστ μια ... σόρι ... ένας κομπιούτας; Ενάμισι χιλιάτικο μίνιμουμ. “Τα βάζεις όλα στο Μάστερκαρντ, είναι ίζι”, μου λέει η κυρά. Ήτανε ίζι, δε λέω. Πάω να βάλω πέτρολ στο κάρο, βγάζω λεφτά κι ο βενζινάς με σταματάει: “Νο κας, κρέντιτ κάρντς όνλι”, μου λέει. Γουάι νο, ρε, του λέω, “γιατί” μου λέει ο βενζινάς, “όταν παίρνουμε κας την ημέρα, μας τα παίρνουν το βράδι οι ληστές”. Τι να έκανα, ρε μάιτ, βγάζω τη Μάστερκαρντ και πληρώνω. Βάζω και όλα τα κας στην τράπεζα—γιου νέβερ νόου—και πάω στο κάμπινγκ ... κάνε λίγο ράιτ το κεφάλι, ασιίτ. Μόλις πλησιάζω στο γκέιτ με κάνει στοπ ο μάνατζας—πολύ τζέντλεμαν και με μόνιμο σμάλ στη μάπα—“Μπορείτε να μας πληρώσετε μπροστάντζα;” μου λέει ευγενικά. Νο γόρις του λέω, Μάστερκαρντ; “Νο” μου λέει, “νο Μάστερκαρντ, νο Αμέρικαν Εξπρές, νο Βίζα, νο Μότορ Καρντ, νο τσεκς, νο κας νο νάθινγκ. Όνλι Ντάινερς καρντ”. Δεν έχω τέτοιο, ρε, του λέω. “Σόρι” μου λέει, και κλείνει την είσοδο και νάμαι, μάιτ, μία το πρωί στο Τορκί, στους πέντε δρόμους. Άντε τώρα να γυρνάς στα χοτέλς να ρωτάς τι κάρτα παίρνουνε ... να τ' αφήσω λονγκ τα πάνω για να κρύβουν τη φαλάκρα; Γιε; Μπιούτι.

—Και πού κοιμήθηκες;

—Στο κάρο, μέσα σ' ένα πάρκο και με κάνανε και μπουκ οι αστυνομικοί. Φίφτι μπακς ον δι σποτ, μάιτ. Αυτά τα πλήρωσα με Μάστερκαρντ. Όλα με κάρτες. Σε λίγο θα βάλουνε και ταμπέλες έξω από τα πάμπλικ ουρητήρια για να βλέπουμε τι κάρτες παίρνουνε. Δεν μπορείς να κυκλοφορήσεις χωρίς τις κάρτες. Μάστερκαρντ, Βίζα καρντ, Αμέρικαν Εξπρές. Αυτές είναι οι πραγματικοί Τρεις Μάγοι με τα δώρα. Λίγο λεφτ το κεφάλι. Μπιούτι.

—Εγώ θα τις έλεγα οι Τρεις Κάρτες με τα Δώρα.

—Ασιίτ, μάιτ. Τρεις Κάρτες με τα Δώρα. Μόνο που τα δώρα τους τα στέλνουν μετά τις γιορτές μέσα σ' ένα φάκελο που όταν τον ανοίξεις παθαίνεις το σοκ της ζωής σου. Σου κάνω όμως πρόμες ότι θα τις σταματήσω ... όταν τις ξοφλήσω.

ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ...

—Μια και ανάφερες υποσχέσεις, τι υποσχέθηκες για τον καινούργιο χρόνο;

—Θα σου τις πω άλλα θα με κάνεις πρόμες ότι θα τις γράψεις, οράιτ;

—Σε κάνω πρόμες. Έφερα και μαγνητόφωνο.

—Για μένα; Θα κάνεις τέιπ αυτά που θα πω;

—Ναι.

—Μπιούτι, μάιτ, να σου πω τότε και ποιοι άλλοι πρέπει να κάνουν πρόμες. Λοιπόν, για μένα, κάνω πρόμες να γίνω μεγάλος παροικιακός παράγοντας, με πράιβετ καρέκλα στη Λονσντέιλ Στριτ, για να με κάνουν λουκ τα παιδάκια και να λένε στη μαμά τους:

“Μαμά ένας πρόεδρος...” Γράφει το τέιπ;

—Γράφει.

—Θέλω όμως να κάνουν πρόμες για το νιου γίαρ και οι άλλοι.

—Ποιοι άλλοι;

—Θέλω να κάνουν πρόμες οι παράγοντες της παροικίας ότι δε θα κάνουν τράι να λύσουν τα προβλήματά της αν δε μάθουν πρώτα ποια είναι ... Κάνε απ λίγο το κεφάλι, μπιούτι.

Να κάνουν πρόμες οι πραίβετ δάσκαλοι των πραίβετ γκρικ σκουλ, ότι μαζί με τους μαθητές τους θα μάθουν κι αυτοί ελληνικά για να μην μπαίνουν στο κλάσρουμ και να λένε στα παιδιά: “Χάι, είμαι γιορ νιου δάσκαλος φορ δι ελληνικά.” Να τα κοντύνω κι άλλο;

—Όχι.

—Ινοράιτ. Γιου δι κάστομα ... Πού έμεινα;

—Στο νιου δάσκαλο φορ δι ελληνικά...

—Ω γιε. Θέλω να κάνουν πρόμες όλες οι συμπάροικες ότι θα ξαναθυμηθούν τα επίθετά τους στα ελληνικά. Όχι να τηλεφωνάνε στα ραδιόφωνα για ευχές και να λένε είμαι η κυρία Κατσαρόλις. Στα ελληνικά, μάιτ, είναι η κυρία Κατσαρόλη. Ο σύζυγος είναι Κατσαρόλης. Ελληνικά μιλάμε, ράιτ; Κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι, ασιίτ. Γράφει το μηχάνημα;

—Γράφει.

—Να κάνει πρόμες ο πραιμίμιστας ότι θα σταματήσει να λέει ότι η οικονομία της χώρας πάει καλά και θα δούμε άσπρη μέρα. Έτσι μας έλεγε κι ο άλλος και την άλλη μέρα βούλιαξε το χρηματιστήριο. Κάνε μουβ το κεφάλι λίγο αριστερά, ασιίτ.

—Αυτό ήτανε όλο;

—Νάα όχι. Να κάνουν πρόμες οι παράγοντες της παροικίας ότι δε θα ιδρύσουν άλλο κομίτι και ότι θα κάνουν τράι να γνωρίσουν και την πραγματική παροικία, που είναι εκτός Λονσντέιλ Στριτ. Να κάνουν πρόμες όλοι οι πρέζιντεντς των κοινοτήτων ότι όλα τα ελληνικά φεστιβάλ θα γίνονται τον ίδιο καιρό και με ένα όνομα.

—Και τι όνομα να του δώσουνε;

—Δε Γκρικ Μπέρδεμα Γουίκ!... γράφει αυτό;

—Γράφει.

—Θέλω να κάνουν πρόμες οι εκφωνητές στα παροικιακά ραδιόφωνα ότι θα σταματήσουν να μας λένε: “Καλή σας ακρόαση”.

Γιατί, ρε μάιτ, καλή ακρόαση; Μήπως έχουμε πρόμπλεμ με τ' αυτιά μας και δεν το ξέρουμε;

Να κάνουν πρόμες οι πολιτικοί που έρχονται από την Ελλάδα ότι δε θα μας λένε πως εμείς εδώ είμαστε πιο Έλληνες από τους εκεί! Δατς μπούλσιτ, μάιτ! Γιατί δηλαδή μας το κοπανάνε έβρι τάιμ; Μπας και χορεύουμε καλύτερα τικ και τσάμικο; Ή επειδή κάνουμε εδώ τη γιορτή της φασουλάδας, της ρέγκας...

—Της σαρδέλας...

—Ένι χέο, της σαρδέλας, της μυζήθρας, της μουσταλευριάς και της ψησταριάς; Από αυτά δηλαδή τους φαινόμεστε πιο Έλληνες; Κάνε λίγο λεφτ το κεφάλι, ασιίτ.

Και να κάνουν πρόμες ότι δε θα μας λένε πως ήρθανε εδώ για να δούνε τα προβλήματά μας! Τι να δούνε, ρε μάιτ; Εδώ εμείς μια ζωή δεν μπορούμε να τα δούμε, και θα τα δούνε αυτοί μέσα σε δυο

μέρες; Ολόκληρη η παροικία, ρε μάιτ, είναι πρόβλημα και δεν το είδαμε ακόμα, και θα το δούνε αυτοί;
“Γιου αρ μορ Γκρικς φρομ δι Γκρικς ιν Γκρις”, μας πέταξε προχθές ο άλλος στα εγγλέζικα. Γιατί, ρε μάιτ, στα εγγλέζικα; Μήπως νόμισε ότι εμείς οι “μορ Γκρικς” δε μιλάμε τα ελληνικά; Αλλά εγώ ξέρω, μάιτ, γιατί μας δουλεύουνε δις γουέι.
—Γιατί, ρε Σέμη;
—Γιατί πλησιάζει ο καιρός που θα ψηφίζουν για τα ελέκσιονς στην Ελλάδα και οι “μορ Γκρικς φρομ δι Γκρικς”, δηλαδή εμείς. Ατσίτ, μάιτ. Μας καλοπιάνουν τώρα για μεθ' αύριο. Είσαι ρέντι. Με γεια σου και φιφτίν μπιακς.
—Εσύ προσωπικά μπορείς να δώσεις μια υπόσχεση ότι θα παίρνεις λιγότερα για το κούρεμα; του λέω καθώς μου έγδερνε το σβέρκο με τη βούρτσά.
—Νο γόρις, μάιτ, το κάνω πρόμες, μου λέει.
Δεν τον πίστεψα, όμως, γιατί όπως το έχουμε ξαναπεί, τις υποσχέσεις τις δίνουμε στην αρχή της χρονιάς για να έχουμε όλο το χρόνο να τις ... ξεχάσουμε!

Άγνωστες λέξεις και εκφράσεις

Georgiou final.qxd 3/16/2002 11:43 PM Page 179

A

Αι ντοντ λάικ ιτ Δε μ' αρέσει
Ακόρδιν [Ακόρντινγκ] Σύμφωνα με
Αλ μπι χομ αργά Θα γυρίσω στο σπίτι αργά
Αλ τέικιτ ίζι [Αι γουίλ τέικ ιτ ίζι] Θα ξεκουραστώ
Ανάουσμεν [Ανάουσμμεντ] Ανακοίνωση
Ανεπλόιμεν [Ανεμπλόιμεντ] Ανεργία
Ανιουαλ Μπολ [Ανιουαλ Μπολ] Ετήσιος χορός (Χοροεσπερίδα)
Ανσέστορς Αρχαίοι πρόγονοι
Απόίντμαν [Απόίντμεντ] Ραντεβού
Απσέτ Αναστατωμένος
Αρ γιου νατς, ρε; [Αρ γιου νατς] Τρελάθηκες, ρε;
Ατσίτ [Δατς ιτ] Αυτό είναι
Ατσοράιτ [Δατς ολ ράιτ] Αυτό είναι σωστό
Αφτα [Αφτερ] Μετά, ύστερα από

B

Βέρι ίζι Πολύ εύκολο
Βέρι νάις Πολύ ωραίο
Βέρι νέρβις Πολύ νευρικός
Βέρι σάιφ [Βέρι σέιφ] Πολύ ασφαλές
Βετ Κτηνίατρος
B.Y.O Bring Your Own [Μπρινγκ Γιουρ Όουν] Φέρε το δικό σου (ποτό) - (τοπικός νόμος που επιτρέπει στους πελάτες εστιατορίου ή ταβέρνας, που δεν έχει άδεια πώλησης οινοπνευματωδών. να

φέρουν το δικό τους ποτό. Ισχύει
μόνο για την Πολιτεία της Βικτόριας)
Για όσους τύχει να διαβάσουν αυτό το βιβλίο
και δεν έχουν ζήσει στην Αυστραλία

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

Γ

Γιάρι [Γιαρντ] Αυλή
Γιορ όουν Δικό σου
Γιου δι κάστομα [Γιου αρ δε κάστομερ]
Ο πελάτης είσαι εσύ
Γιουζ Χρησιμοποιώ
Γιουθ Νεολαία
Γιου κίτιν [Γιου αρ κίντινγκ] Αστειεύεσαι
Γιου λάικ Σ' αρέσει (:)
Γιου λούκινγκ γκουτ Φαίνεσαι
ωραία, είσαι μια χαρά
Γιου μπέτα μπιλίβιτ [Γιου μπέτερ
μπιλίβ ιτ] Πίστεψέ το
Γιου μπλάτζα Τεμπέλη, άχρηστε
Γιουνάιτ [Γιουνάιτεντ] Ενωμένοι
Γιου νέβερ νόου Ποτέ δεν ξέρεις
Γιούνι [Γιούνι(βέρσιπ)] Πανεπιστήμιο
Γιούνιο [Γιούνιον] Εργατικό συνδικάτο
Γιου νο μπιλίβιτ [Γιου γουίλ νοτ μπιλίβ
ιτ] Δεν θα το πιστέψεις
Γιου νόου σάμθινκ; Ξέρεις κάτι;
Γιου ρέντι [Γιου αρ ρέντι] Είσαι
έτοιμος
Γιου σουρ; [Αρ γιου σιούρ;] Είσαι
βέβαιος;
Γιου τζόκιν [Γιου τζόκινγκ] Αστειεύεσαι
Γιου φιλ ντίζι Αισθάνεσαι ζαλισμένος
Γκάβερμεν [Γκάβερμεντ] Κυβέρνηση
Γκάιμ [Γκέιμ] Παιγνίδι
Γκέιτ Πύλη
Γκέρλφρεν [Γκέρλφρεντ] Φιλενάδα
Γκετάπ [Γκετ απ] Σήκω
Γκετ λοστ Άντε χάσου
Γκετ του δι ψητό Μπές στο ψητό
(στο θέμα)
Γκίβεν νέιμς Άλλα ονόματα (εκτός
του πρώτου)
Γκλάσις Ποτήρια
Γκοντφάδας [Γκοντφάδερ] Νονός
Γκόου Φύγε
Γκόου χομ Πήγαινε σπίτι σου
Γκουτ ινάφ [Γκουντ ενάφ] Αρκετά
καλό
Γκουτ μάνι Καλά λεφτά
Γκουτ μπόι Καλό παιδί
Γκουτ νιους Καλά νέα
Γκουτ πάμπλικ ριλέσιο [Γκουντ πάμπλικ
ριλέσιονς] Καλές δημόσιες
σχέσεις
Γκρας Γρασίδι, χορτάρι
Γουάι νο [Γουάι νοτ] Γιατί όχι
Γουάτ γιου μιν; [Γουάτ ντου γιου μιν]

Τι εννοείς;

Γουάτ γιου τόκιν αμπέοτ; [Γουάτ αρ γιου τόκινγκ αμπάουτ] Για ποιο πράγμα μιλάς;

Γουάτς γιορ νέιμ; Πώς σε λένε;

Γουατσεμέτα; [Γουάτ ιζ δε μάτερ] Τι συμβαίνει;

Γουάτσεμέτα γουίθ γιου; [Γουάτ ιζ δε μάτερ γουίθ γιου;] Τι συμβαίνει μ' εσένα;

Γουάτς ρονγκ γουίθ γιου; Τί έχεις;

Γουέλκαμ Καλωσόρισες

Γουέντζα [Γουέιτζ] Εβδομαδιαίος μισθός

Γουίνα [Γουίνερ] Νικητής, νίκη στον ιππόδρομο

Γουόγκ Με υβριστική έννοια λέξη κατά των μη αγγλοσαξόνων μεταναστών

Γουόσμασιν [Γουόσινγκ μασίν] Πλυντήριο

Δ

Δατς γκουτ Αυτό είναι καλό

Δατς κρέιζι Αυτό είναι τρελό

Δατς μπέτα [Δατς μπέτερ] Είναι καλύτερο, -α

Δατς νο φέαρ [Δατ ις νοτ φέαρ] Δεν είναι ωραίο, δίκαιο, σωστό

Δι μήλο άντερ δι μηλιά Το μήλο κάτω από τη μηλιά

Δι μπεστ Το καλύτερο

Δι ρεστ Τα υπόλοιπα, οι υπόλοιποι

Δι σέιμ [Δε σέιμ] Ο ίδιος

Δι σέιμ του γιου Το ίδιο για σένα, επίσης

Ε

Έβριθινς κουλ [Έβριθινγκ ις κουλ]

Τα πάντα είναι εντάξει

Ελέξιο [Ελέξιον] Εκλογές

Εμπλόι Απασχολώ

Ενάφσενάφ [Ενάφ ιζ ενάφ] Αρκετά πλέον

Ένι τάιμ Οποιαδήποτε ώρα

Ένι χέο [Ένι Χάου] Τέλος πάντων

Έξελεν [Έξελεντ] Έξοχα

Εξερσάιζ Άσκηση, γυμναστική

Εξιμπίσιο [Εξιμπίσιον] Έκθεση, Επίδειξη

Εξπάιρ Λήγει

Εξπένσιβ Ακριβό

Εξπίριος [Εξπίριεντ] Έμπειρος

Εξπιριότητα [Εξπίριενς] Πείρα, εμπειρία

Εξπλάιν [Εξπλέιν] Εξηγώ

Έσκι Φορητή παγωνιέρα εκδρομής

Θ

Θάου [Θάου(ζαντ)] Χίλια, Χιλιάριο

Θενκιού [Θένκ γιου] Ευχαριστώ

Θερντ Τρίτος

Θινγκ Πράγμα

I

Ιζ νο φορ μι [It ιζ νοτ φορ μι] Δεν είναι για μένα

Ίματζ Εικόνα

Ιμπρούβ Βελτιώνω

Ινβιτέσια (ο) [Ινβιτέσιον(ς)] Προσκλήσεις (ση)

Ινοράιτ [It ις ολράιτ] είναι εντάξει

Ιντερπρετέρης [Ιντέρπρετερ] Διερμηνέας.

Ιντροντιούς Παρουσιάζω, συστήνω

Ιν φρον [Ιν φροντ] μπροστά

Ιτς φάνι Είναι αστειό

K

Κάλα [Κόλορ] Χρώμα

Κάλα σεπαρέσιο [Κόλορ σεπαρέσιον]

Διαχωρισμός χρωμάτων

Καλμ ντέον [Καλμ ντάουν] Ηρέμησε

Καμ εγκάιν; [Καμ εγκέν;] Πείτε το ξανά;

Καμόν [Καμ ον] Έλα τώρα

Κάμφι [Κάμφιμπολ] Αναπαιτικά

Καμ χία [Καμ χιερ] Έλα εδώ

Κάνε απ το κεφάλι Σήκωσε το κεφάλι

Κάνε λουκ Κοίταξε

Κάνε σμάιλ Χαμογέλα

Κάνει πουλ Τραβάει

Κάνω βόουτ [Άι Βόουτ] Ψηφίζω

Κάνω κλάιμ [Άι κλέιμ] Διεκδικώ

Κάνω λουκ άφτα [Λουκ άφτερ] Προσέχω

Κάνω κομπλάιν Παραπονούμαι

Κάνω κονφιούζ Προκαλώ σύγχυση

Κάνω κουάιτ Κάνω ησυχία

Κάνω μπετ Στοιχηματίζω

Κάνω ντροπ Πέφτω

Κάνω πουλ Τραβώ

Κάνω πρόμες Υπόσχομαι

Κάνω ράιτ Κάνω δεξιά

Κάνω ριλάξ [Άι ριλάξ] Ξεκουράζομαι

Κάνω ριφιούζ Αρνούμαι

Κάνω σκρατς Διαγράφω, σβήνω, ξύνω

Κάνω τράι Προσπαθώ - κάνω προσπάθεια

Κάνω τσαρτζ Χρεώνω

Κάνω φοργκέτ Ξεχνώ

Κάπι [Καπ] Κύπελλο, κούπα

Καποτί [Καπ οβ τι] Φλυτζάνι με τσάι

Κάρο [Καρ] Αυτοκίνητο

Κας μάνι Μετρητά

Κάστομας [Κάστομερ] Πελάτης

Κίτιν [Κίντινγκ] Κοροϊδεύω, αστειεύομαι

Κλάμπρους Λέσχη συλλόγου

Κλάσρουμ Αίθουσα διδασκαλίας

Κλία [Κλίαρ] Καθαρό

Κλόζιν τάιμ [Κλόουζινγκ τάιμ] Ώρα που κλείνει

Κλώτσησε τον κουβά Κατά λέξη μετάφραση της λαϊκής Αγγλικής έκφρασης

He kicked the bucket (Χι
κίτ δε μπάκετ) που σημαίνει:
“πέθανε”

Κοαλίσιο [Κοαλίσιον] Συνασπισμός
Κολέκτας [Κολέκτορ] Συλλέκτης
Κομεντέιτας [Κομεντέιτορ] Σχολιαστής
Κομέρσιο [Κομέρσιαλ] Εμπορικό
Κομίσιο [Κομίσιον] Προμήθεια
Κομπάλορι Υποχρεωτικό
Κονέξια [Κονέκσιονς] Διασυνδέσεις
Κονφιούζιο [Κονφιούζιον] Σύγχυση
Κορέκτ Σωστό
Κουαντρέλα Είδος στοιχήματος στον
Ιππόδρομο προβλέποντας τους
νικητές σε τέσσερις διαφορετικές
κούρσες
Κουέστιο [Κουέστιον] Ερώτηση
Κουίκ Γρήγορα
Κούλα [Κούλερ] Ψυγείο
Κρόσιν [Κρόσινγκ] Διασταύρωση
Κρούκης ή Κρούκος [Κρουκ] Απατεώνας

Λ

Λάιβ Ζωντανό
Λάικ γιου Σαν εσένα
Λάικ δατ Σαν αυτό
Λάιμπραρι Βιβλιοθήκη
Λάουντζ ρουμ Σαλόني
Λαστ φορ έβερ Θα μείνει για πάντα
Λέβολ [Λέβελ] Ίσο με...
Λέδερ κάουτς Δερμάτινος καναπές
Λέι ντάουν Ξαπλώνω
Λέιμπα πάρτι [Λέιμπορ Πάρτι] Εργατικό
Κόμμα
Λέιτ νάιτ σόπιν Βραδυνά ψώνια
Λίλεμπιτ [Λιτλ μπιτ] Λιγάκι
Λίντας [Λίντερ] Ηγέτης, αρχηγός
Λις Ενοικιοστάσιο
Λίσεν του χιμ Άκουσέ τον
Λονγκ Μακρύ
Λονμόα [Λόουν μόουερ] Μηχανή
κουρέματος χόρτου
Λουζ γουέιτ Χάστε βάρος, αδυνατίστε
Λούζας [Λούζερ] Ηττημένος, χαμένος
Λουκ κοίταξε

Μ

Μάιτ [Μέιτ] Φίλος
Μάνατζας [Μάνατζερ] Διευθυντής
Μαστ ντου σάμθινκ Πρέπει να κάνω
κάτι
Μέμπας [Μέμπερ] Μέλος
Μιλκμπαρτζής Ιδιοκτήτης Μιλκ
Μπαρ (περίπτερο / παντοπωλείο)
Μιλς ον Γουίλς Διανομή φαγητού
κατ' οίκον στους υπερήλικες
Μίξα [Μίξερ] Μίκτης
Μιξάπ [Μιξ απ] Μπέρδεμα
Μίσες [Μίσις] Η σύζυγος, η κυρία
Μιστέκι [Μιστέικ] Λάθος

Μίνικ [Μίνινγκ] Συνάντηση, συνεδρίαση
Μουβ απ Σήκωσε πάνω
Μπάιτ Δαγκώνω, δαγκωματιά
Μπακς Δολάρια
Μπανκράπ [Μπάνκραπτ] Χρεοκοπημένος
Μπαντ σμελ Κακοσμία
Μπάριστας [Μπάριστερ] Δικηγόρος
Μπάτζετ Προϋπολογισμός
Μπάτσουλας [Μπάτσελορ] τίτλος
Διπλωματούχου - Εργένης
Μπεμπισία [Μπέιμπι σίτερ] Άτομο
που προσέχει ένα μωρό εν απουσία
των γονέων του
Μπερντάι [Μπέρθντεϊ] Γενέθλια
Μπέτα Μπιλίβιτ [Γιου μπέτερ μπιλίβιτ
] πίστεψέ το να το πιστέψεις
Μπέτια [Μπετς] Στοιχήματα
Μπετλάκι [Μπαντ Λακ] Κακοτυχία
Μπιγκ ντίαλ Μεγάλη υπόθεση
Μπιγκ τράμπολ Μεγάλη ενόχληση,
μπελάς
Μπιγκ Σόου Μεγάλο θέαμα, παράσταση
Μπιγκ Χάουζ Μεγάλο σπίτι
Μπι κέρφο [Μπι κέρφουλ] Πρόσεχε
Μπιούτιφο [Μπιούτιφουλ] Όμορφο
Μπιούτι Όμορφα, ωραία
Μπίρκανς [Μπίαρ κανς] Κουτιά μπίρας
Μπίρο οφ Στατιστικς Γραφείο Στατιστικών
Μπλάιμ (Κάνω) [Μπλέιμ] Κατηγορώ
Μπλάιν [Μπλάιντ] Τυφλός, (έγινα
μπλάιν - τυφλώθηκα)
Μπλάντι γουόγκς Βρισιά κατά των
μεταναστών
Μπλάντι θινγκ Παλιόππραμα
Μπλάτζας [Μπλάτζερ] Τεμπέλης
Μπλόγουάιβ [Μπλόου-γουέιβ] Στέγνωμα
και φορμάρισμα μαλλιών
Μπόσενα Η γυναίκα αφεντικό, νοικοκυρά
Μπόσης [Μπος] Αφεντικό
Μπούκης [Μπουκμέικερ] Πράκτορας
στοιχημάτων
Μπούκο [Μπουκ] Βιβλίο, Βιβλιάριο
καταθέσεων
Μπούλνταστ [Μπουλ-νταστ] βοϊδόσκονη
Μπούλιτ Βουνιές (Αυστραλιανή
έκφραση δυσπιστίας)
Μπράδας [Μπράδερ] Αδελφός
Μπράδερχουντ Αδελφότητα
Μπραν νιου [Μπραντ νιου] Ολοκαίνουργο
Μπρεθ Αναπνοή
Μπρικ βενίρι [Μπρικ Βενιάρ] Σπίτι
με ξύλινο σκελετό και τούβλινους
(μονό τούβλο) εξωτερικούς τοίχους

N

Νάα - όχι No-όχι
Νάθιν [Νάθινγκ] Τίποτα
Νάθινγκ ρονγκ Τίποτε το κακό
Νάις σοτ Ωραίο σοτ

Νάμπα [Νάμπερ] Αριθμός
Νάσιοναλ Σέρβις Στρατιωτική θητεία
Νασιονάλιτι Εθνικότητα
Νέβα [Νέβερ] Ποτέ
Νέβερ μάιν [Νέβερ μάιντ] Δεν πειράζει
Νέιμ Όνομα
Νεξτ Επόμενος
Νιου γιάρ Νέος χρόνος
Νο γκουτ Όχι (δεν είναι) καλό
Νο γόρις [Νο γουόρις] Καμιά στενοχώρια
Νο γουέι Κανένας τρόπος
Νο λάικ [Άι ντοντ λάικ] Δε μ' αρέσει
Νο λουζ [Νοτ λούζινγκ] Δεν χάνει
Νο μο [Νο μορ] Όχι άλλο
Νο μπετ [Νοτ μπαντ] Όχι άσχημα
Νο μπι λονγκ [Άι γουίλ νοτ μπι λόνγκ] Δε θ' αργήσω
Νο μπι σίλι [Ντοντ μπι σίλι] Μην είσαι ανόητος
Νο μπουλ Όχι ψέματα
Νο πρόμπλεμ Κανένα πρόβλημα
Νότες [Νότις] Ειδοποίηση
Νο φέαρ [Νοτ φέαρ] Άδικο
Ντάαντ [Νταντ] Πατέρας
Ντάρλι [Ντάρλινγκ] Αγαπημένος, -η
Ντεκλέρ [Ντικλέρ] Δηλώνω
Ντεκορέσιο [Ντεκορέσιον] Διακόσμηση
Ντέον [Ντάουν] Κάτω
Ντεσίζια [Ντεσίζιονς] Αποφάσεις
Ντίαλ Συμφωνία, υπόθεση
Ντιβόρς Χωρίζω
Ντιμσίμια [Ντιμ Σιμς] Κινέζικο γρήγορο φαγητό
Ντιπλόμα οφ δι Μπάτσουλα οφ Αρτς Δίπλωμα Καλών Τεχνών
Ντιστέρμπ Ενοχλώ, ταραζώ
Ντιστίνκσιο [Ντιστίνκσιον] Διάκριση
Ντιτάκτιμπολ Αφαιρετέο
Νπιτάλες [Νπιτέιλς] Λεπτομέρειες
Ντογκ φουντ Τροφή σκύλων
Ντόκτας [Ντόκτορ] Γιατρός
Ντονέσιο Δωρεά
Ντράιβας [Ντράιβερ] Οδηγός
Ντροπ Πέφτω, ρίχνω

Ο

Οβερλόκα [Οβερλόκερ] Ράπτρια
Οβερντράιβ Η 5η ταχύτητα (μπήκε σε... / έβαλε ...)
Οβερτάιμ Υπερωρίες
Όλιβς Ελιές
Ον δι ρεκόρ [Ον δι ρέκορντ] Επίσημη δήλωση
Ον δι σποτ Επί τόπου
Ον δι τοπ Επάνω, στην κορυφή
Όνοραμπλ Έντιμοι
Όπενινγκ Άνοιγμα, εγκαίνια
Οποζίσιο [Οποζίσιον] Αντιπολίτευση, αντίθεση

Όραντζ τζους Πορτοκαλάδα
Οργαναίτζ Οργανώνω
Όρντα [Όρντερ] Παραγγελία, διαταγή, εντολή
Οφ δι ρεκόρ [Οφ δι ρέκορντ] Μη δημοσιεύσιμη δήλωση
Οφσίζον [Οφ σίζον] εκτός εποχής

Π

Παγκάρω Στοιχηματίζω στον ιππόδρομο
Παμπ Μπυραρία
Παρτάιμ Μερική επαγγελματική απασχόληση
Πένσιο [Πένσιον] Σύνταξη
Πενσιονέρης [Πένσιονερ] Συνταξιούχος
Πενσιούχος Συνταξιούχος
Περσέν [Περ σεντ] Τοις εκατό
Πέρσον Πρόσωπο
Πέρφεκτ Τέλειο
Πίκτσα [Πίκτσερ] Φωτογραφία
Πίλος [Πίλοους] Μαξιλάρια
Πιντς (μ' έκανε) Με τσίμπησε
Πλας Συν
Πλέντι Άφθονα
Πλιζ Παρακαλώ
Πόκετ μάνι Χαρτζιλίκι
Πόκις [Πόκερ Μασίνς] Μηχανές τυχερών παιγνιδιών
Πόλις φλόρι Πόλιστ φλορ] Πάτωμα παρκέ
Πους Σπρώχνω
Πράιβετ Ιδιωτικό
Πραϊμίνιστας [Πράιμ Μίνιστερ] Πρωθυπουργός
Πράις λιστ Τιμοκατάλογος
Πράκτικαλ Πρακτικά
Πρέζεν [Πρέζεντ] Δώρο, παρών
Πρέζιντεντ Πρόεδρος
Πρόμες [Πρόμες] Υπόσχεση
Πρόφιτ Κέρδος

Ρ

Ραγκ-τρέιντ Εμπόριο ενδυμάτων
Ράι θρου [Ράιτ θρου] Πέρα για πέρα
Ράιτ Σωστό, δεξιά
Ραλγουάις [Ρειλγουέις] Τα τραίνα
Ράμπις Σκουπίδια
Ράουντ Γύρος, γύρω
Ρέιτς Κοινόχρηστα
Ρεκεννάιζ Αναγνωρίζω
Ρεντ Ενοίκιο
Ρέντι (είσαι ρέντι) Είσαι έτοιμος
Ρέσα [Ρέις] Ιπποδρομία
Ρετζιστρέσιο [Ρετζιστρέσιον] Εγγραφή, άδεια κυκλοφορίας αυτοκινήτου
Ρεφ [Ρεφ(ερί)] Διαιτητής
Ρεφιουτζήδες [Ρεφιουτζίς] Πρόσφυγες
Ρεφιουτζί καμπ Καταυλισμός προσφύγων
Ριζάιν Παραιτούμαι
Ρίλι φάνι Πραγματικά αστείο

Ριμέμπα [Ριμέμπερ] Θυμάμαι
Ρινιού Ανανεώνω
Ρισέσιο [Ρισέσιον] Ύφεση, υποχώρηση
Ριτάιρ Αποσύρομαι (από τη δουλειά),
βγαίνω στη σύνταξη
Ρισπόνσιμπολ Υπεύθυνος
Ριτέρν Επιστρέφω, επιστροφή
Ριφιούζ Αρνούμαι
Ρονγκ μάιτ [Ρονγκ μέιτ] Λάθος φίλε
Ρούφι [Ρούφ] Σκεπή, στέγη

Σ

Σάινς Επιγραφές
Σάιφ Ασφαλές, χρηματοκοιβώτιο
Σαλβέισιον Άρμι Στρατός Σωτηρίας
(φιλανθρωπικός οργανισμός)
Σάμθινκ [Σάμθινγκ] κάτι
Σάμθινκ ελς Κάτι άλλο
Σάμθινκ ρονγκ [Σάμθινγκ ιζ ρονγκ]
Κάτι δεν πάει καλά
Σαμ τάιμ Καμιά φορά
Σάνρουμ [Σαν ρουμ] Ηλιόφωτο δωμάτιο
με τζαμαρία
Σαπόρτας [Σαπόρτερ] Οπαδός, υποστηρικτής
Σαρπράιζ [Σουρπράιζ] Έκπληξη
Σατζέστιο [Σατζέστιον] Εισήγηση
Σάτουρντάι [Σάτερντάι] Σάββατο
Σέιβ Ξύρισμα
Σέιβ Σώνω
Σέι νο μο [Σέι νο μορ] Μη πεις τίποτε
άλλο
Σέκεν [Σέκοντ] Δευτερόλεπτο, δεύτερος
Σέκσιο [Σέκσιον] Τμήμα, τομέας
Σέμιτσες [Σάντουιτς] (πληθ.)
Σένσους - Απογραφή
Σεπαρέσιο [Σεπαρέσιον] (δια) Χωρισμός
Σερβέι Καταμέτρηση
Σίριους Σοβαρός
Σικ Άρρωστος
Σίλι Ανόητο
Σίμπολ Απλό
Σιμπόλικ Συμβολικό
Σίστα [Σίστερ] Αδελφή, νοσοκόμα
Σιτ απ Ανακάθισε
Σιτ ντέον [Σιτ ντάουν] Κάθισε
Σιτ στράιτ [Σιτ στρέιτ] Κάθισε ίσια
Σίφτι [Σιφτ] Βάρδια
Σκριμ Ξεφωνίζω
Σκουλ Σχολείο
Σλόου κιλ δι γουάιφς Σκοτώνουμε
σιγά σιγά τις γυναίκες μας
Σμαρτ Έξυπνος
Σμελ Μυρίζω, μυρωδιά
Σμολ Μικρό
Σμόκο τάιμ [Σμόκο τάιμ] 10λεπτο
διάλειμμα εργασίας για τσιγάρο
Σόκα [Σόκερ] Ποδόσφαιρο [Αυστραλία
και ΗΠΑ)
Σολιμπρίκ [Σόλιντ μπρικ] Τούβλινο

σπίτι

Σολίσιτας [Σολίσιορ] Δικηγόρος

Σο γουάτ Και τι έγινε;

Σόπι [Σόπ] Κατάστημα, μαγαζί

Σόπιν(πάω για) [Σόπινγκ] Πάω για ψώνια

Σόρι Λυπάμαι, συγγνώμη

Σούπα σοφτ [Σούπερ σοφτ] Πάρα πολύ μαλακό

Σπελίζω (κάνω σπελ) Συλλαβίζω

Σπίκας [Σπίκερ] Ομιλητής

Σπικάρω Ομιλώ

Σπλιτ απ Χωρίζω

Σπόιλ Χαλάω

Σπόνσορ/Σπόνσορας [Σπόνσορ] Χορηγός, χρηματοδότης

Στάι στιλ [Στέι στιλ] Μη κινείσαι

Στάμπι Μικρό μπουκάλι μπίρας

Σταρτ Αρχή

Σταφ Προσωπικό

Στέιτ Λιγκ Πολιτειακή κατηγορία ποδοσφαίρου

Στέντι Σταθερά

Στέσιο [Στέισιον] Σταθμός

Στιλ Ακίνητος, ακόμη

Στινγκ Βρωμάει

Στούπετ [Στιούπιντ] Ηλίθιος

Στρίτι [Στριτ] Δρόμος

Τ

Τάα Ευχαριστώ (Αυστραλιανή έκφραση)

Ταξ Ντιπάρτμεν Εφορία

Ταξέσιο [Ταξέσιον] Φορολογία

Τάπαγουέαρ Είδη κουζίνας

Ταρά Αντίο (Αυστρ. Ιδ.)

Τέικ Παίρνω

Τέικ ιτ Πάρτο

Τεκαγουέι σοπ [Τέικ-α-γουέι σοπ] Φασφουτάδικο

Τερίφικ Θαυμάσιο

Τζαστ άσκιν Απλώς ρωτάω

Τζαστ ε μίνιτ Ένα λεπτό, μια στιγμή

Τζαστ ε σέκεν [Τζαστ ε σέκοντ] Ένα δευτερόλεπτο

Τζι Ες Τι - GST - Φόρος κατανάλωσης

Τζίζους Κράις [Τζήισους Κράιστ] Ιησούς Χριστός

Τζόπι [Τζομπ] Δουλειά

Τίπι [Τιπ] "Σίγουρο" προγνωστικό στις ιπποδρομίες

Τοκ αμπέοτ [Τοκ αμπάουτ] Μιλώ για ... (κάτι)

Τόκιν Μιλώ

Τουγκέδα [Τουγκέδερ] Μαζί

Του γκουτ [του γκουντ] Πολύ καλό

Του λέιτ [Του λέιτ] Πολύ αργά

Του ματς Πάρα πολύ

Του μένι Πάρα πολλά

Του σμαρτ Πολύ έξυπνος, -η

Τράκσουτ Αθλητική φόρμα Τρέινινγκ
Εκπαίδευση, προπόνηση
Τράμπολ Φασαρία
Τρίκι [Τρικ] Πονηρό κόλπο
Τριμ Περικόβω
Τρουθ Αλήθεια
Τσάιντζ [Τσέιντζ] Αλλαγή, Ρέστα
Τσαίρμαν Προεδρεύων
Τσάλεντζ Πρόκληση
Τσάριτι Κουίν Βασίλισσα φιλανθρωπίας
Τσέιντζ Αλλάζω, αλλαγή
Τσέιντζ μάνιτ [Αι τσέιντζ μάι μάνιτ]
Αλλάζω γνώμη
Τσέκι [Τσεκ] Επιταγή
Τσόπι (τσόπια) [Τσοπ (ς)] Μπριζόλα
(μπριζόλες)
Τσίκεν Κοτόπουλο
Τσίμινι Τσιμινιέρα
Τσιπ σταφ Φτηνό πράγμα
Τσίριο [Τσίριου] Χαιρετισμός
(Αυστρ. ιδιωμ. - στέλνω ένα τσίριο)
Τσιφ σπιούαρτ Προϊστάμενος, -η
αεροσυνοδών

Φ

Φάδα Κρίστας [Φάδερ Κρίστας]
Άγιος Βασίλης
Φάδας [Φάδερ] Πατέρας
Φάιντ άουτ Βρίσκω
Φάιτς Μάχες, συγκρούσεις
Φαλάφελ [Φελάφελ] Λιβανέζικο
ψωμί
Φάλοου [Φόλοου] Ακολουθώ
Φάμιλι ρουμ Καθιστικό
Φάνι Αστείο
Φάνι μπίζνες Παράξενες δουλειές
Φάστφουντ Γρήγορα φαγητά
Φάχτορι [Φάκτορι] Εργοστάσιο
Φέα [Φέαρ] Καλός, ωραίος, δίκαιος
Φέντσι [Φενς] Φράχτης
Φερδίνκαμ [Φεαρντίνκαμ] Ειλικρινά,
αληθινά (Αυστρ. ιδιωμ)
Φερστ θινγκ Πρώτο πράγμα
Φίγκα [Φίνγκερ] Δάκτυλος
Φιλ απ Γεμίζω
Φιξ απ Διορθώνω, κανονίζω
Φις εν τσιπς Ψάρι & πατατάκια
Φίσινγκ Ψάρεμα
Φίσινγκ χουκ Αγκίστρι
Φιτ (Είμαι) [Φιτ] Είμαι σε καλή φυσική
κατάσταση
Φλάι νάμπα [Φλάιτ νάμπερ] Αριθμός
πτήσης
Φογκέρετ [Φοργκέτ ιτ] Ξέχασέ το
Φόλοου μι Ακολουθήστε με
Φορ νάθιν [Φορ νάθινγκ] Για τίποτα
Φορ σουρ [Φορ σουρ] Σίγουρα
Φουλ οφ Γεμάτο από

Φρες έαρ Φρέσκος αέρας
Φρι Δωρεάν, ελεύθερος
Φριζ Παγώνω
Φρι κάντρι Ελεύθερη χώρα
Φρίντομ Ελευθερία

Χ

Χάμπουργκα [Χαμπέργκερ] Μπιφτέκι
Χάντρε περσέν [Χάντρετ περ σεντ]
Εκατό τοις εκατό
Χάουζ γουόρμιν πάρτι Πάρτυ για
εγκαίνια σπιτιού
Χάου καμς; [Χάου καμς;] Πώς γίνεται;
Χαρντ λέιμπα [Χαρντ λέιμπορ]
Σκληρή δουλειά
Χάσμπαν [Χάσμπαντ] Σύζυγος
Χέβα γκουντ γουικέντ Καλό Σαββατοκύριακο
Χέβα γκουτ τάιμ [Χεβ α γκουντ τάιμ]
Καλή διασκέδαση
Χεβ ε κάπα Πιες ένα φλυτζάνι (τσάι
ή καφέ)
Χελπ Βοήθεια
Χερντρέσινγκ Σαλόν Χεαρντρέσινγκ
Σαλόν - Κομμωτήριο, Κουρείο
Χέο [Χάου] Πώς
Χέπι [Χάπι] Ευτυχής
Χέπι νιου γία [Χάπι νιου γίαρ] Ευτυχισμένος
ο Καινούργιος Χρόνος
Χίαρ Εδώ
Χιμ Αυτόν
Χιούμαν στόρι Ανθρώπινη ιστορία
Χολαντάι [Χολιντάι] Γιορτή, διακοπές
Χόσπιταλ Νοσοκομείο
Χοτ γουότα σέρβις [Χοτ γουότερ
σέρβις] Θερμοσίφωνο
Χοτ πλέιτ Μεταλλική πλάκα ψησταριάς
Χου γιου κίντινγκ ρε; [Χουμ αρ γιου
κίντινγκ ρε;] Ποιόν κοροϊδεύεις
ρε;